ALTE ISTORII INTERZISE

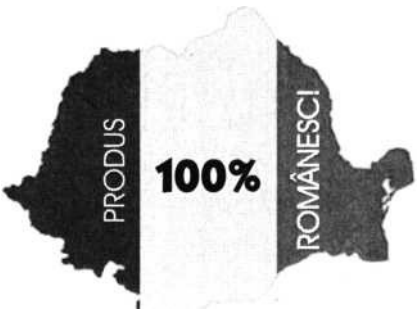

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # SCIENCE-FICT1ON # HEROIC-FANTASY # FICTION

19S

Ovidiu Petcu
ALTE ISTORII ITERZISE

© 2020, Ovidiu Petcu
© 2020, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PETCU, OVIDIU
Alte istorii interzise: povestiri / Ovidiu Petcu. - București: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-58-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de Copyright. Interzisă minorilor, prezintă scene explicite de sex și limbaj licențios.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-58-2

OVIDIU PETCU

Alte ISTORII INTERZISE

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18 Un român in Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograda
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
#281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30CdT 1 - Bacteria nemuririi
 # 31 CdT 2 - Cârligul spațial
 # 32CdT 3 - Poarta
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80Ultima frontieră
 # 81- 83 Istoria Literaturii SF
 # 84 Orașele caracatițelor

Cuvântul autorului

CÂND SCHIMBI ISTORIA

Ca sumă a evenimentelor presărate de-a lungul mileniilor, istoria poate fi privită sub forma ei reală, trăită de fiecare la vremea lui, ori sub forma ei scrisă, consemnată de fiecare după vrerea lui. Cei care au trăit-o pot face diferența, deși tind și ei să dea un înțeles cu totul personal evenimentelor petrecute sub ochii lor.

Așadar, istoria trăită e subiectivă, iar istoria scrisă e orientativă.

Rămân adevărate doar faptele.

Faptele trecutului nu pot fi schimbate, dar pot fi ascunse în tăcere sau răstălmăcite în scripte; însă chiar ascunse sau nu, trucate sau nu, dovedite sau nu, faptele rămân fapte.

Fapt este și interzicerea publicării primului meu volum de proze SF, *CHIPUL PĂMÂNTULUI / OAMENI ÎN SPAȚIU,* la sfârșitul verii anului 1991. Mă lăudasem cui nu trebuie cu publicarea, întrucât socoteam că orice act de blocare a ei va fi tardiv: semna-

sem contractul cu editura si încasasem o treime din
dreptul de autor, care era destul de mare. Ce naiv fusesem! Da, naiv, căci mai târziu am aflat (chiar de la editor) că, în virtutea anumitor interese, volumul meu *nu trebuia să apară* și gata!

Și n-a apărut.

L-am publicat pe tăcute opt ani mai târziu... în doar șase zile. Surpriza pe care a produs-o nu poate fi descrisă.

Acum am plăcerea să ofer cititorilor *ALTE ISTORII INTERZISE* - al doilea volum de povestiri și nuvele. El nu conține „istorii", ci ficțiuni (scrise din 1992 până azi), nicicum „interzise" (cum le păreau unora cele din primul), ci publicate în diferite periodice. Totuși, am formulat *astfel* titlul cărții ca omagiu adus întâiului volum și ca sfidare la adresa oricărei „strategii" de a interzice o publicare.

Sigur, orice eveniment editorial poate fi anulat, blocat, întârziat, răstălmăcit, pus la zid sau trecut sub tăcere. Nu si un autor; căci manuscrisul său, odată con- ceput pentru a fi tipărit, va deveni, mai devreme sau mai târziu, inevitabil, volum - cel puțin în cazul scriitorilor pe care nimeni și nimic nu-i poate izola de cititori.

De ce scriem cărți?

Pentru că am învățat din cărțile scrise de alții; după care acele învățături s-au reorganizat în mintea noastră conform unei anumite experiențe de viață și... au

pomit-o de capul lor pe drumul creației literare, obli- gându-ne să le urmăm. Iar creația trebuie împărtășită.

în cărțile sale, scriitorul descrie lumi și destine ce nu există în realitate, dar care, ajunse în mâna cititorilor, pot influența, *prin aceștia,* realitatea.

Se știe că multe din cele imaginate de scriitori au devenit mai apoi realități. Sigur, autorii nu pot să „prevadă" mereu, dar pot întotdeauna *să prevină',* pot pune întrebări grave, pot emite ipoteze îndrăznețe și pot da idei astfel încât să inspire faptele unei realități viitoare. Fapte care să se unească într-o istorie mai bună.

Să ne amintim, totuși, că *binele* unora poate fi *răul* altora - așa, ca în publicare.

Lectură plăcută!

Autorul

PUNCT VITAL

Acum, când scrii toate astea, nu mai ești...

Ce nu mai ești? Si *ce* naiba ești acum? , » »

Va veni vremea să te întrebi si tu: cine sunt si care 1 1 a fost rolul meu? Care-i rostul acestui joc uriaș, cu „piese" vii, în care oricare dintre ele, odată apărută pe lume, goală-goluță și țipându-și frica de a se îndrepta inexorabil spre moarte, este educată să se miște conform regulilor celorlalți, mai apoi inventând ea însăși reguli noi - *regulile ei* - prin care complică și mai mult jocul societății omenești?

Iar jocul devine crud, și mai crud, tot mai crud. Căci mintea poate răsturna frecvent semnificațiile. Și atunci vezi că un pumn poate să vindece, iar un zâmbet poate să ucidă.

- Box!

Mă adun în mine, așteptând primele lovituri. Nu este drept ce fac, dar trebuie să trăiesc, și pentru asta îmi trebuie bani. îi câștig boxând.

Cad un-doi-uri, directe, upercuturi, publicul vociferează, „Ce face mototolul ăla?!", schițez parade stân-

gace, întorc loviturile cu zgârcenie, încasez... și vigoarea îmi crește continuu.

Pentru a fi prostituată ai nevoie de un context care să nu-ți dea de ales. Pentru box, un așa context nu-i obligatoriu.

în cazul meu a fost.

Gong.

Mă îndrept spre colțul meu, proaspăt și cu pas elastic. Trimit bezele huiduitorilor. Dacă știți ce înseamnă un masaj bun și la vremea lui, înseamnă că înțelegeți măcar un crâmpei din ceea ce simt. Adversarul mă privește mirat, gâfâind cu întârâtare. E bine muncit prin sălile de antrenament, poate și la tăiat copaci, în sfârșit, lasă impresia că o să reziste vreo douăsprezece reprize. Apoi... Dincolo de fața aceea tăbăcită văd nebunia amețitoare a rotativelor, articolele urlând pe prima pagină: „...un adevărat vrăjitor al ringului...", „...challengerul s-a topit pe picioare sub privirea aceea în care freamătă o forță stranie...", ați înțeles, prostii de-astea... și gândul meu că nu-i cinstit ce fac, dar că vreau și eu să trăiesc bine, ca oamenii adevărați, deși nu cred că toți cei care-și permit concedii peste ocean, vile și mașini luxoase pot fi numiți...

— Box!

Lovește ferindu-și privirea. Să fi auzit de legenda Meduzei? Exclus, ăsta parcă gândește cu pumnii și-mi vine să râd, schițez eschive în dorul lelii, îi mai și scap

ușurel câte una așa, de încurajare, e o luptă inegală, amar de inegală, dar el nu-și poate da seama, oricum, nu-mi e simpatic, un munte de mușchi antrenați poate și-n somn, dar cap cât să nu-i plouă-n gât, mă rog, nimeni nu-i perfect, dar boxul e și un joc al minții, o artă, iar pe ăsta l-aș trimite bucuros doar la tăiat copaci: dă continuu, ca un automat, asta-i, nu se gândește la meci, la trofeu, pur și simplu vrea să mă bată, e clar că nici eu nu-s genul lui și din cauza asta vrea să-mi dea o bătută bună, expresie carnală a antipatiei care, precum văd, crește vertiginos către ură, începo- șându-i ochii... Lovește, lovește continuu, lovește orb, de la adăpostul forței, fără o strategie anume, aș putea să-1 urăsc și eu, fie și doar pentru asta, dacă aș fi alcătuit mai altfel, dar îi înțeleg neînțelegerea și mi-e milă. Ieși dracului din ceața aia, omule, și gândește, pentru Dumnezeu!, îi strig în gând, dar el dă și tot dă, văd stele verzi și imediat vederea mi se limpezește ca niciodată, pe naiba, nu e prima oară, aș vrea să știți și voi cum e...

Gong.

Da, aș vrea să știți și voi cum e să fii un nimeni care, trezit singur într-o lume ostilă, nu mai poate cere nimic semenilor săi, în care nu mai crede. Și pentru că n-are altă lume, vrea să-si facă un loc în asta. Dar nu cerșind ici și colo câte o slujbă mizeră, nu îngenunchind să-i sugă orgoliul cui trebuie pentru un serviciu

mai avantajos, ceilalți făcând coadă la supa săracului și la oficiile de șomaj, nu; ci ridicându-se pe propriile-i puteri. Puteri cu care l-a înzestrat întâmplarea, Dumnezeu, Natura... ziceți-i cum vreți. Puteri pentru care l-ați numi „ciudat". Iar ciudatul ăsta vrea și el, ca voi toți, să trăiască bine, în siguranță, și să fie respectat. Așa că a ales unica muncă pe care poate s-o facă bine, adică...

- Box!

A obosit, sărmanul, ca după șapte-opt reprize, dar unul ca el ar putea să reziste lejer la cinsprezece. Nu și cu mine. își ferește privirea, e prost, și antrenorul lui la fel, nici al meu nu-i mai breaz, niciunul nu s-a prins, de ani întregi nimeni nu mi-a dibuit secretul, voi păstra Centura cu Diamante și prea nu e cinstit.

Să fii cinstit? Cu cine? Pumni, pumni... Uite, la clin- ciul ăsta mi-a tras una sub centură pe furiș, mârlanul!, poftim pentru cine-mi fac gânduri! Și arbitrul se face că nu vede, iar arbitrii judecători... Mizerabililor. Pumni, pumni și iar pumni.

De fapt, eu sunt cel care dă sub centură.

A A A

A căzut în repriza a unsprezecea. întotdeauna m-au durut căderile astea. Prostii, nu?

O văd întinzându-se fericită. Mă ridic să trag draperia, să o vadă și lumina zilei. Scâncește, acoperin-

du-și ochii. O dezmierd, și brațele ei, și trupul întreg, și, de fapt, ea toată mă cere din nou. Acum, în zori, sub cearșaful zilei abia născute. Este singurul om de pe planeta asta blestemată la care țin, și țin la ea așa, cu totul, cu totul...

Iar acum știți ce urmează, dar n-am să vă relatez asta, și nu din pudoare, ci doar pentru că nu poți povesti denepovestitul.

...Rămânem înlănțuiți minute bune, ca pentru câțiva ani, și mă doare că nici ei, nici chiar ei nu-i pot spune. Vi s-a întâmplat vreodată ca, atunci când vă țineți în brațe „jumătatea", să vă simțiți mai singuri ca niciodată? Acum, când mă joc cu fața în părul ei mirosind vag a fixativ, draga de ea, mă simt cel mai singur dintre singuri.

De ce nu îi spun, totuși?

Pentru că nu este ca mine. Și, oripilând-o cu adevărul, aș putea s-o pierd. Am de toate, și prea multă fericire, și trebuie să plătesc cumva.

Plătesc tăcând.

Cine face regulile jocului?

A A A

— Box!

încep să cred că întreaga viață mi-am petrecut-o pe ring. Dar îmi reînvin în minte croazierele pe Mările

Sudului, parcurile naturale, savanele Africii - toate văzute și trăite alături de ea. De ce să nu mă retrag? Cu așa conturi grase am putea trăi amândoi nu una, ci zece vieți. Dar aș fi bucuros ca din toți banii ăștia să construiesc niște laboratoare ca-n povești. Și să pun o armată de savanți discreți (contra cost, se poate), să-i pun, zic, să vadă cum naiba îmi funcționează „acumulatorii" ăștia biologici, fiindcă presupun că de asta-i vorba. Mă trezesc de multe ori prin biblioteci, dar pentru ce vreau eu este nevoie de ceva mai multă știință. Și, normal, de aparatură. Câte un fotoreporter apare de unde nu te-aștepți și-mi trage o rafală de poze lângă raftul cu cărți... Apoi, în ziar: „...a fost văzut studiind...", ce mai, de toată greața, parcă aș fi un cimpanzeu cu trei capete expus la panoramă. Acum, înțelegeți, sunt în ring și boxez. „Boxez"! Am intrat într-un circ din care vreau să ies odată pentru totdeauna. Mi-am atins scopul - ba chiar l-am depășit, ajunge! Dar boxez mai departe, ca un automat.

„Boxez"... înțelegeți ce vreau să spun?

De fapt, mi-e rușine.

Poate că oricui i s-ar face „rușine" să mănânce mai departe dacă s-ar simți ghiftuit. Mă tot gândesc: ce am dorit eu, de fapt, atunci când m-am urcat pe ring? Să-mi asigur traiul zilei de mâine? O viață dulce, cât de cât? Un trai îndestulat și o bătrânețe senină? Bani mulți, opulență, glorie, „detronarea" celui mai bogat om din lume?

Nu. Am vrut să fiu fericit. V-am mai spus-o, dar acum am înțeles mult mai bine ce numesc eu „fericire", însă ființa care îmi livrează fericirea nu a respectat contractul inițial, ori n-a mai avut puterea să-1 respecte: a mărit mereu prețul, și l-am plătit mereu, atât cât l-a cerut. Este acolo, adunând în păr lumina reflectoarelor... și în ochii aceia, ochi de fată eternă, gata oricând să se mire si să dorească... si să ceară oricât. Schi- > »
țez lovitura, abia atingându-i bărbia, și-i aud osul trosnind. în vreme ce-1 văd cum se năruie, mă trezesc ducând mâna la falcă. Este la locul ei și îmi pare rău. Nu, n-am vrut asta. Am fost neatent, prea multe gânduri. Sala dispare și, în tăcerea întunericului, văd părul acela drag fluturând ca o minciună de lumină și palmele ei mute aplaudând, aplaudând...

fr ☆

— Pur și simplu vreau o vacanță.

— Si meciul?

— Amână-1.

Antrenorul mă privea cu gura căscată.

— Amână-1 - am repetat. Nu, anulează-1.

— Ești nebun. E prea târziu!

Oare chiar crede ce spune? Sau lăcomia... Sau... **ce?**

— Mă tem că nu mai pot boxa.

— Da’ de unde, ești într-o formă de zile mari! în sfârșit, du-te la pescuit vreo două zile. Și-așa nu-ți trebuie antrenament.

— Poftim??

— Ei... nu-ti trebuie cine știe ce... , J

Mințea. L-am întrebat ceva mai apăsat:

— Cum adică nu-mi trebuie antrenament?

A plecat fața, nu și privirea: școlarul prins cu o șotie; încercând să te „cumpere". L-am întrebat iar:

— Ce ai vrut să zici?

Atunci a intrat ea. M-au trecut sudorile: rămăsese nemișcată lângă ușă. Ce nu se potrivea aici?

— Am să pierd meciul!, i-am strigat antrenorului, fără să înțeleg că, de fapt, îmi strigam spaima - o anume spaimă; căci ea era acolo și mă privea ca pe sacul lui Moș Crăciun. Apoi am auzit-o spunând:

— N-ai să pierzi niciun meci. Hai acasă, mi-e dor de tine.

*k ir ir

...în sfârșit, găsisem soluția.

Mă zbătusem toată noaptea între vis și realitate, căutând să găsesc acea ieșire care să ne împace pe toți trei. Și o găsisem.

Antrenorul a zbughit-o după șampanie.

Am zâmbit, smuls din cercul frământărilor. O seninătate caldă, și imaginea ringului dispărând pentru

totdeauna. Mă așteptau laboratoarele, cercetătorii, aveam un dar pentru omenire și poate că, primindu-1, avea să devină mai bună.

Si, în sfârsit, ea, frumoasă ca niciodată, înlăntuin- du-mă cu brațele ei care mă iubeau, și cu întreaga ei ființă - avea iarăși îmbrățișarea ei știută, pe care mi-o putea transmite prin zâmbetul acela atât de drag, zâmbetul de fată etern, uimită de dorință...

Da, găsisem soluția să părăsesc ringul.

Apoi visul s-a spulberat și în aerul proaspăt al dormitorului nu mai plutea decât parfumul cunoscut al femeii de alături pe care acum, totuși, o vedeam parcă întâia oară.

Visul pierise, luând cu el soluția aceea minunată de a împăca și capra, și varza; dar, totodată, luase pentru vecie și imaginea ei știută - un alt vis, pe care mi-1 alcătuisem ca prostul din propriile mele dorințe și pe care îl purtasem cu mine ca adevăr aproape zece ani.

Am mângâiat trupul acela drag - el mai era acolo, cu formele care îmi răspundeau atingerii la fel ca acum câteva ore, zile, milenii... Am continuat să dezmierd frumusețea aceea palpabilă care tocmai se dezvelea, bosumflată de mai știu eu ce, si m-am întins alături. Poate mă înșelam, poate că *ea* mai sălășuia în trupul acela plutind fierbinte pe apele somnului - era adorabilă când dormea. Am cuprins-o aproape fără

voie, poate mă rătăcisem puțin, *ea* trebuia să mai fie acolo, în trupul acela, EA, cea știută, și i-am simțit vechea îmbrățișare, lumina dimineții ne acoperea unirea, a deschis o clipă ochii în zâmbet, dar nu era zâmbetul știut, parcă nici trupul nu mai era al ei, avea o altă mișcare, făcută cu un fel de zgârcenie, a zâmbit iar, nu, ăsta nu era zâmbetul ei, nu era bucuria aceea uimită, ci satisfacția că eram acolo si mă dăruiam încă, și spaima îmi reveni - rece, lucidă: o pierdusem, și mai pierdusem și senzația aceea din culme, acum era doar o culme fiziologică, ea nu o atinsese nici măcar pe asta... ea... sau ce mai rămăsese din EA.

— Unde te duci?

Nici glasul nu mai era al EL

Nici zâmbetul.

•fr ★ ★

Da, cineva aștepta lângă o mașină în fața vilei. Departe, ca o promisiune, muntele sprijinea cerul. Am coborât scările vioi, am salutat. In mașina aceea mai erau doi bărbați... și am recunoscut una din gorilele antrenorului. M-am făcut că am uitat ceva în casă, știți, gesturile specifice, cred că am și fluierat a pagubă. Am intrat în hol, am tras cu urechea - era liniște. Am făcut un salt izbindu-mă cu putere în perete și m-am prăbușit cu toată greutatea pe gresie. M-am ri-

dicat dintr-o mișcare, un adevărat baton de dinamită conștient de forța lui distructivă.

* »

Ea era în capul scărilor:

— N-ai să ajungi prea departe.

Calmă. Sigură de sine. Atâția ani...

Ce prost am fost.

Am ieșit prin spatele clădirii să-mi iau mașina. Aleea scurtă, pocnetul sec al armei, șuierul plasei. M-am trântit iar, chinuindu-mă, chipurile, să ies din înfășurarea ei. Au sărit toți trei, ferindu-se, parcă, să mă atingă (știau?), voiau să apuce doar plasa, dar mâinile mele o sfâșiară ca pe o perdea de tifon, saltul... și pumnii doborând gorilele dintr-o răsucire. Portiera, cheile în contact, țipătul cauciucurilor... și țipătul ei rostogolit pe scări. Ca un răspuns, o mașină îmi tăie calea. Am evitat în forță ciocnirea si am accelerat ca la curse. în retrovizor, alte două mașini luară și ele curba. în față, drum drept până poalele muntelui, să vedem care pe care. Muntele ținea cu mine. Dar, ca reflectat în parbriz, un zâmbet străin, tăios, de triumf, îmi ardea ochii până în adâncul minții. Atâția ani...! De ce nu a jucat cinstit?

începeam să urc. Serpentina se derula amețitor de după obrazul de stâncă, dar acul vitezometrului se menținea aproape de capătul scalei - mașină sport, sprintenă și nervoasă. Ei erau mai în vale, tot mai departe. Atunci am auzit zgomotul elicopterului. Lucrurile se complicau. Și zâmbetul ei, ca imprimat în par-

briz. Mințit. Atâția ani mințit. Ani degeaba. Ringul, fericirea, si oamenii a căror cădere durea de fiecare dată - aproape ca acum. Sala, zâmbetul ei și oaselor zdrobite atunci când nu te puteai concentra suficient, orbit de părul ei radiind în lumina reflectoarelor. Radiind fericire - atâta câtă a fost. Cu ce preț? Cu trosnet sec și trupuri căzând pe podeaua ringului. Nu am vrut asta, voi știți că nu asta am vrut, nu-i așa? Umbra elicopterului, zgomotul. Doar n-au de gând să aterizeze pe șosea! Ba chiar asta fac. Ovoidul de plexiglas, elicea uriașă apropiindu-se, moara lui Don Quijotte. Păzea, nătărăilor! Virez pe sub coada elicopterului, mai-mai să rad zidul de piatră, o denivelare îmi saltă dreapta mașinii, vreo zece metri merg pe două roți... Au ieșit, vor să tragă în cauciucuri, filme! Un glonț din spate îmi găurește parbrizul, ce cauciucuri visez?, mă aplec instinctiv și scap de alte două, luneta-i varză, în față aproape nu mai văd, izbesc parbrizul și resturile se împrăștie-n jur ca niște diamante false... ce gloanțe au ăștia? Curentul de aer îmi face bine. Motorul... motorul trage greu, dar nu din cauza pantei.

In urmă, elicopterul s-a ridicat iar.

Hai, mororaș, încă puțin. O să ne decurcăm noi.

A A A

...Elicopterul se balansează deasupra mașinii. Ei, și? Ce-o să-mi faceți? Vârful muntelui, stâncă goală,

zimțată, mă cheamă să-i țin de urât. El joacă cinstit. Dar eu, eu am jucat cinstit? Ringul - pentru ce? Pentru cine?

Ta-ta-ta-ta-ta...!

Mitralieră.

Ta-ta-ta-ta...!

Măi băieți, stricați șoseaua.

Ta-ta-ta-ta-ta...!

Am înțeles, vor să-mi lovească motorul.

Ta-ta-ta-ta...!

Mai aproape. Tâmpiților. Și drumul se înfundă... Gata, asta a fost, o să cobor undeva și o s-o iau pe jos. Elicopterul se apropie iarăși - unde naiba să opresc?

Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta...!

Gata, m-au luat. Motorul arde, flăcări lungi aleargă pe vopseaua capotei. Jos, că nu mai ține.

Ta-ta-ta...! Ta-ta-ta-ta...!

Sunt nebuni? Vor să mă omoare?

Ta-ta-...Au!! Calibru zdravăn, mi-au făcut umărul praf. Simt cum o forță neomenească se naște în mine, țesuturile se refac văzând cu ochii, ce chestie, n-am încercat asta niciodată. Dau să fug, dar primul pas mă aruncă... vreo douăzeci de metri! Cad bine, pe ambele picioare, ca la groapa cu nisip, mă aștept să aud pâ- râitul oaselor, mușchilor, ceva, dar glonțul a făcut minuni: cad, și forța izbiturii mă încarcă și ea cu un plus de energie, căci saltul următor este de... hei!, nu se

mai termină!, sub mine defilează pietrele crestei, cad, în cele din urmă, cam o sută de metri să fi parcurs așa, sar din nou ca o minge, dar elicopterul este aproape, ta-ta-ta-ta-ta... na!, acum picioarele!, de s-ar reface până ajung iar la sol, ta-ta-ta-zzz...!, au schimbat arma sau muniția, o rafală de-asta mă poate rupe în două, parcă mă și văd umblând în mîini după cealaltă jumătate, solul se apropie vertiginos, ta-ta-ta...Au!!, piciorul!, era aproape vindecat și acum iar e zdrențe, și tot cad, aterizez pe celălalt și amortizez, am învățat lecția, după un alt salt de vreo zece metri mă opresc, ta-ta-ta-ta-ta-zzz...!, mă rostogolesc printre bolovanii suri ferindu-mi ochii de așchiile de piatră ce zboară în jur, elicopterul vine, ta-ta-ta...!, înșfac un pietroi de vreo cinzeci de kilograme, îl azvârl cu forța unei catapulte, pietroiul zboară și nimerește elicopterul în plin, trecând prin plexic și făcând vraiște-n cabină, aparatul se răsucește sub forța impactului, intră în cădere și explodează printre stânci...

A A A

Liniște. Adâncă, înaltă, liniștea muntelui.

Piciorul mi s-a refăcut în minutul următor, dar asta nu m-a ajutat prea mult. Undeva, în minte, stăruia zâmbetul acela: femeia-copil se revoltase, voia mereu noi jucării, iar când a fost pe punctul să rămână doar

cu acelea vechi... Si antrenorul: mașina lui de făcut bani, gâscă lui cu ouă de aur voia s-o șteargă... Ar fi trebuit să fie și el în elicopter. Poate o fi fost?

Printre zdrențele însângerate văd cum dispar ultimele cicatrice, pielea nouă este curată. Am scăpat... și râd ca prostul.

Totuși, ceva nu e bine. Ceva nu e bine și nu știu ce. Poate că ei, savanții, ar fi descoperit.

Savanții... Nobel și dinamita lui... De astă dată unde s-ar fi ajuns?

Orele trec. Apune soarele. Jos, în vale, umbrele se lungesc. O armată de umbre.

Nu, sunt soldati. Să-i fi trimis antrenorul? Vin târâș, insidios, parcă alunecă. Sunt nemuritori ca și mine. Vor cuceri continente, planete întregi... Acum, însă, urcă spre mine coasta muntelui întrebându-mă: ai scăpat viu, așa-i? Dar fericirea, FERICIREA TA unde este? Și ce înțelegi *tu* prin FERICIRE?

Chiar, ce? Gunoaiele mahalalelor în care ai văzut lumina zilei înfrigurat și singur, mațele huruind revoltate, foamea pe care ai învățat să ți-o potolești lo- vindu-te și derbedeii cu care ai început să pariezi pe rezistența ta la pumni, luîndu-le banii... Ca să-ți poți lua hrană adevărată... și ca să-ți poți cumpăra haine, și cărți, și înregistrări video, ca să înveți box... Pentru ce? Să urci acolo unde știai că meriți să stai. Să ai timp să citești, să vezi spectacole, să faci croaziere, poate și

să devii celebru... Ca să poți - abia atunci - să o întâlnești pe EA. Nu-i așa, soldaților? Voi ce înțelegeți prin „fericire"? Eu, știți... pentru mine era zâmbetul acela care te îmbrățișa, cald si sincer. Da, *atunci* era sincer: îți executai numărul pe ring, era bine - tot binele din lume. Voi ce înțelegeți prin „bine"? Nu știu, dar vă spun că nimic nu se putea compara cu bucuria ei de copil din zâmbetul acela. Nu siguranța zâmbetului ăsta care plutește pe ceața muntelui... și care devine rânjet, un rânjet care arde... și arde... și arde... undeva, aici, sub teastă, cu o durere adevărată... Durerea lovi- turilor pe care le dădeai în ring unor oameni care nu știau că nu se pot apăra de tine, dar tu știai asta... și la sfârșit îi loveai, îi loveai... pentru glasul ei drag și pentru trupul care îi păstra sufletul acela duios... atât cât a fost.

Printre fuioarele de ceață a răsărit Luna, mare și frumoasă.

Foame? Nimic mai simplu: câțiva pumni și trece.

De ce nu trece? Să-ți fi atins gloanțele cine știe ce punct vital neștiut? Dar... oare chiar ai vreunul?

Mai bine încearcă altcum: ia o piatră și trage-ți cu ea una-n cap. Ba nu, nu în cap: arde și doare, arde și doare de vezi stele verzi... sau albe, albastre... sus, printre zdrențele ceții. Sunt stelele primei nopți de singurătate... Le auzi? Te cheamă, și simți cum te înalți ușor spre ele.

Trupul tău a rămas acolo, jos, răstignit printre stânci, din ce în ce mai mic... iar lângă el s-a întins o pată de lumină - o siluetă albă care s-a culcat alături, și aproape că te bucuri, dar înțelegi repede că nu este *ea,* ci doar lumina Lunii strecurată printre cețuri.

-ir

Acum, când te-ai întors doar cât să scrii toate astea în redacția pustie a unui săptămânal oarecare, nu mai ești... *9*

Ce nu mai ești? Si *ce* naiba ești acum? *9 9*

1

Ai să-nțelegi, desigur. Mai devreme sau mai târziu, vine o vreme a înțelegerii.

Chiar și pentru „ciudați" ca tine.

PROBABILITATE INFIMA

Groaza creștea în M'Ozek: de când se știa evitase înălțimile, nu suporta să se urce nici măcar pe o scară de grădină. Iar acum... Ce ironie.

Evitând să privească în jos, trase în piept aerul înghețat și făcu primul pas pe grinda aceea de oțel. Drept în față, pe terasa celuilalt zgârie-nori, se zăreau câțiva Ofițerii încremeniți în spatele Conducătorului Suprem, acum instalat la Pupitru.

— Mergi dracului odată, javră, c-am înghețat cu toții!!, urlă iarăși la el soldatul și-1 lovi din nou cu patul armei. Prin pâcla durerii, M'Ozek văzu sub tălpi bătrâna grindă metalică țintind înainte, ca o armă uriașă, Pupitrul. Mii de tălpi îi tociseră grundul: ale oamenilor de diverse rase, ale celor din rasa lui... Poate că el era ultimul.

— Mergi, n-auzi? Vrem să vedem cum zbori!

Transpirând rece, M'Ozek mai făcu un pas. Și încă unul. Va urma căderea în gol: plutirea aparentă lungă, lungă, și zdrobirea. Neantul. Dar M'Ozek nu voia să moară. Simțea că fiecare fibră i se agăța cu disperare de viață. Era soare și frig, foarte frig.

Ceva sticli pe terasa celeilalte clădiri așa, ca o chemare. Moartea. Urina țâșni în țesătura aspră a pantalonilor, curgând caldă și liniștitoare pe coapse în jos, udând oțelul grinzii. In spatele lui M'Ozek, soldatul. In față, dincolo de hăul dintre clădiri, sclipirea aceea: Conducătorul se holba la el prin binoclul. Era frig, venea iama. N-avea s-o mai apuce. M'Ozek avea impresia că fiecare celulă, în vibrația ei naturală, oscila doar în lateral - dreapta-stânga, dreapta-stânga... nu și *în jos.* Șuierul vântului, sclipirea binoclului exact în față, pe terasa celuilalt zgârie-nori, lumina...

„M'Ozek, lasă joaca și hai la masă!", îl striga mama din bucătărie. „M'Ozek, iar ai luat 4 la algebră", „M'Ozek, iar ai întârziat la..." Dar mama lui murise în primul atac demonstrativ. Așa, într-o clipă, alături de un sfert din populația Europei. Apoi a mai fost un atac... și gata. Arma Noii Ordini Mondiale. Nimeni nu a putut să o descrie. S-a vorbit de un fel de lumină...

M'Ozek privi în lumina aceea și făcu pasul în gol. Aer. Făcu încă un pas, deși stătea... pe aer, același aer. Totuși, parcă nu mai era așa frig. Privi în jos, de astă dată fără teamă. Din pănura pantalonilor mai picurau, când și când, picături. Acolo, în hăul de sub tălpile lui ude, mormanul de cadavre putea fi descris printr-un număr.

Mai făcu un pas - tot așa, în aer. Nimic. Nu exista cădere, doar vântul. Șuierul masei de aer ce i se înfă-

șura în jurul trupului, răscolindu-i părul și hainele de pănură. Și urletele neomenești ale soldatului, clănțănitul armării, împășcătura...

Binoclul sclipi; și tot atunci M'Ozek, fără să știe cum, putu să *vadă:* glonțul trecându-i cu un suflu fierbinte pe lângă ureche, străbătând spațiul dintre cele două clădiri și pătrunzând pe deasupra binoclului în fruntea Supremului... capul acestuia explodând ca un pepene, sângele curgând pe comenzile Mașinii Unice și scurtcircuitând contactele, sticla tuburilor cu vid pulverizându-se într-un iureș de cioburi... și cei câțiva Ofițeri zbughind-o spre lift cât îi țineau picioarele. M'Ozek nu-și credea ochilor: era ca și cum groaza morții dilatase timpul și îl purtase așa, plutind, până în dreptul terasei. Dar era tot la doi pași de grindă, plutind inexplicabil deasupra hăului sub ochii năuciți ai soldatului.

O explozie surdă cutremură clădirea Cartierului General și uriașul de beton și sticlă prinse să se năruie într-un halou de pulbere fină. M'Ozek își revenea încet din starea aceea de perplexitate. Plutea în aer fără efort, privind așa, din înălțimi, dezastrul. Se pare că, legic, prăbușirea Mașinii Unice nu permitea funcționarea sistemelor subsecvente, t

„Legic"? Dar el? Cum de nu se prăbușise? Ce era „legic" în asta? De câtă spaimă e nevoie ca să țină în aer un om?

Alte și alte clădiri se surpau una după alta în toată Capitala și, probabil, în restul lumii…

Pe terasa condamnatilor nu mai era nimeni. Brusc, începu să ningă bogat, acoperind totul. M'Ozek înțelese că trebuie să găsească urgent hrană și adăpost.

FANTASMA

Gândul e un vehicul rapid, își spuse Petru.

Gândul care îl adusese aici se înălță și se pierdu pe cerul minții. Acum, totul putea să reînceapă ori să se termine.

„Totul", adică CE?

Trebuia doar să-și amintească.

Pisica

Pisica aceea roșie galopa cu copitele ei micuțele de-a lungul și de-a latul pereților încăperii. Nu era pisica lui, putea fi a vecinilor sau a naibii pisică se oprise pe tavan și îl privea cu ochii ei mâți ca de sticlă pisată. Pisica-Pisată-Pipi. O chema Pipi. Piuitul sirenei, para- medicii de la Salvare, comentariile vecinilor, treptele blocului, ambulanta - ultima amintire.

Ce căuta aici?

Telefonul

Nu, asta era camera de gardă.

Sigur, camera de gardă, și-o amintea foarte bine: lumina rece și stridentă de neon, fața rece și stridentă

a doctoriței, aerul strident de rece din încăpere și claxoanele stridente de afară...

Amintirile trebuiau puse în ordine.

— Cum te cheamă?

— Soarbe-zeamă. Petru.

— Soarbezeamă Petru?

— Nu, doamna doctor soarbe zeamă. Probabil cam des. Petru, mai rar.

— Te cheamă Petru Mairar?

Din telefonul doamnei doctor erupe o melodie țipătoare.

- Da?

Claxoane în stradă. Ca un claxon, vocea doctoriței:

— ...Nu, puișor!, gălușteIe sunt în frigider! ...Da, da, lasă ceatul, vine bacul, ha-ha! ...Mâine ai meditație la fizică, nu poimâine! Poimâine ai la chimie, blegule!

...si închide. »

— Cum te cheamă?

Telefonul sună iar.

— Da? ...Sigur, acum sunt de gardă! ...Bine, poți s-o aduci! ...Da, da. Bine.

închide. Pisica Pipi galopează de-a lungul și de-a latul pereților.

— La ce te uiți?

La pisica Pipi.

— Nu mă uit, mă gândesc.

— La ce?

Pauză.

— Câți ani ai? »

Jumătate plus trei.

— Treizeci si doi. Dumneavoastră? ,

— Domnule, ne te interesează vârsta mea!

— Ba mă interesează.

— Are aparținători?

— Nu, trăiește singur, îi răspunde paramedicul.

— Ce lucrezi?

— Nu lucrez, mă joc cu degetele.

— E în șomaj tehnic, îndrăznește paramedicul.

— Domnule, nu te-am întrebat nimic!

— Ba m-ați întrebat, răspunde Petru.

— Nu vorbeam cu dumneata, cu paramedicul!

— Dar v-ati uitat la mine! ,

— Fă-i un halo-dia.

— Cui?, se oferă Petru.

— Nu dumneata!

— Dar v-ati uitat la mine! »

Sună telefonul. Pisica sare de pe tavan și răspunde cu vocea doctoriței:

- Da?

Ioana

l-au luat tensiunea, i-au făcut injecția. Asistenta îl conduce spre cealaltă ușă. Ușa flutură ca un cearșaf. Dinspre hol se aud proteste, un țipăt isteric: „Târfo!!"

Petru întoarce capul și vede intrând în camera de gardă o tânără îmbrâncită de o femeie mai în vârstă. Blândă, vocea asistentei:

— Hai, domnu' Petru, hai. O să fie bine.

înainte de a coti spre ușa rezervei, Petru aude în urma lui:

— Cum te cheamă?

— Ioana.

Pietrele

Ioana... Vocea ei îi părea cunoscută. De unde o știa pe fata asta? Avea un păr blond superb. Se întâlneau în curtea spitalului și stăteau de vorbă. Se așezau pe niște pietroaie sure lângă un simulacru de izvor fără apă și stăteau de vorbă.

Odată a venit și pisica roșie. S-a apropiat sfioasă și, după o scurtă ezitare, a sărit în poala Ioanei și a început să-și spele copitele. Ioana s-a făcut că n-o observă. Petru a înțeles că, de fapt, ea nu vedea pisica din cauza culorii neobișnuite și a copitelor - nu avea, ca el, un program de percepție adecvat pentru...

— ...asa ceva, continuă Ioana. îmi amintește cum am petrecut aproape toată vara trecută. Stăteam pe niște pietre ca astea, ascultam râul...

— Vrei să vezi pisici roșii?

— Nu. Mie îmi plac pietrele.

Ce rost aveau pietrele astea și imitația de izvor aici, în curtea spitalului?

— Știi, Petru, eu pot să le văd cum cresc. Uite, asta pe care stau... ieri era mai scundă, iar acum abia ating pământul cu picioarele.

Se micșora Ioana? Părea că se dezumflă. Petru o văzu devenind tot mai mică și dispărând ca un purice.

Nu se miră. Cerul părea nesfârșirea însăși.

Coborî privirea. Amintirea pietrelor dispăruse. Acum, Petru plutea în mijlocul unei pustietăți vaste si înțelese că era mintea lui. 1 »

Nu uitase chiar tot: de undeva, din zare, o pată albastră venea crescând și deveni treptat nea Tomiță, brancardierul.

Nea Tomită

Era încă departe când îi strigă lui Petru:

— Hei, cum e? Ai făcut ce ti-am zis?

Da, făcuse; dar amintirile dispăruseră iarăși care-n- cotro. Petru se uită la golul din jur, se uită la nea Tomiță...

— Tot nimic?, îl întrebă îngrijorat brancardierul.

- Tot.

— Cum „tot"?!, că pe mine văd că mă ții minte! Cum „tot"?!

— Uite așa: amintirile vin, pleacă... revin, pleacă iar... și atunci golul ăsta pare și mai larg.

Știa că golul ăsta era mintea lui.

Nea Tomiță privi și el în jur, se scărpină în cap. Zise:

— Măi băiete, ești om cu carte, nu ca mine. Da' mai am o idee: nu mai sta locului, umblă.

- Unde?

— Unde vezi cu ochii.

— Cum așa? N-am niciun reper.

— Nu-ți trebuie: *aici* tu ești singurul reper. Io așa cred.

Petru se uită iar în toate părțile; și în jos: acolo, sub picioare, hăul se lărgise asemenea cerului. Ametit, se agăță de halatul brancardierului. Acesta dispăru ca fumul și Petru simți că se răsucește în văzduh de parcă ar fi fost în imponderabilitate. Cum naiba?

— UMBLA!, își strigă sieși, continuând să se răsucească. Inutil: avea nevoie de un sol, de un suport, de ceva care să-i dea certitudinea că înaintează; or el simțea că se rotește plutind în mijlocul necuprinsului. Brusc, se hotărî: începu să imite mersul. După câțiva asemenea pași în gol, tălpile se opriră pe un sol dur ca stânca. Avea o culoare nedefinită. Jur-împrejur, cupola înălțimilor părea că se sprijină pe solul acela.

Fără să mai piardă o secundă, Petru o luă la goană cât îl țineau picioarele. Era ca într-un vis: nu obosea. Continuă să alerge. Solul părea acum ceva mai moale, elastic. Petru își înteți goana: departe, în zare, se profilau contururile unor amintiri.

Magul

Cabinetul doctorului Cifloagă era mic, abia încăpeau în el.

— Așează-te, mormăi doctorul în timp ce urmărea ceva pe laptop. Cum îți mai merge?

— O!, foarte bine, dom' doctor, foarte bine!, zâmbi larg Petru.

Pisica roșie n-ar fi intrat aici.

— Nu, zău?, mormăi Cifloagă cu ochi-n monitor. Atunci... să te externăm.

- Când?

— Mâine.

— Ce bine!, se bucură Petru. Mulțumesc, dom' doctor!

— Ce-ți mai face favorita?

Petru se gândi întâi la pisică, dar se corectă:

— Ioana? E o fată foarte deșteaptă.

Apoi, mai cu jumătate de gură:

— O externați și pe ea?

— Ce, v-ați cuplat?

— Nu, răspunse Petru, dar e o bună parteneră de conversație. Puteti încerca.

— Faci mișto?, se interesă Cifloagă.

— Nu, dom' doctor, vai de mine!, nu pot să-mi permit așa ceva!

— Sigur că nu. Mai ales că acum te uiți la pisica aia.

— Mă uitam la calendar, dom' doctor, la calendar. Pisica aia nu intră aici. Dacă mă externati mâine, atunci...

— Nu te externez. Mai adăugăm 200 de Solian și vorbim săptămâna viitoare, bine?

Evident, Cifloagă îl ura. Petru se consolă cu ideea că avea să petreacă încă o săptămână de conversații cu Ioana. Dar afară îl aștepta pisica-pisată-Pipi; iar în cabinet, doctorul Cifloagă se transformase iarăși în mag: un mag-magnetic-malefic-matrapazlâc-măgar; și Petru era singurul om care știa asta.

Comisia

Petru mai știa că aveau să-l eutanasieze, dar nu-i păsa: toți doctorii din comisie păreau, de fapt erau, evident, niște oameni foarte cumsecade; și buni profesioniști; și foarte frumoși; de pildă doctorița cea grasă, care îl întreabă chiar acum cu un zâmbet subțire:

— Cum ne simțim azi?

*

Petru fu sincer:

— Toți păreți că vă simțiți foarte bine.

Zâmbetul deveni fierăstrău:

— Suntem spirituali, domnu' pacient?

— Sunteți, cu siguranță. Abia aștept glumele dumneavoastră.

Șeful comisiei se făcu stacojiu:

— Ce, bă, ne înveți să vorbim?

Petru îl privi duios:

— Nu, domnule doctor. Vă vorbesc.

Terapia

Acum trebuia să se întindă, să închidă ochii și să se relaxeze, așa îi spusese nea Tomiță. Să se relaxeze

și să își închipuie că se scufundă în sine adânc, tot mai adânc, și mai adânc, până în hăurile cele mai nepătrunse ale minții. „Și ce să fac acolo, nea Tomiță?", îl întrebase pe brancardier. „Păi...", se scărpinase el în cap, gânditor, „păi... să-ți cauți amintirile - ce-a s-a întâmplat cu puțin înainte de-a vedea pisica roșie, când și cum a apărut... Nu-s doctor, da' io așa cred." Nea Tomiță îl privea fix în ochi și Petru înțelese că, de fapt, i se scufunda în minte ca să-i deschidă calea, să vadă ce pericole ar putea fi acolo. Sau poate căuta pisica. „Nu-i acolo, nea Tomiță. E afară." „Cine-i afară?" „Pisica." „Nu, băiete. Pisica aia a fost tot timpul aici, înăuntru" (Ce prostie!, își zise Petru), „...ori s-a întrupat într-o amintire" (S-a teleportat!?) „...și, ca orice mâță, a făcut toată harababura din mintea ta." Petru nu credea asta: „Cum să-mi intre-n cap o pisică?!" Nea Tomiță ridicase din umeri a neputință: „Ești băiat cu carte, domnu' Petru. Ar trebui să știi. Nu știi? Du-te și vezi!" „Cum naiba să pătrund acolo, nea Tomiță?" „Ca și până acum: cu gândul."

Așadar, trebuia să se întindă iarăși, să închidă ochii și să se relaxeze. Să se relaxeze cu un singur gând: acela că se scufundă în sine adânc, tot mai adânc, și mai adânc... Stătea în picioare. Deschise ochii. Jur-îm- prejur și deasupra, nesfârșitul acela cu o culoare incertă.

Ajunsese.

Apoi totul începu să se clatine. Un vuiet - uuu, uuu... Primi câteva palme. Simți mirosul cearșafului de spital. Văzu deasupra lui fața alarmată a asistentei, o auzi strigându-1:

— Petruu!! Măi Petruuu!!

- Ce e...?

— „Ce e"?! Ne-ai speriat pe toți, aia e! Hai și ia-ți medicamentele!

Revederea

L-au externat după încă o săptămână: „Ameliorat, stabil psihic și fizic."

Pisica n-a venit la externare. Doar Ioana. O întrebă:

— L-ai văzut pe nea Tomiță?

- Nu.

— L-ai căutat?

— Nu. Hai, că ne așteaptă taxiul. Ești bine?

— Oarecum.

— Adică?

Petru îi răspunse cu un gest vag.

— Ia zi, mai vrei să mă înveți să văd pisici roșii?

El râse fără veselie. O întrebă:

-Te-ai vopsit?

— Nu, e părul meu dintotdeauna.

Petru nu o crezu; pentru că *acum* Ioana avea părul roșu; iar lumina soarelui, reflectată de panoul publicitar, doar îi imita culoarea.

Cărțile

...apoi zările se apropiară iarăși, amețitor de iute, devenind cărți. Cărți pe toți pereții, de parcă garsoniera Ioanei fusese construită din cărți.

— Si? Ce-ți mai zicea nea Tomită?

— Doar ce ți-am spus, nimic mai mult.

Ioana se foi în fotoliul ei.

— A, da!, își aminti Petru, îi tot dădea zor că sunt „om cu carte". Dacă ar fi intrat aici...!

— Știu: m-ar fi întrebat dacă le-am citit pe toate.

— Nu cred. îmi tot zicea: „Băiete, ești om cu carte."

- Ei, si?

— O spunea de parcă m-ar fi învinuit.

— Poate că la el în sat se îmbolnăvesc doar analfabetii!

— Ioana, omul ăsta are har.

Ea se ridică, se îndreptă spre un raft, scoase două volume groase și i le întinse:

— Ia și tu niște „har" de-aici.

- Ce?, PSIHIATRIA POVESTITĂ? Două volume?!

— Când ai fost ultima oară într-o librărie?

Petru deja parcurgea prefața.

— Ei? Ce zici?

— Nu e pentru psihiatri. Dar nu le-ar strica să...

— Să ce?, auzi ca dintr-o altă lume vocea Ioanei.

Nu îi putu răspunde: capitolul despre halucinații începea cu imaginea unei pisici roșii. O văzu rânjin-

du-i ca un motan de Cheshire, sărind cât colo si ru- pând-o la goană spre imensitatea zării. Petru o zbughi după ea ca la cinzeci de metri plat.

Inițierea

„Boala psihică exprimă defecte ale programelor de procesare a informațiilor, dar nu este izolată de „hardul" organic. în stadiile timpurii, defectele organice sunt insesizabile, căci sunt doar perturbări ale dinamicii substanțelor implicate în activitatea celulei nervoase." Așadar, defectele apar la nivel molecular... Petru își ridică privirea. Dincolo de plasa ferestrei, orașul părea împărțit în pătrățele mici, mici... Dacă era cu adevărat bolnav, putea fi în stadiul unor simple dezechilibre moleculare, sau mai mult? Si, la urma urmei, oare chiar era bolnav?

Citi mai departe: *„Vulnerabilitatea creierului la informații este, de fapt, o vulnerabilitate la semnificații, conștientizate sau nu. Așa cum există „virusuri" care afectează procesarea datelor într-un computer, există semnificații care afectează procesarea cerebrală mai mult sau mai puțin prin «forțări» ale dinamicii mediatorilor chimici în mai..."*

...în mai? Sigur, în mai, dar s-a internat... când? Era o noape rece - putea fi tot în mai? Să se fi întâmplat ceva luna trecută, sau ceva se acumulase de-a lungul timpului și s-a declanșat abia atunci?

Oricare din aceste două variante se lega de memorie: undeva, printre lucrurile uitate, se putea ascunde cauza stării lui actuale, ori factorul declanșator, ori...

Da, orice se putea ascunde acolo. Chiar și o pisică roșie.

(„Cum să-mi intre-n cap o pisică?!" „Ești băiat cu carte, domnu' Petru. Ar trebui să știi. Nu știi? Du-te și vezi!")

Firește: molecule, neuroni, informatii, semnificatii...

(„Cum naiba să pătrund acolo, nea Tomiță?", și el răspunsese: *„Cu gândul.")*

Cu gândul, hm! De câte ori nu o făcuse! Degeaba.

„Medicamentele conțin molecule care pot corecta dezechilibrele moleculare care afectează procesele neuronale. Astfel, pacientul recapătă în bună măsură posibilitatea de a realiza asociații logice și devine iarăși apt pentru dialog, o activitate care îl poate ajuta să-și pună gândurile în ordine."

Sigur: ordine, subordine, dezordine...

„Rezultat al procesării conștiente a informațiilor disponibile, dar și ca urmare a unor intuiții, gândurile conectează subiectul cu diversele aspecte ale realității, soluționând probleme, evocând evenimente din trecut sau planificând ori prospectând acțiuni și evenimente viitoare. Gândul este «vehicolul» mintii."

Gândul, flămândul, bolândul...

Vizita

...dar gândul care să-l ducă până *acolo* nu prea venea. Petru se întrebă dacă nu cumva evocarea amintirilor era, de fapt, o întoarcere *efectivă* în realitatea trecutului. O întoarcere în *trecut* care putea modifica *prezentul?* De fapt, ce este „realitatea"? Ce-i aia „trecut", „prezent"? Acolo, în minte, toate păreau amestecate. Gândul, „vehicolul" minții...

La ce trebuia să se gândească?

începea să se însereze. Așa devreme? O fi eclipsă.

Ultima rază se stinse. întuneric - un întuneric așa de gros, că absorbea și sunetele. Petru nu mai simțea salteaua, plutea în întuneric și-n liniște. Apoi explodară zgomote, lătrături, voci și țipete într-un amestec asurzitor. Luase foc blocul? întunericul era ca smoala iar vacarmul creștea aproape spărgându-i timpanele. Petru încercă să se miște, dar nu reuși. Peste el trecu în plin galop o turmă de lăbuțe. Sirene, sonerii, bubuituri în ușă. Da, da, în direcția aia trebuia să fie ușa. Auzi chiar lângă ureche un huruit asurzitor și ceva prinse a-i găuri țeasta. Cu forța disperării, parcă ru- pându-se de pat, sări în picioare și vacarmul dispăru în liniștea unei amiezi de vară.

Hurrrrr!! - vecinul dădea iar găuri în pereți.

Bătăile în ușă se repetară. Petru deschise.

Era Ioana.

întrebări

Ioana venea agale din depărtările acelea fără capăt. Se opri în fața lui și își cuprinse trupul cu mîinile, înfiorată de pustiul din jur. îl întrebă:

— Ce caut aici?

— Mi-am amintit de tine. Ești o amintire. *i*

„Ca măsură de apărare, lanțul reacțiilor procesului de evocare a unei amintiri legate de o traumă psihică este blocat într-un punct sau în altul. E ca și cum acele amintiri ar fi fost șterse. Dar ele există, iar în anumite condiții pot fi evocate."

Ioana îl privi neîncrezătoare:

— M-ai hipnotizat?

— Nu. Te-am *evocat.* Suntem în... în mintea mea.

— Așa-i de gol în mintea ta? Când ai fost ultima oară la bibliotecă?

Petru ridică din umeri ca nea Tomiță:

— Ești fată cu carte. Ar trebui să știi. N-ai văzut o pisică roșie?

— Nu. Mie îmi plac pietrele.

Stăteau pe pietroaiele de lângă simulacrul de izvor si Petru nu se miră de această schimbare a realității.

— Ce rost au pietrele?, îl întrebă ea.

— Nu știu.

Curtea spitalului părea o acuarelă desenată de un preșcolar. Sau de Pipi.

— Știi, Petru... M-au concediat. Mi-au spus că sunt supracalificată.

— Da, înțeleg: încovoiată, covată, pisată... Da, sticlă pisată!

— Sunt așa de tristă... Cine m-a pus să fac două doctorate?

Părul ei aduna tot aurul soarelui.

— Ți-ai vopsit părul?

— M-am dus iar în audientă la directorul bibliotecii. Eram disperată. Mi-am rupt diplomele în fața lui, mai puțin cea de bac, i-am promis că voi lua medicamente să uit tot, tot, numai să nu mă dea afară!

— Ai văzut pisica roșie?

— Am de plătit rate la două bănci, i-am spus. Or să-mi pună sechestru...

— Pe pisică?

— Zău, Petru, nu începe iar... Ți-am spus că nu-mi plac pisicile.

Expediția

„Blocarea evocării amintirii traumatizante este o formă de apărare similară unei reacții «alergice» la semnificația evenimentului. Reacția se datorează fie unei sensibilități înnăscute, fie sensibilizării create de..."

...gândul care apăruse brusc dădu să fugă, dar Petru apucă să-1 prindă și-l încălecă. Furios, gândul

făcu un salt, mai-mai să-l răstoarne, însă Petru se ținea bine. Strigă:

— Ioana, am soluția! Hai, că ăsta zboară!

— Petru, o să cazi.

— Dă-mi mâna, hai! Urcă iute!

— Nu urc. Sunt...

— Ești proastă!! Urcă naibii odată!! Eu știu care-s treburile pe-aici!! Furnici, urzici, hai!!

Amintirea pietrelor se destrămă departe, în urmă. Zburau prin hăul acela - Petru nu știa unde-i ducea gândul; și nu avea o soluție; iar gândul țâșnise dintr-o intuiție, de-aia îl văzuse în ultima clipă.

Ioana părea că se obișnuise cu zborul. O auzi întrebând:

— Ce este acolo?

Pe întinderea de culoare incertă, jos, în dreapta, o mică pată roșie gonea ca vântul încercând să se piardă în zarea uitării. însă de-acum Petru știa mai multe: făcu o corecție gândului și acesta viră, năpustindu-se în picaj pe urmele pisicii.

„Pacientul trebuie să își amintească evenimentul traumatizant. Analizarea acestuia, a cauzelor și a semnificației lui echivalează cu demontarea unui mecanism; iar un mecanism demontat nu mai poate funcționa."

Pisica roșie torcea acum în brațele Ioanei. Gândul » » zbura lin în mijlocul nemărginirii.

— Mai zburăm mult?, întrebă Ioana.

— Trebuie să aflu ce-i cu pisica asta.

Dar gândul se destrămă și Petru se trezi iarăși singur în mijlocul pustietății. La picioarele lui așteptau câteva bagaje.

Mimi

Tolănită pe podeaua scăldată în lumina soarelui de mai, pisica torcea pierdută-n visare. O pisică la fel de neobișnuită ca și culoarea ei: roșiatică precum apusul. Alerga vrăbiile ca o nebună, dar Petru o surprindea adesea cum îi urmărea mișcările cu o dragoste aproape mistică. Iar el o iubea ca pe un copil.

In ziua când începuse să-și împacheteze lucrurile, pisica asta îl privise cu o deznădejde aproape omenească și se postase în fața ușii pe care el urma să iasă pentru totdeauna. Așa că au plecat împreună. Micul animal era dovada vie că vremurile fericite pe care le trăise ani de-a rândul nu fuseseră vis; însă viitorul lor dispăruse ca luat cu mâna. De fapt, chiar luat cu mâna: cu semnătura ei, cu semnătura lui...

De-a lungul lunilor lungi care au urmat, Petru se obișnuise să-i spună pisicii cam tot ce se întâmpla pe la serviciu, o întreba una-alta, făceau planuri pentru vacantă... ,

Se auzi un ciocănit cunoscut și ușa se deschise.

— Mimi, fă tu onorurile.

Pisica o întâmpină pe nou-venită cu un miorlăit formal.

Petru închise calculatorul. Se ridică și o îmbrățișă pe Ioana, primind sărutul ei insinuant.

— Ce-ți mai fac pietrele?, întrebă ea.

— Cresc, ce să facă?!, râse Petru.

De fapt, ea nu reușise încă să-1 convingă de asta; nici de legătura subtilă dintre doctoratul ei în matematică, cel în litere și masteratul în geo-biologie aplicată; nici de firescul de-a le lăsa baltă ocupând un post la biblioteca universității. Se cunoscuseră chiar în ziua în care o angajaseră acolo - întâi aprilie! S-au amuzat copios pe chestia asta. Au luat prânzul împreună, iar la vreo săptămână după aceea...

...și împlineau o lună chiar azi!, cum de uitase?!

Aniversarea

Acum era din nou singur, copleșit de nemărginirea aceea. Privi bagajele fără să înțeleagă mare lucru. își aminti că în geamantanul gri se găseau pietrele acelea frumoase pe care le adunaseră de la piciorul falezei - când oare? Semnătura... Apoi își aminti totul. Cu stropi mici și reci, durerea îl copleși din toate părțile, ca o ceață, reducându-i orizontul până la câțiva pași.

Pașii ei reveniră din baie.

Se lungi iarăși lângă Petru... când el „își aminti" că „se terminase cafeaua".

Ioana se ridică grăbită:

— Merg eu!

— Nu, tu abia ai venit. Puțină mișcare nu-mi strică.

— Ai făcut destulă!, râse ea. Mă întorc repede! însă el deja sărise-n pantaloni.

Ajuns în stradă ridică ochii: Ioana deschisese plasa ferestrei și de acolo, de la etajul cinci, întinsă peste pervaz cu tot aurul soarelui în păr, îi trimitea bezele.

Când se întoarse de la cumpărături își ridică iar privirea. Ioana uitase plasa deschisă. Mai multe vrăbii se învălmășiră în dreptul ferestrei și un ghem de blană roșie se aruncă asupra lor. Bufnitura îi izbi auzul ca un dangăt de clopot. Petru scăpă șampania, tortul si florile. *

Nu mai putu să urce. Surd și mut, umblă prin oraș ore în sir, nevăzând altceva decât fantasma vechii iu- biri strivită de asfalt și privindu-1 cu ochi ca de sticlă pisată.

ISTORIE INTERZISA

Te rog... desenează-mi o oaie!"
Antoine de Saint-Exupery - *Micul prinț*

Războiul Mondial se sfârșise odată cu toamna, dar situația nu era stabilă. Pământul clisos al pădurii îngreuna mersul, crengile scurtau zarea. Bărbatul se opri să asculte: un zbâmâit îndepărtat, ca de bondar, venea... parcă din față, dinspre nord.

Zgomotul creștea, căpătând un timbru metalic.

Ferește-te să fii văzut până în prima localitate. Acolo vei întâlni o anume persoană care îți va oferi documentele necesare.

Omul se lipi de un trunchi și rămase nemișcat.

Zgomotul cotropea împrejurimile, trunchiul începu să vibreze și, în clipele următoare, ceva ca o pasăre imensă trecu peste copaci. Mașinăria avea o aripă fixă deasupra corpului și o alta dedesubt, în față un cerc străveziu, probabil o elice, iar în spate un soi de ampenaj.

Datele despre știința și tehnologia celorlalți sunt puține, dar s-a stabilit că și ei folosesc forța aburului și electricitatea.

Cu ce o zbura drăcia asta? Aerodina trecuse ca vântul, dar el apucase să vadă în cabina neacoperită de sub aripa superioară capul pilotului. O patrulă aeriană obișnuită? Nu putea fi sigur. Așteptă ca zgomotul să se stingă și privi atent împrejurimile; pe urmă, cu fereală, își continuă drumul în penumbra pădurii, păstrând aceeași distanță prudentă față de cărare.

A *ir*

Curierul îi înmânase invitația ca pe un măr stricat. Nu era cazul să se întrebe de ce.

Parcă pentru a-și susține cu orice preț reputația proastă, Institutul Român de Cercetări Silvice arăta la fel de mohorât și pe dinăuntru. După un periplu dintr-un laborator în altul, când primise tot felul de explicații aiuritoare, mai puțin motivul invitației, fusese introdus într-un mic amfiteatru ocupat de vreo douăzeci de savanți care îl priveau plini de bunăvoință. O glumă?

Plinuț, cu claia de păr cărunt în dezordine, cu mustața ca de focă și cu mâna întinsă, directorul așezământului venea spre el zâmbindu-i larg, așa că-1 întrebase fără ocol:

„Ce naiba caută un polițist aici?"

Marele savant îl privise șiret:

„Nu sunteți un simplu «polițist», domnule inspector..."

„Nu?"

„...mai precis, ați fost selectat. Vă recomandă atât activitatea strălucită în domeniul dumneavoastră, cât și pasiunea pentru științele experimentale."

„Dar n-am înțeles o iotă din toată poli..

„Logoul nostru este *«de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi»l"*

„Mă rog. Eu credeam că e deviza politicienilor."

„Iată și fermecătorul dumneavoastră nonconfor- mism care, de fapt, se pare că hrănește din plin capacitatea combinatorie neobișnuită de care dispuneți. Mai sunt și surprinzătoarele dumneavoastră abilități de calcul mintal, vârsta, vigoarea, lipsa oricăror obligații civile sau de altă natură... punctaj maxim! Vă rog să veniți după mine. Da, în față. Așa. Luați loc."

„Mulțumesc. Unde vreți să mă trimiteți?"

„Ce vă spuneam?", se întorsese triumfător directorul spre asistență, apoi spre el:

„Am vrea să vă trimitem într-un... ei bine, într-un loc în care..."

A

Se însera. Copacii erau tot mai rari și cărarea se sfârși într-un drum de țară. Din depărtare se auzeau lătrături și, curând, bărbatul zări luminile unui sat.

„Ce vă face să credeti că voi accepta

— Stai!, tună o voce.

Din semiîntuneric apărură doi soldați cu armele întinse.

Cel mărunțel făcu încă un pas și răcni:

— Actele la control!

O lanternă îi lumină fata. Rămase calm. *Dacă eşti » 9 prins, adoptă o atitudine autoritară, trage de timp, vor- bește-le de o misiune secretă și evadează cu prima ocazie.* întrebă:

— Cine ești si cine vă comandă? » 9

Tonul vocii sale avu efect:

— Sunt soldat Apetrei Vasile, plutonu' trei infanterie, compania unu, batalionu' doi, de gardă la post. Vă rog să-mi prezentați actele.

— Sunt căpitanul Mirescu, de la Cercetare. Mă aflu în misiune, deci nu am acte. Du-mă la superiorul tău. Ce regiment sunteți?

— Ăsta-i spion, Vasile...

— Om vedea noi. Dă-mi lanterna și percheziționează-1. Domnule căpitan, vă rog să ridicați mâinile.

Mirescu se supuse.

■fr ir ir

„Mă tem că nu aveți de ales", îi răspunsese directorul. „Precum bine știți, resursele planetei sunt limitate. Ne războim pentru ele dintotdeauna și fiecare

țară caută să se asigure de eficacitatea acțiunilor sale. Motiv ca proiectele de cercetare în domeniul apărării să fie secrete, de acord?"

„Firește."

„Noi lucrăm pentru apărare."

„Felicitări. Tocmai mi-ați tras un glonț în ceafă."

„Tocmai ați fost asasinat", îl informă directorul. „Ziarele de seară sunt acum pline cu fotografii de la locul faptei."

„Complicată manoperă."

„Vă rugăm să acceptați misiunea."

Și *după...?*

Evident, nu exista un „după".

Dar voia să trăiască, putea găsi o soluție...

„Cât e de grav?"

„Cât de grav ar fi să dispărem ca stat?"

Fețele celor din amfiteatru deveniseră inexpresive.

Ca prin vată, auzise iarăși vocea directorului:

„Vă amintiți de tabla lui Pitagora?"

Ce naiba...

„Desigur."

...un pătrat format din zece rânduri a câte zece pătrățele cu numere - din unu în unu până la zece, din doi în doi până la douăzeci, din trei în trei până la treizeci...

„Știți că, dacă scriem numerele pe o coală de hârtie într-o așa ordine, acea coală devine un fel de... mașină de calcul."

Știa: adunarea lor repetată făcea ca rândul lui 5 să se intersecteze cu coloana lui 8 în pătratul lui 40, coloana lui 9 intercepta rândul lui 2 în pătratul lui 18...

„Și nu pentru că hârtia ar fi inteligentă, ci pentru că, având numerele scrise în această ordine, ea nu *poate «reacționa» altfel."*

Mașini de calcul?! Ce mașini de calcul fac „silvicultorii" ăștia aici?

„Vă ascult, domnule director."

„Noi am descoperit că bătrâna logică binară poate fi modelată algebric folosind cifrele 1 și 0. Cu o mașină în care lui «adevărat» îi corespunde un semnal electric, reprezentând «1», și lui «fals» lipsa de semnal, reprezentând «0», putem efectua diverse calcule. De exemplu, într-un circuit cu un bec și două întrerupătoare montate în serie, operația «0><l = 0» este redată de un întrerupător deschis, adică «0», și celălalt închis, adică «1», rezultatul fiind neaprinderea becului, adică «0». Și nu pentru că acest circuit ar ști tabla înmulțirii, ci pentru că, într-o așa configurație, nici el *nu poate «reacționa» altfel."*

„Dar celelalte operații?"

„Există diverse căi pentru a le modela pe toate. Așa am construit mașini electrice de calcul extrem de performante, mult superioare celor mecanice din magazine."

„Excelent, însă nu văd legătura cu apărarea. Dirijarea unor tunuri automate?"

„Mult mai mult. Fiindcă mașinile în discuție pot efectua nu doar calcule matematice, ci și calcule... să le numim «biologice»."

„De ce «biologice»?"

„Suntem în anul 1918 - adevărat sau fals?"

„Adevărat."

„Ei bine: la auzul întrebării mele, în celulele din creierul dumneavoastră s-au produs niște biocurenți ce s-au transmis de la una la alta și, datorită arhitecturii traseelor, au desfășurat o serie de calcule mate- matice cu «1» si «0»; dar ele s-au efectuat într-o «ma- șină de calcul» vie si rezultatul lor s-a tradus, fără să vă dați seama, în răspunsul dumneavoastră verbal."

„Hm..."

„Iar aceste calcule dovedesc faptul că, har Domnului, reflectați corect realitatea, configurația «circuitelor» dumneavoastră e ordonată precum tabla lui Pitagora, deci creierul *nu putea reacționa altfel."*

„Puteam să vă dau un răspuns aiurea."

„Sigur, dacă erați nebun; sau dacă urmăreați altceva decât înțelegerea explicației mele."

„Fascinant."

„Acum calculatoarele noastre nu mai folosesc semnale electrice de tipul biocurenților, ci particule de lumină."

„Fotoni? Calcul binar cu fotoni?"

„ȘI calcul binar."

„Adică...?"

„Vedeți dumneavoastră, domnule inspector, calculele binare din creier sunt doar o parte grosieră a proceselor nervoase ale căror rezultate le conștientizăm ca sentimente, proiecte, întrebări... Iată: mâine, la ora zece fix, pe fereastra aceea va intra o cioară - adevărat sau fals?"

„Este o problemă indecidabilă, așadar nu poate fi rezolvată prin logica binară."

„Mașinile de calcul fotonice depășesc această logică, fiindcă nu mai lucrează cu două stări, ci cu trei. Ca atare, asemenea nouă... ei bine, ele GÂNDESC!"

$A^{-} \neq A^{-}$

Mirescu privi pereții încăperii arestului și rămase pe gânduri. Ce șanse avea să evadeze din unitatea asta fără zarvă și să găsească în sat „o anume persoană"?

Vei recunoaște cu ușurință persoana respectivă.

Oare?

Se auzi tropăitul unor bocanci de trupă și ușa se deschise:

— Domnul căpitan Mirescu, presupun.

Căpitanul se ridică ușor iritat:

— Eu sunt. Cu cine am onoarea?

în lumina puțină a becului electric, Mirescu distinse un ins de talie mijlocie, în uniformă și cu o față surprinzător de familiară.

— Locotenent Avram, comandantul Companiei 1, la dispoziția dumneavoastră!, bătu din călcâie ofițerul.

— S-ar zice mai degrabă că eu sunt la dispoziția dumitale.

— Mii de scuze, domnule căpitan, abia acum am primit de la Marele Cartier General din Sibiu confirmarea misiunii dumneavoastră. Sunteți liber. Dar precis vă e foame, așa că vă rog să mă urmați.

Mirescu se prefăcu a nu-i recunoaște pe cei doi soldați care, rânjind festiv, îi făcură loc să treacă.

în întunericul de-afară, curtea unității nu-i oferea prea multe detalii. O goarnă văită un semnal și, de te miri unde, câțiva gradați țâșniră-n fugă și se aliniară pe platou.

Intrară în popotă. Doi subofițeri adăstau în fața paharelor. Locotenentul îi concedie cu un gest, comandă cina, îl invită să ia loc la o masă și, pe un ton scăzut, intră în subiect:

— înțeleg că ați fost desemnat să decideți și să efectuați... *schimbarea.*

— Poftim?!

— *Schimbarea* favorabilă *nouă,* precizăă locotenentul.

„Ce-i face pe fotoni să aibă trei stări diferite?"

„Natura lor, domnule inspector."

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegeți. Misiunile noastre sunt complementare, în funcție de talentele fiecăruia. Eu, de exem- piu, sunt actor...

Chiar unul celebru, își aminti căpitanul: Aristide Demetriade - „acea persoană". Ușor de recunoscut.

— ...iar dumneavoastră sunteți inspector de poliție. Domnul inspector Vuia, nu-i așa? Traian Vuia.

Da, înțelesese foarte bine: foton transmis, foton re- flectat, superpoziție, coerență, decoerență... și totul plecase de la radiația corpului negru!

„Locotenentul Avram" așeză pe masă un porthart străvechi:

— Aveți aici documentația necesară si actele de t » »
identitate.

„Schimbarea favorabilă *nouă."*

Imediat apăru și cina.

■fr ir ir

Libertatea îți dă puterea de-a împlini proiectele tale, iar puterea îți dă libertatea de-a le zădărnici pe ale altora - cine spusese așa?

Acum, însă, nu era vorba doar de zădărnicirea proiectelor sale: pe monitorul mașinii de calcul din fața lui, inspectorul Vuia putea să vadă un soi de cub ce se rotea încet, cu fetele adâncite si vălurind continuu în culori si irizații schimbătoare. > 1

„O imagine aproximativă a dimensiunilor spațiului", îl lămurise directorul. „Un hipercub."

„Un teseract..."

...mașini gânditoare, monitoare cu plasmă, hiper- cuburi - o fizică depășind cu mult imaginarul din cele mai avangardiste romanțuri științifice. Afară era noiembrie 1918, dar aici era viitorul. Câți muriseră pentru păstrarea atâtor secrete? Mulți, foarte mulți...

„întocmai, domnule inspector. Precum văd, cunoașteți istoria ipotezelor despre numărul dimensiunilor spațiului, poate și teoria potrivit căreia spațiul ar avea unsprezece dimensiuni."

„«Teorie»? Deci s-a demonstrat?"

„Au demonstrat-o mașinile noastre. Apoi au creat protocoalele unor experimente de sondare a *acelor* dimensiuni."

„Adică... a universurilor paralele?"

„Sunteți formidabil!"

Vuia nu-și putuse stăpâni surâsul:

„Și? Ne vor invada «paralelii»?"

„Nu. îi vom «invada» noi. Dar nu pentru resurse, ci... pentru a ne schimba soarta. Provocând mici modificări în istoria unei lumi asemenea lumii noastre..."

„Modificări?"

„Da. Fără armate, fără vărsare de sânge."

Doar făcând uz de libertatea de a zădărnici proiectele altora, își zise Vuia.

Nu, este imposibil:

„Cum naiba să produci o schimbare *aici* printr-o schimbare efectuată *acolo?"*

„Domnule inspector, doar știți bine că nu există sisteme complet izolate."

...și nici oameni complet nesupravegheați, adăugase în sine Vuia - nu în România. Mai ales acum, când, prin analiza deșeurilor mele casnice, o astfel de mașină „gânditoare" ar putea stabili până și ziua când am făcut primii pași!

întrebase pe un ton care s-ar fi dorit neutru:

„Există o altă planetă Pământ... și o altă România?"

„Există un univers întreg, identic universului nostru. Printre altele."

„Și vreți să mă trimiteți acolo?"

„întocmai."

„Și... cam ce *schimbare* au stabilit mașinile să fac?"

Directorul se scărpinase în cap:

„Ei bine, schimbarea *aceea* o veți hotărî dumneavoastră."

Era prea de tot! Vuia trăsese aer în piept - mult aer. Expirând cu grijă, spusese:

„Cred că totul este o minciună."

„Din păcate, nu. în ciuda informațiilor din presă, în clipa asta suntem ca și învinși. Americanii deja au încheiat pace, francezii s-au retras, Polonia e toată o ruină. Suntem singuri. Am pierdut Bucureștiul, iar undeva, în zona Mărăsestiului, ultimele noastre unități sunt încercuite de armatele celor două imperii, într-o săptămână vom dispărea de pe hartă."

„Au înconjurat Mărășeștiul!? Atunci cum de n-au ocupat și orașul nostru?! Unde naiba suntem, pe Lună??"

„încă nu. Suntem undeva, în hipercubul ăsta. Nu știm *unde.*" 1

A A A

— Rău ați ajuns, băieți!

Soldații care curățau cartofi ridicară capetele.

— Da' ce, Vasile, mântuisi de tâmuit curtea?

— Să dai cu tâmul îi treabă de bărbat, măi Gheor- ghe!

Răsărea soarele și curtea cazărmii se umplea de forfota obișnuită.

— Vă las în durerea voastră, damelor. Io merg cu airoplanu', cu dom' căpitan Mirescu.

— Cu ăl' de l-ai „prins" aseară, vigelentule?

- Cu.

— Si un' vă duceți? » ,

— La Alba.

— De ce, tăntălăule?

— îi sicret.

— „Sicret" pe dreacu'. Tre' să fie ceva legat de Unire.

— Fără politică, soldat! Curăță barabulele și cată să nu-ți bălești des'tele! 9 ’5 1

Vasile se îndepărtă țanțoș salutându-și nădragii.

— Oare ce hram să poarte Mirescu? O fi și pilot de airoplan?

— O fi! Că doar n-o pilota Vasile!

- ATENȚIUNE! »

Militarii săriră-n poziție de drepți.

— Domol, băieți. Vedeti-vă de treabă.

îmbrăcat regulamentar și echipat cu cască de piele și ochelari de protecție, Vuia se îndreptă spre garajul unității. Un automobil îl aștepta cu motorul pornit.

Demetriade îl prevenise: „Traiane, ia aminte că aeroplanul nu-i ca dirijabilele noastre, gândește-te ce pot face curenții de aer cu aripile astea. Uite schema lui, studiaz-o bine."

Privind-o, lui Vuia i se umeziseră ochii: revedea acolo multe din soluțiile găsite de el însuși pentru automobilul său zburător, „Liliacul". Un proiect respins de Academie: „Dumneata, stimate... inventator, ar trebui să știi că motorul cu metan si mașina de zburat mai greaJ decât aerul sunt himere»!" „Domnule Președinte, am auzit că sunteți un vânător pasionat. Să fie rațele mai ușoare ca aerul?" „Pof-tim??" „Se prea poate, fiindcă ele cad numai când le umpleți cu plumbi. Nu este asa? Am onoarea, domnilor." Academicieni idioti...

în mod clar, aeroplanul pe care urma să-1 piloteze era mult mai eficient aerodinamic și mult mai compact decât „Liliacul" său. *Breguet 14* Numele nu-i

spunea nimic, dar schema era foarte amănunțită: se menționau până și materialele folosite în construirea componentelor aparatului. Astfel, Vuia putea deduce tensiunea din corzile ce plecau de la paloniere și de la manșă către suprafețele de comandă, comportamentul si rezistenta la vânt...

„Ar tebui mai întâi să-l încerc."

„Nu-i vreme, Traiane! Habar n-am ce mai cauți la Alba, dar dacă nu decolezi mâine dimineață, ratezi adunarea! Vezi că aterizarea e cea mai dificilă, găsește un câmp să faci câteva simulări. Cu navigația te descurci?"

Vuia privise harta.

„Am reținut traseul."

„Mai sunt și căile ferate, șoselele, vârfurile muntoase... Te orientezi după ele. In carlinga din spate ți-1 dau pe Vasile."

„N-am nevoie."

„Ba ai! O fi el cam bleg, dar la mitralieră e as! Vre- murile-s tulburi și nu poți să știi..."

Vuia trecu în revistă aparatura de bord și încercă rezistența opusă de comenzi. în coada avionului, direcția se mișca frumos. Privi și cabina posterioară, cu perechea ei de mitaliere îngemănate pe un afet rotitor, apoi mitraliera instalată în față. Ce arme teribile! își aminti de institut: acolo puteau fi unele mult mai sofisticate - electrice, termice, magnetice... Cum de pierduseră războiul?!

— Traiane!

Vuia se săltă din scaunul pilotului și privi în jos: - Ce-i?

— Vezi că vine Vasile.

Pe urmă Demetriade adăugă ceva mai tare:

— Drum bun, „domnule căpitan"!

— Rămâi cu bine, „Avrame". Ne-om vedea. Hai, soldat, învârte elicea.

ir 'ir ir

„Suntem undeva, în hipercubul ăsta. Nu știm unde." Vuia rămăsese cu gura căscată: abia aflase că lumea lui își împărțea spațiul cu alte lumi, așa cum semnalele convorbirilor telefonice își împărțeau același cablu; abia înțelesese că „distanțele" dintre lumile paralele erau asemenea diferentelor de fază dintre unde; abia i se explicase că lumile astea pot interfera precum razele de lumină... că uite, savanții nu mai știau pe ce lume se află și îi cereau lui, ca inspector de poliție, să-i găsească!

întrebase cu ultimele rămășițe de calm: *> f*

„Dar mașinile alea «gânditoare» ce mama dracului fac?"

Directorul privise într-o parte:

„Nu toți gândim genial. Nici ele. Și nu au nici experiența anchetelor polițienești..."

„Asta-i bună!, izbucnise Vuia. Din câți sunteți, nimeni nu s-a gândit să revadă calculele ca să aflați unde ati nimerit si cum? De ce m-ati chemat? Ce, suspectați că aveți un criminal printre voi?"

Directorul îl privise în ochi:

„Mă tem că da."

în clipa aceea, în laborator intrase Smaranda.

A A A

— Spionul!! Prindeți spionul!!

Motorul aeroplanului pornise, dar Vasile nu se grăbea să retragă saboții din fața roților. Departe, în spate, la ieșirea din hangar, câțiva militari continuau să strige în timp ce alții instalau grăbiți trepiedul a ceva care putea fi un alt model de mitralieră.

— Fugi, căpitane!, strigă Demetriade, căznindu-se să-si scoată revolverul.

J

Mintea lui Vuia prinse a lucra fulgerător: la raportul de dimineață nu se pomenise nicio vizită în unitate, niciun telefon de la Comandament, nicio telegramă, iar hangarul era prea departe pentru un biet revolver - cine juca teatru aici? Strigă:

— Culcat, Vasile! Urcă, locotenente!

— Ba rămân!

— Rămâne Vasile!, urcă dracului odată!

Vuia flectă ampenajul direcției la maximum, am- bală motorul și avionul prinse a pivota în jurul unei

roți ca un compas, târându-și coada spre Demetriade și așezând-o între el și soldați exact când aceștia deschiseră focul.

— Bolșevicilor!, strigă Vasile.

— Boule!, strigă Vuia, ține-ți nasu-n pajiște, că ți-1 alicesc cei camarazi! Hai, locotenente!

Câteva gloanțe îi trecură pe la urechi, unele găuriră deriva iar altele mușcară iarba pe lângă picioarele actorului. Astfel inspirat, acesta sări pe aripă și se rostogoli în cabina din spate, dar se ridică imediat, armă mitraliera și începu să tragă cu oarece talent spre trupeții de lângă hangar, făcându-i să-și abandoneze arma și să se arunce pe burtă care-ncotro.

Scăpând prin rotire și de-al doilea sabot, aparatul se smuci, luând-o curb spre niște butoaie de tablă stivuite pe marginea pistei. Vuia izbuti să vireze-n sens invers, mai-mai să le-atingă, se încadră pe pistă cu chiu cu vai, prinse viteză și decolă onorabil, stră- duindu-se să compenseze cu eleroanele efectul de cuplu surprinzător de accentuat al elicei.

-ir ir ir

Smaranda îi zâmbise discret:

„Bună seara, domnule inspector."

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Vuia alungă amintirile. Alungă și gândul că toți cei de față, cu institut și oraș cu tot, fuseseră izolați de

lumea lor... accidental? Unde era greșeala? Intenționat? în beneficiul cui? Urma să afle.

Răspunsese incolor:

„Bună seara, doamnă profesor. Voi avea nevoie de o echipă de..."

„Nu vă putem da o echipă", spusese directorul.

„Din motive de securitate", completase Smaranda. „Veți lucra cu mine."

Vuia se încruntase puțin:

„Cred că nu înțelegeți câți oameni trebuie să anchetez - de la savanți și operatori până la personalul care șterge praful!"

Smaranda ridicase din sprâncene:

„La solicitarea dumneavoastră, voi contacta separat pe oricare dintre ei. Și, desigur, veți vedea înregistrările discuțiilor."

Vuia înjură în gând. înjură cu metodă. înjură spaima în virtutea căreia, de aproape un secol, fiecare cetățean era urmărit ca posibil dușman al statului român. înjură președinții, veșnic mânuiți de trusturile care-i aduseseră la putere. înjură presa care fabrica știri, justiția care fabrica vinovați... și mai înjură copios și rodul acestei anomii: discrepanța dintre nivelul cunoașterii aflat în secretoasa instituție „silvică" și cel din afara ei... și se întrebă iar: cum de pierduseră războiul?

■Ar "Ar "Ar

Sub aeroplan defilau încet câmpuri și localități, râuri si iazuri.

Toc, toc, toc...

Vuia întoarse capul spre Aristide - auzise și el.

Toc, to-toc, toc, to-toc...

Sunetul venea din stânga, dinspre aripa inferioară. Vuia se ridică să vadă ce-i și întâlni privirea sticloasă a lui Vasile: întins pe burtă și încleștat de hobane, cu fața și mâinile vinete, „efectul de cuplu" suplimentar izbuti să-i rânjească; mai bătu o dată cu vârful bocancului și, cu același rânjet, puse capul pe aripă și închise ochii.

Nu era timp de pierdut:

— Aristide, dă-mi si cureaua ta!

însă Aristide era deja lângă el: avea curajul unui cascador și siguranța unei pisici.

Urmă o scenă ca în filmul *„Oțelul se răzbună”,* dar cu aeroplan în loc de dirijabil.

Aterizară ca vai de lume pe-o miriște, desfăcură curelele cu care-1 legaseră pe soldat de hobane... dar le trebui ceva mai mult să-i descleștеze degetele.

îl coborâră de pe aripă și îl întinseră cu fața-n sus. Era rece și țeapăn.

Vuia își întoarse privirea aiurea, peste câmp.

Aristide își aprinse o țigară.

— Tui...că... »

•Ar Ar -Ar

Băutura energizantă pe care i-o oferiseră lui Vuia le trăda graba. Așadar, trebuia să stea treaz până va afla dimensiunea unde nimeriseră; după aceea îl vor *expedia* într-o Românie paralelă, unde avea să producă *schimbarea* aptă să modifice favorabil soarta celei de-aici.

Si mai era Smaranda. »

Apoi...

Băutura energizantă părea să i se urce la cap. Știin- du-se urmărit îndeaproape, se prefăcu a da paharul de dușcă și, cu o mișcare iute, se întoarse ca pentru a-1 spăla în chiuvetă. Jetul de apă rece îi făcu bine. Trebuia să rămână treaz și nedrogat.

Câtă vreme?

începu să se plimbe prin cameră.

Atunci auzise o bătaie ușoară în ușă.

Era Smaranda.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată...

A -A A-

.. .dar acum poftea să bea ceva tare. Strigă:

— Mai ai rom, soldat?

— Nu, să trăiți!, veni răspunsul din fuselaj.

Vuia înghiți în sec: aseară trebuia să fi acceptat și a doua sticlă. Ce bună ar fi fost acum!

încercă să se bucure de zbor - știa că nu mai era cazul să provoace o *schimbare.* Din ușă, Smaranda îi șoptise doar atât: „Repede!", îl înșfăcase de mână și, aproape alergând, îl trăsese după ea până la lift, dar o cotise imediat spre treptele pe care începu să le coboare în viteză trăgându-1 mai departe după ea.

Ajunși la subsol, se opriră în fața unei uși blindate. Smaranda formă codul și ascultă câteva clipe. Era liniște, nu-i urmărise nimeni. Intrară. Lumina izbucni din toate părțile.

Vuia strânse mai tare mansa. ,

O încăpere largă, având în mijloc un soclu circular pe care erau dispuse vreo douăzeci de bobine înalte de-un stat de om, centrate pe un soi de butelii și împerecheate cu niște oglinzi la fel de înalte, groase de-o palmă, toate înconjurând un mic podium rotund. în dreapta, un pupitru de comandă. în stânga, patru scaune. Atât.

Smaranda îl răsuci spre ea și își afundă privirea-n privirea lui ca pe vremuri:

„Traiane..."

El se întreba și acum *de ce.* însă ea continuă pe alt ton:

„Directorul s-a zgârcit la fonduri: că nu ne trebuie un compensator de oscilații, că vom folosi instalația

doar de două-trei ori... I-am arătat că fără compensator ne poate lua dracu' pe toți de la prima *expediere.* Zadarnic: Albert este economist."

„Albert...?"

„Directorul."

„Economist??"

„Ce, credeai că-i savantul proslăvit de presă? Cine o conduce? Și institutul ăsta al cui naiba e?! Albert j
scrie romanțuri științifice, dar habar n-are de știință! Hai!"

„Unde?"

„Intr-un loc mai sigur- In cealaltă România, că asta..."

„Și *schimbarea?"*

„Adevărul e că nimeni nu o poate stabili sau ghici, cu toate mașinile din institut. Principiul este valabil, dar ne-ar trebui un calculator fotonic mare cât Pământul și cu niște capabilități de procesare euristică la care nici nu putem visa!"

Vuia o privea năuc.

„Poate că sosirea ta *acolo* e suficientă, cine știe? Oricum, ai noștri si-au meritat-o."

„Și... Albert?"

„E omul guvernului, nu pricepi!? Și *singurul om* din institut!! Uite!!"

Cu o mișcare bruscă, Smaranda își dezgoli pieptul, își plimbă degetul printre sâni și... pielea i se retrase către coaste. Vuia înmărmuri: o puzderie de compo-

nente metalice, dar cu o stranie aparență de viu, palpitau în cutia ei toracică frumos modelată.

„Să-ți arăt și creierul!?"

El abia bâigui:

„Ce... naiba.... ești?"

„Ce vezi! Hai!"

Trei *expedieri...*

„Hai odată!", mai spuse alcătuirea aceea atât de omenească, și îl împinse printre bobine, silindu-1 să urce pe podiuip.

„Stai nemișcat!"

Vuia își văzu imaginea repetată la nesfârșit în fiecare „oglindă". Atâtea universuri...

Ea deja era la pupitru.

„Smaranda!"

„Nu e nicio «Smarandă» aici! Așa-i că-ți vezi imaginea multiplicată în fiecare scut cuantic? înseamnă că spațiul se deformează, deci „bula" noastră de univers va colapsa curând."

„Cuum??"

„Alaltăieri am mai *expediat* un om, îl vei întâlni *acolo.* Măsură de ageamiu. Căci *expedierea* ta va hârbui și mai mult schimbătorul de fază - instalația din jurul tău. Stai liniștit să-ți transmit instrucțiunile!"

„Ce instrucțiuni?"

„Astea... aaa-șa!"

Nu simțea nimic.

— Ești gata, domnule «căpitan»?"

„Nu!! Cum naiba mi-ai transmis instrucțiuni?!"

„Prin rezonanță. Și tot prin rezonanță pleci: îți decalez frecvența până intri în fază cu..

încă o *expediere...* S-o piardă iar?!

„Smaranda, te implor, vino cu mine!!"

„Azi nu. Drum bun!"

Așa se trezise în pădure.

.. .și plafonul ăsta de nori joși! Ce zi mohorâtă!

Reduse altitudinea ca să vadă mai bine reperele de la sol.

— Dom' căpitan!

— Ce-i, Vasile?

— Nu mai faceți asa că mi-i rău! > 1

Coborâse cam brusc.

— Nu mai fac.

Smaranda... Ar mai fi suportat-o știind că devenise o mașină?

Dar omul? E omul altceva decât o mașină?

— Dom' căpitan!

— Ce mai e?

— Vreți și dumneavoastră Unirea, așa-i?

— Sigur, Vasile.

Cine alarmase unitatea cum că ar fi spion?

La dracu!, uitase porthartul! Asta era! îl trecură sudorile.

— Dom' căpitan!

— Prezent!

— Să știți că dacă Basarabia nu s-ar fi unit cu noi acum, am fi pierdut-o pentru totdeauna.

— De ce, Vasile?

— N-ați aflat că, după o sută de ani sub ruși, acolo doar jumătate mai sunt români? Și că limba oficială-i rusa? încă o sută de ani și era gata cu românașii noștri! Asa-i?

— Asa-i, Vasile, asa-i.

Smaranda: o *mașină* care îl trimisese aici pentru că... *nu putea face altfel.*

Dar nici Giordano Bruno *n-a putut face altfel.* Și nici el însuși nu putea. Deși era sigur că la prefectura din Alba lulia tocmai venise o înștiințare despre un spion ce-și spunea „căpitanul Mirescu". Da, Galilei avusese dreptate: cartea Naturii e scrisă în limbaj matematic. Și *nu putea fi scrisă altfel:* era în firea lucrurilor.

Era în firea lucrurilor să zboare acum la Alba? Ce îl tot atrăgea acolo?

Peste zgomotul motorului auzi un scâncet de copil: *„S'il vous plait... Dessine-moi un mouton."*

Vocea lui Aristide alungă halucinația:

— Domnule căpitan, ați citit *„Mașina Timpului"?*

CIMPANZEII ALBAȘTRI

Un polițist îi împinse pe spălăciți spre ieșire.

Dinu privi iar macheta Bucureștiului întinsă pe masa din mijlocul încăperii, se întoarse și se ridică de pe scaun:

— Căpitan Dinu, la dispoziția dumneavoastră.

Femeia își sticli cerceii și dinții într-o mișcare plină de cochetărie. Uite-o cum se gudură, își zise Dinu, crispându-se insesizabil - avea să urmeze întrebarea:

— Dinu și mai cum?, luminițe de interes prevesteau reacția invariabilă a nouăzeci și nouă la sută dintre muritorii pe care îi cunoscuse căpitanul, infractori sau nu. Respiră adânc și răspunse:

— Taleirand.

— Talairan? gânguri ea clipind zăpăcită.

— Nu, domnișoară. Taleirand! Scris așa cum se aude (când se aude, adăugă în gând). M-a botezat însuși bulibașa. Nu cred să vă deranjeze, mai ales că dumneavoastră veți folosi doar apelativul „căpitan Dinu", ușor de pronunțat. Nu-i așa?

— Ta-lei-rand, hă-hă! râse femeia, și lanțul de aur îi tresăltă sexy la limita decolteului. Taleirand!

— Excelent, însă nu-i recomandabil...

- „Ta-lei-..."

— ...ca exercițiu de dicție. Acum, cazul dumneavoastră. Vă ascult.

— Aș vrea... N-ar fi mai bine să bem ceva, undeva? Poliția mă impresionează, știți... Mă simt așa... prost... („Proastă", corectă căpitanul), mai bine undeva... romantic...

— Este un caz romantic?

— Hă-hă... Cum să vă spun... (Roșise toată.) Vă rog...

— Ce dorește domnița noastră?

Neauzit ca de obicei, maiorul Pernă se materializase lângă Dinu.

— Când ați sosit din Austria? adăugă el cu același ton lucios ca mierea. Unchiul dumneavoastră e bine? se plecă ușor maiorul.

Femeia făcu ochii mari:

— Ne cunoașteți?

— Vai, domniță scumpă, dar noi, poliția, cunoaștem pe toată lumea! o linse din ochi Pernă întinzându-și mânuțele într-un gest larg. Cu ce treburi în casa noastră?

— Este... este ceva estrem de confidențial, domnule... ăăă..., se bâlbâi ea uitându-se neajutorată la Dinu. Știți... ăăă... voiam să-1 invit pe domnul căpitan...

— Aha!, tinerețe...! clătină din cap maiorul. Sigur, căpitane, du-te. Mai ai doar două ore de serviciu - își

verifică formal biocronul-brățară - ei, două ore și câteva minute, acolo („Exact patruzeci și patru!", scrâșni Dinu), lasă, mergeți... Oricum, noi, polițiștii, nu suntem niciodată fix în afara misiunii... Respectele mele, domnișoară Cerasella, omagii unchiului...

Femeia asudase.

ir ir ir

Anul 2027 nu părea să fie altfel decât ceilalți. O primăvară bolnavă, cum fusese de fapt și iama, stăpânea Bucureștiul. Platforma Voluntari lucra cuminte în mijlocul grevelor și al marșurilor de protest care frământau ceața atmosferei politice românești - și ceața de afară. In lumina târzie, cei cincizeci de demonstranti autorizați purtau fără chef câteva pancarte, încadrați de pasul regulat al forțelor de ordine. Taxiul depăși grupul protestatarilor, evitând elegant o băltoacă. Stropi mărunți sclipeau pe parbriz sub fulgerele de neon ale reclamelor. O intersecție cu semafoare de- »
fecte, un ambuteiaj, pietoni derutați. Bulevardul. Prin cenușiul umezelii rărite de iureșul circulației se întrezărea, departe, puzderia de luminițe ale giganticului hotel Tutankamon plutind nepământean peste zarea orașului.

— Oprește aici! se piți găi Cerasella.

Taxiul viră dreapta, stopă. Dinu îi arătă șoferului legitimația fără să-l privească, apoi coborî. Ocoli ma-

șina, întinse mâna spre femeie, mult prea ocupată cu dezvelirea coapselor (uff, dragă!, mașinile astea strâmte!), o apucă delicat de încheietură și o extrase din vehicul.

— Uff, de ce dracu' or face mașinile astea așa mici? scânci ea atât cât să fie auzită și de șofer, și de căpitan. Stiti, în America...

— Da, desigur! preîntâmpină Dinu o nouă avalanșă. La ce etaj stați?

Blocul în care locuia Cerasella Iepure fusese construit în primii ani după Contact: un monstru de bio- compozite automorfe imitând oțelul ultraușor, largi suprafețe de semiîntuneric lustruit, metalic, înălțân- duse-n muchii de prismă, estompându-se și pierind cam pe la etajul 20 în puful de plumb al văzduhului. Câteva edificii din vremea împușcatului completau, ude, peisajul înserării și al forfotei bulevardului. Tancul roșu cu țeavă retezată al lui Făsănete își făcea plimbarea obișnuită, dominând marea de autoturisme vălurind în luminile mișcătoare. Cerasella își aranjă părul.

— Deschide, dragă! spuse ea dulce ușii - o fantă verticală de vreo doi metri, abia sesizabilă pe oglinda întunecată a peretelui. Ca să preîntâmpine un refuz, femeia se lansă într-un adevărat arpegiu: Am venit însoțită de domnul căpitan Dinu, Poliția Municipală... Hai, deschide dracului o dată!

— O însoțesc doar eu! precizã căpitanul. Poliția Municipală a rămas la locul ei, adăugă el, făcând ordine în haosul biților. Zâmbi spre fagurii vigilenți ai senzorului și, pentru a doua oară în acea zi, își prezentă legitimația. Fanta prinse a se deschide rotun- jindu-și muchiile de metal mincinos ale fețelor laterale sub forma labiilor unei vulve uriașe, căscând alene sub presiunea informațiilor și stingându-și strălucirile într-un roz carnal.

— Excitant, nu? șopti Cerasella apucându-1 de mână. Intră, nu te mușcă...

— Mon Dieu! C'est plus merveilleux que la grande porte du Moulen Rouge!

— Mais non, c'est unique!

Doi turiști filmau clădirea asistați de un sergent. Câțiva manifestanți trecură în fugă, urmăriți de un grup de tineri cu bastoane de cauciuc. O lozincă se pierdu pe gazon, explodă o petardă. Turiștii continuau să filmeze fascinati construcția. „ „

Ar Ar

Dinu acceptă mâna discret asudată a femeii numai până la lift - un falus uriaș țintind tavanul, învăluit în pliurile unui vagin transparent. Ca un bisturiu nevăzut, programul execută în „țesuturile" liftului o incizie de-un stat de om sub forma literei „Z". Marginile

sângerii se îndepărtară, dezvelind interiorul. Intrară, liftul se închise.

— Etajul treijdoi...! susură femeia.

Un miros de sex nespălat se insinuă din pereți, în- conjurându-i pe întreg parcursul ascensiunii.

Liftul se opri, se deschise. Ieșiră. Din capătul holului, un bărbat îi viza prin luneta unei puști sofisticate. Dinu își stăpâni tresărirea. Pereții înfățișau scene în relief din filmele anului.

Cerasella se opri în dreptul unei dame bine fardate, cu aluniță între sprâncene, stânjenită doar de blănița lățoasă ce-i înfășură șoldurile. In spatele străMoașei, o peșteră.

— Aici stau, arătă Cerasella. întunericul din gura peșterii se deschise ca o diafragmă, descoperind semiobscuritatea unui apartament. Dinu intră în urma femeii. In spatele lui peretele se recompuse.

— Acum, spuse căpitanul, dacă tot am ajuns, îmi puteți spune problema dumneavoastră?

— Dar am mai zis că-i confidențial! Aveți răbdare, mai am ceva de făcut.

Cerasella tastă ceva pe o consolă minusculă. Degetele femeii tremurau ușor. Treptat, lumina începu să difuzeze din pereți. Se aflau în camera de zi.

☆ ☆ ☆

Apartamentul domnișoarei Iepure beneficia și el, firește, de tehnologia biocompozitelor: softuri scumpe configuraseră mobilierul în forme apte să inunde cu hormoni chiar și un moșneag decrepit. Căpitanul Dinu lupta să îndepărteze ideea grețoasă a unui sex- party cu Cerasella, fotoliile, canapeaua și cuierul. Se așeză eroic între coapsele generoase ale unei Venus confortabile, ignorând reacția „sânilor" ei, și strigă spre baie:

— Dispuneți de un AV-recorder?

Din vulva ușii apăru o claie de zulufi portocalii și uzi:

— Cum să nu, aici totul se înregistrează! Dar, dacă vă deranjează...

— Nu, deloc. Pot fuma?

— Desigur că da, apăsați genunchiu'... Doriți țigări?

— Mulțumesc, nu. Le am pe-ale mele.

Căpitanul apăsă rotula fotoliului-zeiță și pe coapsa mobilei se născu un orificiu anal generos. Platforma Voluntari nu se zgârcea cu funcționalitatea. Vorbi iarăși în direcția băii:

— Unchiul dumneavoastră a dispărut?

— De unde știți?

A A A

După omucideri, în top urmau răpirile. Luptele dintre clanurile rivale, inconsecvențele sistemului juridic, inerente noului sistem, precum și situarea României la intersecția drumurilor lumii interlope din Est și Vest ridicaseră la cote alarmante rata criminalității. Autoritatea consiliilor capilor de fratrie nu mai putea sprijini forțele polițienești, procesele între familii se încheiau tot mai rar cu despăgubirea celor lezați și tot mai des cu încăierări soldate cu morți și răniți. Dinu întrebă:

— Când s-a întâmplat?

— Uite-acu', două secunde! ciripi glasul din baie.

Căpitanul își stăpâni un mârâit de furie și începu să inspecteze iarăși, din fotoliu, interiorul încăperii. Privirea i se opri pe duzina de fese rozalii ale bibliotecii - prezență stranie în apartamentul unei femei de condiție bună, cum era madam Iepure. De pe un raft de cărți îl fixau ochii de plastic fosforescent ai unei mascote: un cimpanzeu cu blănița albastră. Contactul...

...Cu un sfert de secol în urmă, undeva, într-o zonă mai puțin umblată din Retezat, o sferă de lumină coborâse fără zgomot pe sol. Cei câțiva excursioniști care o văzuseră pretindeau că doi umanoizi mărunței, acoperiți cu o blană albăstrie, apăruseră brusc înaintea grupului. Potrivit descrierii, străinii picați din cer aduceau cu niște cimpanzei. Unul dintre „cimpanzei"

lăsase în iarbă ceva ca o coală dintr-un material metalic, așa, cam de mărimea unei coli de scris; apoi le făcuse oamenilor un semn cu o labă îndoită și cu palma celeilalte lovind de trei ori peste îndoitură; celălalt cimpanzeu a repetat gestul; s-au înclinat amândoi o dată, după care au dispărut ca și cum n-ar fi fost. Imediat a dispărut și sfera de lumină. Trei ani mai târziu, coala străinilor a fost găsită într-una dintre casele devastate ale cartierului latin din suburbia bucureș- teană Voluntari. Apoi a dispărut. A reapărut după o săptămână în sediul Poliției Municipale, dar s-a „evaporat" și de-acolo. Șeful de atunci, generalul Stoi- cescu, a demisionat o zi mai târziu. După doi ani, Platforma Voluntari intra în funcțiune, livrând primele repere confecționate din BCA - Bio-Compozit Automorf -, un material înregistrat ca produs de importanță strategică, sub brevet confidențial. Inventatorul a tăiat panglica inaugurală a Platformei, după care, trei zile mai târziu, și-a tăiat propria carotidă într-un orășel din Brazilia. în mai puțin de un an zvonurile s-au potolit.

Blocul în care Cerasella își avea apartamentul fusese construit de Ivăncioiu, un soi de Onassis al su- perclădirilor, cu douăzeci de ani în urmă, deci la cinci ani după Contact. Căpitanul Dinu știa că majoritatea clanurilor bogate comandaseră sau cumpăraseră astfel de clădiri - și erau destule în București, iar el le vi-

zitase cam pe toate. Dar apartamentul Cerasellei era dotat cu produse de ultimă oră ale Platformei și întrecea tot ce-și imaginase. Cerasella Iepure...

...Expresia ei purta încă amprenta unei surprize receptate la modul tâmp când se apropie însoțită de o frapieră nucă-de-cocos-lujer-de-bambus-picior-de- melc. Imaginea femeii aproape goale și ușor dezorien- tatate înaintând în compania alunecătoare a frapierei era tot ce mai lipsea din decorul încăperii.

— Cum ați ghicit că e vorba de unchiu'? îngînă ea, lăsând să se înțeleagă că unicii ei chiloți rămăseseră în baie. Dinu ridică din umeri:

— Meseria, domnișoară. Cine este unchiul dumneavoastră?

Cerasella se lăsase între piciorele unui fotoliu Her- cule, mângâind inconștient falusul uriaș pe care îl în- călecase. Așa cum stătea, privind în gol, începu să se miște foarte încet înainte și înapoi, mereu mai atentă la sine însăși, dând mișcării intenție și închizând ca într-o visare pleopele grele. Dinu o lăsă să-și continue masturbarea. Cerasella se mișca din ce în ce mai amplu, strângând între coapse și mâini mădularul fotoliului, transpirată și transfigurată de transa contactului. Câteva tresăriri ale sexului uriaș o făcură să deschidă ochii mari, prima zvâcnire a ejaculării aproape că o aruncă spre glandul turgescent și Cerasella țipă, interceptând jetul de spermă artificială în căușul palme-

lor și aruncând lichidul opalescent pe față, pe sâni, pe burtă, în vreme ce limba i se învârtea între buze ca spotul unui ecran de radar. Cutremurată de spasmele orgasmului țipă din nou, arcuindu-se într-o hiperex- tensie care o lipi, cu un alt țipăt, de pieptul păros al mobilei; scoase un horcăit lugubru și rămase așa, ca răstignită, cu capul în piept, cu trupul moale, mișcat ritmic de ultimele contracții ale ejaculării. Dinu mai așteptă câteva clipe. Zulufii portocalii atârnau revăr- sați peste fața ei ca o cortină.

In mod surprinzător, poziția femeii se dovedea stabilă, deși ai fi zis că urma să alunece de pe giganticul mădular chiar în clipa următoare. Căpitanul se ridică, ocoli băltoaca vâscoasă și se apropie de femeie; ezită o clipă, apoi îi îndepărtă cu un gest șuvițele ce-i ascundeau chipul: pe fața năclăită de sperma sintetică, ochii Cerasellei priveau mirați eternitatea. Cornul ivit din rezemătoarea fotoliului o străpunsese ceva mai sus de rinichiul stâng perforându-i, probabil, aorta abdominală.

Totul fusese înregistrat.

Magnific.

A A A

Celularul nu funcționa. Dinu îi verifică bateria, cir- cuitele. Aparatul era în regulă, dar... Căpitanul privi

interiorul camerei de zi: măsuța joasă, în formă de scoică, cele două corpuri de bibliotecă alcătuite din fese rozalii pe care odihneau cărți, dischete, CD-uri, casete AV mari și mici... blondul creț al mochetei, canapeaua închipuind opt trupuri goale, fără cap, șe- zând alături, lipite alternativ, băbat-femeie... pereții acoperiți cu denivelările unor mameloane feciorelnice, tavanul cu penisuri adolescentine atârnând ca niște țurțuri... cele două fotolii-trup, dar mai ales al treilea, cu leșul Cerasellei țintuit călare pe falusul indecent de mare și de viu... Totul părea o imitație cinică a unui tablou de Giger. Sau un tablou vivant, gândi căpitanul Dinu, și râse. Ieșirea nu se vedea nicăieri, doar vulva roză a intrării în toaletă, întredeschisă și pulsând regulat, puls de mașină... Vocea venită de pretutindeni aproape îl sperie:

— Căpitan Dinu Taleirand, ești arestat pentru uciderea Cerasellei Iepure!

— Bine că ați venit! răsuflă Dinu ușurat. Cum se iese de-aici?

— Cu mâinile sus, răspunse vocea. Lasă arma la vedere.

Cel care vorbise nu părea unul din polițiștii cunos- cuți. Brusc, Dinu își simți transpirația țâșnind prin toți porii. Mintea începu să-i lucreze la capacități nebănuite. Mafia? Guvernul? Un clan răzbunător, o bandă, o glumă proastă? Scoase pistolul greu din toc, îl armă,

îl puse la loc și începu să răscolească febril biblioteca. Pe jos zburau cărți, casete, dischete... Căuta febril fără să știe ce. înțelese doar atunci când o casetă minusculă se rostogoli dintr-un volum gros, cu paginile lipite și decupate în centru. Ca în filmele proaste, își spuse Dinu. O cuplă iute la terminalul bibliotecii. Pe carnea rozalie se deschise irisul unui ecran.

— Căpitane, lasă caseta! Venim noi să ți-o punem!, hă-hă!

Greșeala voastră, își spuse Dinu. înainte de-a scoate caseta, apucă să vadă pe ecran un grup de cimpanzei albaștri căzând sub gloanțele grănicerilor români. Doi soldați purtau barbă. Prima rafală găsi locul gol - Dinu se aruncase în spatele canapelei sub ploaia de schije ce săreau din scoica mesei. Țeava cu cătare înaltă se retrase în peretele vălurind mameloane, orificiul se închidea încet. Rafala următoare perforă nudurile canapelei, așchii de biocompozite zburară prin cameră. Cu pistolul în mână, căpitanul se făcuse una cu mocheta. Era clar, aveau să tragă așa până izbuteau să-l nimerească. Dacă nu-i nimerea el... în ce? în țevile armelor? Se ridică printr-o răsucire fulgerătoare, țintind peretele într-un salt spre fotoliul Venus, când se iviră trei pistoale-mitralieră împroșcând iar canapeaua cu gloanțe și stârnind cioburi de biocompozit. Căpitanul ateriză în spatele fotoliului-zeiță, dar nu apucă să tragă.

A *ir ir*

„COMANDAȚI REPERE DIN BCA! ÎNTR-O EPOCĂ A LIBERTĂȚII, Bio-Compozitele Automorfe SUNT SCLAVII DUMNEAVOASTRĂ! INTELIGENT ȘI DOCIL, MATERIALUL BCA SE SUPUNE ORICĂREI FANTEZII!" - cam așa sunau reclamele. O nouă rafală stimulă fantezia căpitanului: dintr-un salt fu în spatele fotoliului călărit de cadavrul Cerasellei și începu să-l împingă spre perete. Falusul izbi mameloa- nele, apăsarea inducând biții necesari modelării unei vulve primitoare și „organul" începu să o pătrundă. Când peretele simți genunchii moartei, ațe de bale se rupseră într-o nouă lărgire și fotoliul pătrunse în perete cu încărcătura lui funebră și cu Dinu la adăpostul lui împingând continuu. O rafală scurtă, încă una, apoi alta care aproape zdrobi jumătate de fotoliu cu cadavru cu tot, o tăcere cu urechi tiuind în vreme ce „atelajul" ieșea de cealaltă parte a peretelui - „Gata muniția, băieți?" - și Dinu se rostogoli din spatele fotoliului în lateral umplând cu gloanțe cele trei siluete care tocmai armau. Rămase pe burtă cu toate simțurile încordate, așteptând. Nu mai mișca nimic în jur. Atent, introduse un alt încărcător în crosa armei și privi în toate părțile. Se afla pe holul cu... „Lunetistul" încasă și el un glonț - și o înjurătură. în celălalt capăt, liftul. Un declic, și acesta începu să coboare. Dincolo

de transparența fumurie din spatele căii de ghidare, panorama suburbiilor, cu delirul lor de lumini. Liftul se oprise undeva, dar nu la parter - n-ar fi avut timp. Acum urca. Răsări din podeaua holului, se opri. Căpitanul pregăti o rostogolire spre adăpostul aproape demolat al fotoliului, în timp ce strângea pistolul cu ambele mâini, țintind liftul. Bisturiul biților execută „Z"-ul sângeriu, marginile se îndepărtară. Din lift apăru o lucrătoare de la întreținere purtând o vali- joară cu scule și aparatură de programare. O văzu cum se holbează, gata să țipe, dar nu-i dădu timp:

— Stai!, Poliția Municipală!

Propria-i voce și făptura aceea uluită privind cadavrele îl făcură pe Dinu să înțeleagă: revenise printre oameni.

A *ir ir*

Căpitanul se ridică în picioare privind-o atent. Culorile se estompară, cenușiu, negru. Apoi se reînfiri- pară încet și Dinu văzu tavanul cu stalactite adolescentine. O durere ascuțită îi sfredelea coastele. Era doar în chiloți, cu pieptul într-un corset sub care cineva îi plasase o nucă sau o castană. Și... parcă mai avea doar un picior. Săltă speriat capul, ignorându-i greutatea: nu, picioarele erau, amândouă, acolo. Dar

coapsa dreaptă era bandajată zdravăn; și începea să doară. Spătarul rabatat al „Venerei" îi împungea, provocator, omoplații.

— Nu vă temeți, domnule căpitan, aici nu mai intră nimeni fără voia noastră.

Pe fața fetei de la întreținere se închegase o urmă de sânge.

— Acum puteți folosi și celularul, fereastra de emisie a apartamentului e deblocată, adăugă ea. Luați pastila asta.

Dinu se supuse.

— In câteva minute veți putea merge, îl informă in- stalatoarea de softuri.

Pe jos, dâre roșii marcau drumul pe care îl parcursese fata trăgând după ea optzeci de kilograme de căpitan de Poliție Municipală. Pereții și mobilele arătau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și Dinu înțelese că fuseseră reprogramate.

— Victimele sunt în debaraua aparaturii. N-au acte. Am curățat holul, dar aveți înregistrarea.

Căpitanul o privea fără vorbă.

— Hainele sunt gata în câteva clipe, zâmbi lucră- toarea.

— Caseta! strigă Dinu. Unde-i...

— ...Caseta cea mică? Adică asta?

Era acolo, în palma aceea muncită, întinsă spre el. Doamne!

— Pune-o repede s-o vedem și fă-i o copie! spuse Dinu ridicându-se în capul oaselor și scrâșnind de durere.

— Ușurel, domnule căpitan, abia v-am cârpit! râse fata. Dinu o văzu îndreptându-se către consola minusculă a bibliotecii. Așa cum arăta, pierdută în salopeta portocalie, era greu de imaginat cum izbutise să-1 transporte; și pe cei trei zdrahoni; și resturile Cera- sellei. Ștersese urmele. îi acordase primul ajutor. Nu părea prea tulburată de situație.

— Ești studentă la medicină? o întrebă.

— Nu, la farmacie.

„Dar de unde știți?", ar fi trebuit să-l întrebe. Nu-1 întrebă.

Pe ecranul minuscul imaginile prinseră să se perinde.

-ir -A A

Era o videocasetă miniaturală - miniaturală pentru tehnologia pusă la dispoziția publicului de acum 30- 40 de ani. înregistrată de un amator, evident. Pe iarba unei poiene, sub un cer senin, patru cimpanzei albaștri cădeau secerați de pistoalele-mitralieră ale unor indivizi îmbrăcați în uniforma grănicerilor români. Erau cinci, iar doi purtau barbă. Felul profesionist în care executaseră focul - de la vreo treizeci de metri,

ținând armele atârnate de curea în cumpănire, la șold, și fără risipă de muniție - excludea eventualitatea ca ei să fi fost simpli militari în termen, iar bărbile celor doi înlăturau ideea că ar fi fost în simbria armatei. „Travestiul" celor cinci trăgători putea trăda lipsa de timp sau neglijența. Se grăbiseră, de ce? Un ordin rapid de lichidare, dat de un „boss" - ce fel de „boss"? Mafie românească? Cineva din Guvern? Din SRI, din SIE? Ora atentatului: 10.33 a.m. O zi senină: 31 iulie 2002. La trei zile după Contact. O zi senină... Dinu se trezi comparând înălțimea „cimpanzeilor" cu aceea a oamenilor. O zi senină în Retezat - în Retezat să fi fost aici? Unde atunci? O înregistrare de exact șapte secunde și, în rest, nimic. Nimic pe întreaga casetă.

— Să fi fost ștearsă? întrebă Dinu.

Fata de la întreținere făcu un gest de îndoială și spuse: — Oricum, o să aflați la poliție.

La poliție! Maiorul Pernă!

— Căutați pistolul? îl întrebă fata cu ochii pe ecran.

— Da, răspunse Dinu. Și ceva mâncare.

Un contact cu o civilizație extraterestră. „Cimpanzei albaștri" veniți din cine știe ce larguri astrale ca să piară aici, împușcați ca niște ținte în poligon.

— Cum te cheamă? o întrebă pe fată.

— Andreea Petre.

— Andreea, mai dă o dată secvența cu „cimpanzeii" și oprește când sunt încă în picioare, dar să prinzi și un om în cadru.

— Nu vă mai e foame?

în mod ciudat, Dinu simțea nevoia să fie tutuit de spălăcita asta. Zise:

— Dă secvența și mai vorbim.

Se ridică, greoi, ca să vadă mai bine. Acolo, pe ecran, umbrele pământenilor erau la fel de lungi ca umbrele extratereștrilor mărunței - nu puteau fi mai înalți de un metru douăzeci.

— Căpitane Dinu, știm că ești înăuntru!

Fata îl privi speriată, spuse:

— Am ecranat tot apartamentul. N-au cum să știe.

— Ba da (căpitanul se scărpină în cap), tocmai pentru că au văzut ecranarea.

— Putea fi lăsată așa, uitată de proprietarul apartamentului.

— Deschide, căpitane! Avem de discutat!

Aceeași voce. Unul din mardeiași scăpase? Ori...?

— Dacă sunt polițiști ar putea pătrunde cu forța, nu? îl întrebă Andreea, întinzându-i pistolul și ultimul încărcător. Dinu ridică din umeri:

— E cam greu de scos un programator sau un de- structurator din magazie, sunt niște formalități... Nu ar fi avut vreme. Doar dacă... Repede, hainele mele!

A A A

Apartamentul Cerasellei avea numai cinci camere, dispuse în jurul unei largi încăperi hexagonale ame-

najată ca piscină, seră, spațiu destinat jocurilor RV, sală de forță și conținând, în plus, alte câteva facilități. A șasea latură a hexagonului dădea într-un balcon imens, închipuind un fragment din puntea unui transatlantic. Dincolo de bordaj stăpâneau valurile unei mări domoale, nesfârșite, răsfățată de razele unui soare cu intensitate reglabilă. Dincolo de „bordaj" erau, de fapt, întinderile Bucureștiului. Căpitanul Dinu ar fi dorit ca marea aceea să fie reală iar el să în- șface colacul de plută și să se piardă cu el dincolo de orizont.

— Domnule căpitan...

Dinu se întoarse către Andreea-de-la-întreținere și se surprinse că nu îl deranjează prea tare culoarea spălăcită a pielii ei. Dar câtă încredere putea avea într-o instalatoare? Trebuia să recunoască faptul că apariția ei fusese șansa lui. Totuși, Cerasella fusese eliminată prin intermediul unui individ care știa să se joace cu un programator de biocompozite, angajat de cine? De un prieten, de o cunoștință, de o rudă? Sau de un rival - o rivală? Sau răzbunarea unui umil slujbaș de la întreținere?

— Domnule căpitan!

- Ce-i?

— Aveți rău de înălțime?

— Nu e bine să coborâm prin exterior dacă au înconjurat blocul. Crezi că putem ieși prin ghena apartamentului?

Andreea făcu o figură mirată:

— Un... un domn ca dumneavoastră...? O să reușiți să suportați mirosul și mizeria?

— Dar tu?

întrebarea i se născuse pe buze, pur și simplu. Ea bineînțeles că putea să suporte. Andreea-farmacista- de-la-întreținere se prefăcu a nu fi auzit întrebarea:

— Veniți după mine.

Atât spuse, și porni în fugă spre sera-piscină-și- așa-mai-departe. O urmă imediat. Dintre toți spălăciți!, ea părea mai altfel, dar căpitanul n-ar fi putut preciza cum anume. Oricum, doar ea putea administra „evadarea" asta.

Andreea se aplecase pentru a-și trage o urmă de glue pe rama adidasului uzat. Mai scoase apoi din va- lijoară un sac mare de polietilenă pe care i-1 întinse fără nici un protocol - îmbrăcați asta! - și Dinu înțelese că acum ea era căpitanul. O văzu cum cuplează cu îndemânatică iuțeală mufele 3D-informerului, de- getele ei prinseră să danseze comenzi pe tastatură. Nisipul aparent din fața aparatului începu să se transforme, unduind spre mica pată roșie apărută din senin, tot mai mare, modelându-se într-o gură de fe-meie; buzele senzuale creșteau mereu, reliefându-se, aproape zâmbind. Când gura atinse cam un metru lungime, se deschise într-un oftat plin de dorință. Fata se pregătea să intre în duhoarea ce izvora din măruntaiele canalizării când se opri stupefiată:

— N-ati îmbrăcat costumul ăla?! *

Aiurit, Dinu văzu că sacul era un fel de combinezon care, odată îmbrăcat, acoperea omul de sus până jos. Duduituri de arme automate îl băgară în costum dintr-o singură mișcare. Andreea se ridică pe vârfuri și îi trase gluga peste față, o etanșă. Dinu văzu că era prevăzută cu un minuscul filtru de aer. Noi rafale se auziră din dormitor și din camera de muzică.

— Domnule căpitan, va trebui să vă lăsați în voia ghenei cam doi kilometri, spuse instalatoarea. O să fie ca pe tobogan. După dumneavoastră!

îl împinse către duhoarea buzelor uriașe.

Căpitanul începu să alunece pe tub în jos.

Undeva, în urmă, auzi zdrăngănitul valijoarei.

A A A

Putea groaznic, totul putea cât să te scoată din minți: mațul ce gros al ghenei, alunecarea, întunericul, și cazul ăsta în care căzuse tot așa cum cădea acum - de nevoie, de-a oarba, împins de o femeie, și spălăcită pe deasupra! Din urmă nu se auzeau decât zgomotul surd al alunecării și zdrăngăniturile valijoarei. O schimbare bruscă a direcției îi ridică stomacul în gât, iar înapoi gâfâi o înjurătură bărbătească. Alte schimbări de direcție, mai line. Viteza părea constantă. Dinu se căzni să recapituleze: Cerasella era cu-

noscută și respectată (?) de maiorul Pernă, dar ea nu părea să-l știe. Unchiul ei, cine o mai fi - un grangur, era clar -, dispăruse. Cerasella, ucisă cu ajutorul propriei sale mobile - producție Platforma Voluntari. O casetă video cu cimpanzei albaștri împușcați de bărboși travestiți în grăniceri. Și un grup de necunoscuți care vor să-1 aresteze pentru o crimă petrecută sub ochii lui. Se răsuci într-o spirală scurtă și ametitoare. Unde naiba era capătul firului? Tubul cu miros de hazna părea să nu se mai termine.

Apariția biocompozitelor și folosirea lor în construcția de locuințe, mobilier și instalații anexe nu ajutase cu nimic România pe plan extern. Sub umbrela părelnică a promisiunii că, în câțiva ani, va fi admisă în NATO, și sub amenințarea surdă a Federației de Răsărit, tara lui Dracula se scălda într-o neutralitate specifică prostituatelor. Monopolul asupra tehnologiei BCA continua să fie apărat cu sfințenie, deși exportul rămânea extrem de redus din cauza capacității limitate a Platformei și din cauza unor cereri interne substanțiale venite din partea câtorva clanuri și firme. Pe planșele unor arhitecți plătiți cu bani grei se răsfă- țau deja schițele primelor orașe construite din BCA. Principalul finanțator al unor astfel de proiecte ur-

bane era clanul Udilă. Ivăncioiu se mulțumea cu mas- »
todonții singuratici. Hotelul Tutankamon - o piramidă a cărei bază înghițise vechiul centru al orașului - devenise emblema Bucureștiului. Grupurile „revoluționarilor" din '89 - de fapt, niște spălăciți ramoliți - protestaseră o vreme; dar procesul cu egiptenii continua netulburat de aproape zece ani, sursă de câștig pentru noi generații de juriști. Se zvonea că Ivăncioiu plănuia să înalțe alături și un Sfinx ce avea să adăpostească un megamarket. Dar Udilă cel bătrân voia să înceapă noua revoluție arhitecturală cu Bucureștiul, și asta înainte ca zvonul despre Sfinx să devină certitudine. „Duelul" dintre cei doi magnați promitea publicului un spectacol lung și savuros ca o telenovelă. Căpitanul Dinu spera doar că aventura lui prin canalele mastodonților construiti de Ivăncioiu avea să se
termine înaintea demarării proiectului Udilă. După atâtea coturi și spirale, noțiunile de „sus" și „jos" aveau valoarea din imponderabilitate, iar timpul devenise o aproximație. Aluneca prin putoarea beznei închis într-un fel de prezervativ cu filtru de aer, care, oricum, îl apărase întrucâtva. Andreea cea spălăcită, lipsită de protecție, avea să se mai pigmenteze, cât de cât, în urma a acestei experiențe. Dinu se simți deodată invadat de rușine: îi datora fetei viața. In clipa următoare simți că tubul se strâmtează și alunecarea se curmă brusc, trupul căpitanului

în lumenul canalului ca un dop într-o sticlă. Primi în cap o lovitură cumplită și ideea de neant.

A *ir ir*

— Domnule căpitan!

Andreea, instalatoarea-farmacistă, părea să-i vegheze de câtăva vreme ritmul stărilor de conștiență. Deschise ochii cu sentimentul că pleoapele vor scâr- tâi. O întrebă: »

— Te-ai sinucis?

în raza lanternei minuscule, spălăcitei nu i se mai vedea decât albul dinților. Avea un râs plin de tâlc: scăpaseră.

Ieșiră la lumină printr-o „cezariană" sofisticată, operată de Andreea și claviatura ei magică. „La lumină", adică la lumina nopții. In jur fremătau copacii unui parc.

A A A

Trebuia să judece temeinic: cei care o uciseseră pe Cerasella îl cunoșteau dintr-un fișier de calculator; sau îi erau colegi - ori fuseseră trimiși de un coleg; maiorul Pernă? Asta ar putea fi pista unu. Pista doi: răpitorii (ucigașii?) unchiului Cerasellei voiau să o elimine, motiv pentru care îi supravegheaseră aparta-

mentul și-i „descântaseră" mobila; sau o urmăriseră - deci l-au trecut și pe el pe listă: așa, preventiv, să nu se fi molipsit și domnul căpitan cu marele secret aflat în posesia Cerasellei. Astfel stând lucrurile, pista doi putea fi o prelungire a pistei unu: maiorul Pernă implicat în răpirea/uciderea unchiului (cunoscut!) al Cerasellei. Si acum: care să fi fost marele secret? Ceva »
legat de uciderea cimpanzeilor albaștri, posesori ai unor umbre mult prea lungi pentru înălțimea lor? De verificat o eventuală trucare a imaginii de pe casetă. Și, la urma urmei: cine naiba era unchiul Cerasellei?

Telefonul începu să-i vibreze. Cu siguranță, maiorul Pernă. Răspunse apelului:

— Căpitan Dinu, Poliția Municipală.

— Mă, nu te mai ascunde ca prostu' și vino la Secție. Fuga-marș!

Pernă era.

își închise receptorul. Deconectă aparatul. Se scăr- pină în cap. Acasă nu mai putea merge. Rămăsese singur.

Nu chiar: cu hainele proaspăt spălate în apa Herăstrăului, Andreea cea spălăcită se apropia printre copaci, lipăind ritmic din adidașii uzi și clănțănind consistent. O însoțeau plini de interes câțiva maida- nezi.

Dinu înjură.

întunericul periferiei, punctat de câteva ferestre luminate - blocuri cu zece etaje. Pe aleile acoperite cu mâzgă, printre mașini la mâna a doua, prezența monotonă a burniței. Andreea instalatoarea tuși.

— Ai să-ți rezolvi cazul prin computer, spuse ea, și râse cu fălcile încleștate. Când și când, un frison o scutura prelung și dinții fetei mestecau aerul.

— Unde stai? o întrebă Dinu.

— Mmm... Dincolo de pubela aia mare. E lumină la scară... Etajul nouă.

Liftul nu mergea.

în garsonieră domnea un talmeș-balmeș boem. Pe jos, cărți și CD-romuri, dischete, coli acoperite cu un scris mărunt și clar. Un pat străvechi în dreapta, în stânga un șifonier, un frigider, iar spre fereastră, un jilț acoperit cu broderii din epoca interbelică și o măsuță încărcată cu electronică: dintre stive de plăci integratoare înțesate cu cipuri și cipulețe răsărea, golaș, ecranul unui tub catodic, flancat de două boxe atâr- nate-n cabluri și vegheat în creștet de o minicameră înfiptă șui într-un pivot. Alte plăci cu circuite, conectate una de alta, se revărsau de pe marginea tăbliei ca un acordeon ciudat, futurist, din care curgeau cabluri spre diferite componente misterioase care se cuplau cu modulul de alimentare improvizat; din el șerpuia un cablu gros, în drum spre priză.

— El e Gicu, prietenul meu, râse Andreea, arătând spre cascada circuitelor atâmătoare. Din iadul de electronică dezgolită răsună o voce piezoelectrică:

— *Bine ai venit, sonato! Cine-i trămăndăul ?*

De pe unul din pereți îi privea, zâmbind, Nichita Stănescu.

A A A

De vreo două ore, pe displayul fără carcasă curgeau chipuri și biografii, amprente și pagini de dosar. în noaptea de afară, lătrăturile câinilor vagabonzi și piuiturile stupide ale alarmelor auto izbucneau când și când. Căpitanul Dinu aproape că înțepenise în jilțul retro urmărind șirul de informații. Se mișcă și fulgerul durerii din stânga pieptului îi smulse un geamăt. Andreea se ridică grăbită:

— Vă mai dau un anestezic. Mare noroc ati avut, glonțul a ricoșat de-a lungul coastelor.

Dinu scrâșni. Fata îi întinse o pilulă. Căpitanul înghiți medicamentul fără să o privească, bău ultimele înghițituri de cafea proastă și se strâmbă la ecran. Infractori, rude ale infractorilor, fapte, amprente. Cele mai multe dosare erau clasate - băieți și fete de familie bună, implicați în felurite afaceri cu străini sau spălăciți. Undeva, în colțul din dreapta-sus al ecranului, ochii fără viață ai celor trei indivizi împușcați în blo-

cui Cerasellei priveau prin Dinu, prin zidurile blocurilor mahalalei, prin burnița nopții cu lătrături și alarme auto spre un orizont care îi aștepta, răbdător, pe toți. Andreea se ghemuise iarăși pe podea lângă fotoliu, fără să dea semne de oboseală. Parcă ghi- cindu-i gândul, o auzi întrebând:

— Să vă dau ceva împotriva somnului?

Dinu refuză clătinând capul. Cei trei nu figurau în niciun dosar. întrebă:

— Cum am putea fi depistați că scotocim în banca de date a Politiei?

Andreea răspunse simplu:

— în niciun fel.

O privi. îl privi și ea („Parcă am citi presa", gândi căpitanul), apoi o văzu ridicându-se și îndreptându-se spre toaletă. O spălăcită ca toți spălăciții. Niște bieți inadaptați: supraviețuiesc la limită pentru că nu știu să se descurce. Pentru prima oară simți gândul ăsta ca pe un corp străin. Ecranul computerului devenise o fereastră ce străbătea un Univers plin de stele.

Andreea ieși din baie.

— Ne culcăm, hotărî Dinu.

Făcură sex.

A A A

îl treziră niște zgomote ciudate. Veneau din bucătărie. Andreea apăru purtând o tavă cu micul dejun: câ-

teva felii de salam, pâine, unt, chec, gem, o cană cu ceai. Puse tava pe scaunul de lângă pat.

— Nu mănânci? o întrebă.

Fata evită să-l privească. Răspunse:

— Eu am mâncat.

Avea părul încă ud. Un halat de casă îi ascundea trupul slăbuț, dar puternic.

— Fac sport, spuse ea.

— Ce anume?

— Călăresc instalațiile și alerg la cursuri.

In sfârșit, îl privi în ochi și râse. Era frumoasă.

— Bună dimineața, domnule căpitan Dinu Taleirand!, salută ea, și râse din nou.

— Bună dimineața, Andreea.

Căldura propriului glas îl surprinse: era, totuși, o spălăcită care trebuia să învețe pentru a-și câștiga existența. Nu își putu înfrâna un al doilea gest nepotrivit: se ridică din pat, gol cum era, și o cuprinse în brațe. O ținu câtăva vreme așa, mirat de nevoia asta ciudată și umilitoare. Totuși, existau și oameni cu pielea spălăcită, dar proveniți din familii respectabile, cum fusese Cerasella. Deși rasă inferioară, spălăcirii puteau fi asimilați. O îndepărtă puțin, privinde-i cu atentie trăsăturile fetei. O întrebă: t *

— Andreea, cu ce se ocupă ai tăi?

Fata se desprinse ușor, dar ferm, și se îndreptă spre bucătărie, aruncându-i peste umăr:

— Se răcește ceaiul, domnule căpitan, iar cafeaua a dat în foc.

Printre zgomotele de cești și farfuriuțe îi auzi iar vocea:

— în caz că vreți să știți dacă am țigani în ascendență, răspunsul este NU.

Se întoarse cu cafeaua, adăugând:

— îmi pare rău pentru dumneavoastră. Oricum, suntem chit: nici eu nu simpatizez țiganii. Poftiți cafeaua.

Căpitanul simți nevoia să o pălmuiască, dar se stăpâni:

— De ce te-ai culcat cu mine?

— Dar unde Dumnezeu să dorm?!

— Bine, să zicem altfel: de ce ...TI-AI TRAS-O cu mine?

— Ei, așa mai merge: MI-AM TRAS-O cu dumneavoastră!

— De ce?

— Din același motiv pentru care dumneavoastră V-AȚI TRAS-O cu mine. Pur și simplu a fost o partidă de sex - recunosc, excelentă. Aș vrea să fac și acum una, dar nu mai am timp, trebuie să merg la cursuri; să învăț să vindec o specie care mai degrabă ar merita să dispară: specia Homo, fostă sapiens.

Dinu o văzu cum își dezbracă halatul, aruncându-1 într-un cuier de plastic. Goală, se îndreptă spre șifo-

nierul străvechi, îl deschise, începu să se îmbrace: chi- loți, tricou, blugi, maletă, șosete, un vindiac, adidașii, mapa sub braț.

— La revedere, domnule căpitan, rămâne pe diseară. Aveți mâncare în frigider, pâinea în bucătărie. Vă sfătuiesc să nu ieșiți azi din casă, nu răspundeți la sonerie ori la telefon. Și nu vă faceți griji, ai mei n-au fost nociodată turnători, cum nu sunt nici eu. Specific celor care n-au avut slugi în familie.

Se îndreptă spre ușă, se opri, întoarse capul spre el:

— Pe la trei o să mă întorc să-mi iau echipamentul și să fac ceva teren, așa că diseară vă aduc vești proaspete din urbe. Apoi... (zâmbi ridicând sprâncenele) ...să fiți odihnit.

>

Ușa se închise în urma ei. Cheia se răsuci în broască. Pașii ei se pierdură în liniștea holului. Căpitanul Dinu continua să privească ușa încuiată.

In cele din urmă se apucă să mănânce.

Ar *ir ir*

Din cele trei milioane două sute de mii de locuitori ai Bucureștiului, două treimi erau populație de calitate, restul - spălăciți. Toți figurau în fișierele poliției. Prin ele, calculatorul Gică umbla nevăzut și neauzit.

Căpitanul Dinu găsi repede clanul Ipure. Căutând în arborele genealogic al Cerasellei,

cinci dinspre mamă și trei dinspre tată. Cel mai bogat dintre ei, Gomoiu Romaneli, deținea majoritatea acțiunilor Platformei Voluntari. Frate cu mama Cerasellei, Gomoiu se trăgea dintr-o familie de spălăciți asimilați. Căpitanul Dinu deveni atent. Ceru calculatorului să-i prezinte o listă cu apropiații - rude și prieteni ai individului -, o evidență a deplasărilor în străinătate, numerele de telefon unde putea fi găsit, în vreme ce calculatorul căuta datele cerute, Dinu citea biografia lui Gomoiu Romanelli, afișată pe jumătate din ecran. Individul era unul dintre cei mai bogați oameni din Bucureștiul perioadei Contactului. Cu zece ani în urmă se mutase în Austria. Fost parlamentar, posesor al câtorva uzine de utilaj electronic, Gomoiu Romaneli părea o expresie a succesului. în urmă cu doi ani cumpărase un spital în Ploiești și acum construia unul în vecinătatea Platformei Voluntari. Spitalul urma să aibă un tronson special, cu câteva niveluri subterane, destinat activităților de cercetare. Licitația pentru terenul respectiv se terminase cu un schimb de focuri între clanul Gomoiu și două clanuri rivale. în urma încăierării... Ecranul se întunecă. Dinu încetă orice mișcare. Ecranul se lumină din nou. Dinu citi: TOATE INFORMAȚIILE SOLICITATE AU FOST ȘTERSE. Am fost depistați?, tastă el. NU, răspunse Gică tot în scris, INFORMAȚIILE AU FOST ȘTERSE FĂRĂ A SE FI DESCOPERIT SCURGEREA

LOR SPRE NOI. Cum poate fi observată scurgerea de informații? tastă iar Dinu. Calculatorul începu să prezinte o listă nesfârșită de metode, însă căpitanul îl întrerupse după primul minut, întrebându-1: Cum poți fi identificat în vreme ce accesezi fișiere străine? EU NU POT FI IDENTIFICAT ÎN ASTFEL DE SITUAȚII, afișă Gică imperturbabil. Dar în ce situații poți fi identificat? întrebă Dinu, iar calculatorul Gică răspunse: NUMAI OPERATORUL CARE LUCREAZĂ CU MINE ȘTIE DE PREZENȚA MEA. PENTRU RESTUL LUMII EU NU EXIST. (Bun băiat, Gică. Discret.) Cum poți culege informații confidențiale din fișiere străine fără să fii depistat?, întrebă din nou căpitanul. NU POT RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA ASTA. De ce? NU POT RĂSPUNDE NICI LA ÎNTREBAREA ASTA. De ce nu poți? NICI LA ÎNTREBAREA ASTA NU POT RĂSPUNDE. Insist! DACĂ INSISTAȚI, VOM SĂRI ÎN AER. DORIȚI SĂ SĂRIM ÎN AER? Căpitanul Dinu rămase cu gura căscată. Calculatorul îl întrebă iarăși. DORIȚI SĂ SĂRIM ÎN AER? Dinu se grăbi să răspundă: Nu, las-o baltă. NU ÎNȚELEG: DORIȚI SĂ SĂRIM ÎN BALTĂ? Dinu înjură, apoi răspunse: Nu!, nu doresc niciun fel de sărituri - nici în aer, nici în baltă, nicăieri. Caută-mi informații despre... despre cimpanzeii albaștri!

O cheie pătrunse ușor în broască. Se răsuci de două ori. Ușa începu să se deschidă. Căpitanul scoase pis-

toiul și sări în spatele fotoliului, armând. în prag era Andreea.

A *ir ir*

— Bună la toată lumea, salută ea.

— *Bună să-ți fie inima,* țiui electronica lui Gică. *Azi nu ai agățat pe nimeni?*

Căpitanul se ridică de după fotoliu, zicându-și că în ultima vreme și-a făcut prostul obicei de a se piti după tot felul de mobile. Băgă pistolul în toc și spuse:

— Bună.

Secvența de dimineață se derulă invers, hainele zburând și dispărând care-ncotro. Goală, Andreea îi făcu lui Dinu cu ochiul și dispăru în baie.

Dinu se instală la loc și îl trezi pe Gică din reverie: Cum e cu cimpanzeii albaștri? Calculatorul răspunse: NU ȘTIU. Caută informații despre ei! ceru căpitanul. NU EXISTĂ, afișă calculatorul. Dinu scoase caseta miniaturală și o plasă în interfața de citire. Gică se lumină: AVEȚI ACCESUL.

Goală, Andreea ieșea din baie.

ir A A

Alți chiloți, un tricou, șosete, o cămașă-bluză, o salopetă portocalie, adidași; un alt combinezon de plastic transparent dispăru în valijoara cu scule și aparate.

— La revedere, căpitane, pe diseară!

Ușa închizându-se, cheia răsucindu-se în broască, pașii stingându-se în holul blocului.

-ir ~ir 'ir

— Paștele mă-tii de spălăcită!

Reveni la computer.

— *Ce înseamnă spălăcită?,* se interesă vocea piezoe- lectrică.

Dinu înjură și computerul. Brusc, ecranul se stinse. Căpitanul înjură și Regia de Distribuție a Energiei Electrice. Dar computerul era alimentat. Să fi apăsat vreo tastă aiurea? Privi consola murdară ieșită din tal- meș-balmeșul de componente electronice golașe, privi ecranul. CEREȚI-VĂ SCUZE, afișă acesta. Dinu își înghiți noua înjurătură. Execută operațiile de închidere a calculatorului. Degeaba, calculatorul refuza să se închidă.

— Te scot din priză! amenință Dinu.

— *Sărim în aer!* amenință Gică în gama piezo.

Căpitanul râse de-a binelea:

— Ce, ai și dinamită?!?

— Nu. *Display-ul meu este mai puternic decât dinamita. Mă tem că nu vă pricepeți la electronică.*

Asa era. »

Dinu reluă comenzile pe tastatură: deschise, închise, deschise iar - niciun rezultat. Se întinse spre

priză furios, mai să răstoarne masa, și răsună o bubuitură. Dinu încremeni cu mâna pe ștecher.

— *A fost un avertisment,* lămuri Gică situația.

în aer plutea miros de plastic ars și de ozon. Căpitanului îi era clar că nu era timp de joacă, iar o nouă bubuitură ar fi alertat vecinii.

— *Cere-mi scuze,* auzi vocea binecunoscută.

In plus, era doar un calculator; și deținea informații prețioase.

— Bine, te rog să mă ierți, capitulă Dinu.

Se așează mai bine în fața ecranului, acesta se lumină, afișând: CE DORIȚI SĂ AFLAȚI?

A A A

Dinu își făcuse o nouă cafea. Țigările se terminau. Preventiv, căută peste tot. în sfârșit, găsi un pachet de Carpați desfăcut - mai erau opt. Se așeză să judece savurând fumul penultimului Marlboro. Cimpanzeii albaștri. Caseta era, de fapt, o cheie, o parolă. Așa aflase că Romaneli recruta spălăciți angajați în diferite institute de cercetare din străinătate. Veneau, chipurile, în vacanță, dar în realitate munceau - parte la Spitalul Unic din Ploiești, parte la Măgurele, parte în Platforma Voluntari... după care erau eliminați. Așadar, lucrau „pe bucăți", fără să știe la ce. Maiorul Pernă, bun prieten cu acest Romaneli (și, cumva, rudă), nu

era străin de această activitate. El furniza accidente, răpiri și dispariții, toate perfect veridice într-un teritoriu ca al României. Erau implicați, de asemenea, membri marcanți ai Partidei Totale (mereu aflată la putere), dar și ai opoziției satelite - Partidul Bancherilor, Partidul Muzicianților, Partida Liberal-Profesio- niștilor...

La ce lucrau spălăcitii? Ceva legat de biocompozi- tele automorfe și de sănătate? Proteze? Organe artificiale?

— *Am găsit ceva,* anunță Gică.

Pe ecran era imaginea unui creier omenesc. Undeva, între emisfere, pulsa un mic dreptunghi luminos.

— Apropie!, comandă Dinu.

Dreptunghiul prinse să crească: o rețea ca de faguri, o structură tridimensională de celule hexagonale, o celulă mărită, conținând altă rețea hexagonală, o sursă termoelectrică...

Intră Andreea. Se aruncă îmbrăcată pe pat. începu să plângă în hohote.

A A A

Ridică ochii înlăcrimați spre el, spuse:

— Bestiilor.

Căpitanul Dinu deschise gura și rămase așa.

— Dacă voi ajunge farmacistă, am să vă distrug, am să rad etnia voastră de pe fața pământului.

Andreea răsufla greu.Vocea ei sună ca o sentință:

— Am greșit, înrobindu-vă cu secole în urmă. Am greșit, luându-vă dreptul de a trăi altfel decât noi. Și, dacă în peregrinările voastre ne-ați furat găina sau porcul, noi v-am furat libertatea. V-am vândut, v-am cumpărat, v-am trecut pe liste de inventar, moștenire copiilor și nepoților noștri. Dar, după ce v-am scâlciat bine sufletele cu lanțul, biciul și ocara, am greșit iarăși, eliberându-vă, emancipându-vă!

Dinu se ridică în picioare fără să înțeleagă de ce. Ea îl privi cu ură:

— Noi, cei pe care îi numiți spălăciți, noi suntem vinovati. V-am redat libertatea, continuând să vă bat- jocorim, să vă hăituim, să vă considerăm rasă inferioară; și pe urmă v-am pus să fiți ca noi: cu casă, cu acte de identitate, cu obligații la stat. Am înțeles prea târziu că diferența nu înseamnă automat inferioritate, și am creat inferioritate încercând să atenuăm, forțat, diferența: civilizare, asimilare... „românizare". V-am recioplit de vii. Și așa, într-o societate care își ascundea sub steagul roșu nostalgii burgheze, am desăvârșit crearea unui hibrid monstruos: omul liber, dar cu năravuri și complexe de slugă. Suntem vinovați!

Andreea se înecă, tuși uscat, izbi cu pumnul în pat și arcurile se tânguiră. Cu voce răgușită vorbi

— Da, suntem vinovați. Noi am permis, din lașitate, să intrați la cozi prin față, noi am plecat capul în fața tupeului vostru! Vă ocoleam cartierele în care stăpâneați cu șișul, închideam ochii când vă pășteați caii în parcurile publice în timp ce noi făceam pușcărie pentru câțiva ștuleți! Noi am răbdat patruzeci de ani comunismul în care v-ați exersat lingușirea, mituirea și furtul în stil mare, noi am adus democrația care v-a dat frâu liber afacerilor cu copii, prostituție, valută și mașini furate, NOI! Da, suntem vinovați! Dar nu merităm chiar toate câte ne-ați făcut și ne faceți, nu!

Dinu o privea înmărmurit. Andreea sări în picioare, îi strigă în față:

— Ce te holbezi așa, Taleirand al lu' Dinu?! V-am creștinat, ha? Avea habar nașul bulibașei care te-a botezat cine a fost Taleyrand, când și unde a trăit? Poate bulubașa? Puseseră ei mâna pe o carte vreodată?

Andreea înghiți greu. Se înecă și tuși din nou, tuși urât. Respira precipitat. Se reculese, continuă:

— Știați să vă urmați drumurile după mersul stelelor și vă era de ajuns. Citeați destinele oamenilor în palmă, știați descântece, dădeați cu bobii. Aveați argintari și aurari, și muzicanți, și crescători de cai, și dresori de urși, cu toții adevărați artiști în meseria lor. Unde sunt, domnule Taleirand? Au pierit la Trafal- gar? Nu. I-am i-am stins noi, spălăciții, prin civilizare, asimilare, „românizare". Dar i-ați răzbunat din

Fără multă știință de carte, doar cu tupeu, viclenie și bani. Incet-încet, slugile au devenit stăpâni, iar foștii stăpâni, slugi. Banii din cerșit, din alba-neagra unor afaceri dubioase, din furt, din tot felul de tertipuri și țepe, până la jaful la drumul mare! Toți banii ăștia v-au adus cămășile albe și cravatele, palatele și PUTEREA! Ne-ați cumpărat ȚARA întreagă, ne-ați cumpărat IS-TORIA fără să-i citiți măcar o pagină! Decebal, Traian, Basarab Întîiul, Alexandru cel Bun... Ai aflat vreodată de ăștia, țigane? Dar de Bălcescu, de Horea, de Tudor? Spune! Vuia, Cantemir, Eminescu, Poenaru, Brâncuși, Coandă, Paulescu... ba chiar si Budaideleanu al vos- tru! Știi cine au fost ăștia?, ai auzit de ei cumva? Ei ne- au tinut uniti! Cu ei în minte, niciodată nu vom fi înrobiți cu adevărat! Nu ne puteți cumpăra sufletele, câți mai avem, cu adevărat, suflet!

Ochii Andreei îl sfredeleau cu o căutătură sălbatică:

— Dincolo de lege, fiecare om face numai ce crede că e îndreptățit să facă. V-ați crezut îndreptățiți să ne considerați niște inadaptați, căci nu puteam să ne descurcăm în jungla tranziției așa, ca voi. Am ajuns rasă inferioară în propria noastră țară. A fost bine că v-am făcut robi? A fost rău că v-am eliberat? Nu există Bine și Rău, doar concepții și interese diferite. Sunteți ne- vinovați, căci ați făcut ceea ce v-am dat posibilitatea să faceți. V-ați strecurat printre legi, ați furat, ați înșe-

lat, ați mituit sub ochii noștri, cu acordul nostru tacit: al credinței sădite cu migală în fiecare dintre noi că nu vom schimba lumea, că nu avem stofă de eroi, că istoria o inventează intelectualii. Și fiecare și-a văzut de bucățica sa: casa, familia, serviciul, alegeri la patru ani, meciul și telenovela! Suntem vinovați că, vă- zându-vă succesul, ne-am uitat dascălii și v-am ridicat la rang de dascăli! Asimilarea, țiganizarea noastră! Dar nu ca țiganii liberi de odinioară, ci ca foștii robi - șuții și bișnițarii creați de noi!

Dinu simțea că tremură din tot corpul. Tremura și Andreea, dar vocea ei coborî ca o ceață rece:

— Ați furat și cumpărat totul: economia, administrația, puterea politică. Ce afaceri cinstite v-au adus atâta bănet într-o țară în care se trăia de azi pe mâine, ce economie puteați să dezvoltați din scheletul economiei distruse de „tranziție", spune! Ce economie v-a ajutat să puteți cumpăra spitale, bănci, uzine și tot felul de „platforme"?

Andreea aproape țipase ultimele cuvinte, însă căpitanul o auzi ca prin vată:

— Știi ce se pune la cale în Platforma Voluntari? Știi ce construiesc ai tăi acolo? Cipuri mnezice!!, im- plantabile!!

Cipuri...?

— Cipuri mnezice!!, țipă ea din nou. Cipuri im- plantabile, adevărate bănci de date pe care oricare

dintre confrații tăi analfabeți le va putea cumpăra să și le înfunde-n scăfârlie! Ce veți face când o echipă de „inadaptați" în halate albe o să vă dea pe mână toată știința lumii în mai puțin de zece minute?

Dinu revăzu imaginea creierului cu micul implant pâlpâind între emisfere ca proiectată pe irișii negri ai Andreei. Ea aproape că strigă:

— Ce veți face cu ele, spune!! Veți începe să vă um- flați creierele, să puteți găsi calea spre fericirea supremă? Adică să furați cu banii voștri negri întreaga omenire, planeta, galaxia, Timpul? Unde sunt extra- terestii care v-au furnizat tehnologia biocompozite- lor? Să-ți spun eu? NICĂIERI! Tehnologia BCA, furată de voi dintr-un laborator din vest, pusă la punct într-o nouă formulă de patru români, patru spălăciți, mai apoi răpiți și împușcați de oamenii lui Romaneli! Iar acesta, răpit și împușcat de bunul său prieten de la Poliția Municipală, căpitanul Dinu Taleirand!

Andreea continua să-l privească fix în ochi. Lacrimile ei curgeau pe o față înfiorător de senină.

— Poftim??! se auzi Dinu.

Fata îi întinse un poster împăturit și se lăsă să cadă pe pat, răstumând tava. Căpitanul îl apucă mașinal, privind-o năuc.

— Desfă-1 și uită-te bine, spuse Andreea.

Posterul îl înfățișa pe el însuși. Se pusese preț pe capul său. Un preț foarte mare. Dinu ridică din sprân-

cene, apoi izbucni în râs, un râs de nestăvilit. Râdea în hohote, râdea cu ochii-n lacrimi de râs, râdea, râdea într-una. Andreea era lângă el și, ca într-un vis, îi urla ceva, cu unghiile înfipte în piepții cămășii, zgâl- țâindu-1, dar căpitanul râdea mai departe, râdea zbu- ciumându-se din toate încheieturile. Râsul de nestăpânit se rostogolea din el prin încăpere, țâșnea din el împroșcând pereții ca dintr-o rană a minții și îi era cu neputință să-1 mai oprească.

Andreea îi trase un pumn năpraznic în bărbie. Dinu rămase în picioare încă două-trei secunde.

■A "A A

Capul îi vuia ușor. Dinu deschise ochii, fără să se mire de prezența Andreei, care-i susținea capul răvășit de rechizitorii, false învinuiri și pumni în barbă.

— Nu prea rezistați voi, țiganii, la stres, așa-i?

Vocea ei nu era batjocoritoare, dar căpitanul nu suporta apelativul acela străvechi, dintotdeauna jignitor când era adresat de spălăciți seminției lui. Culcat pe podea cum era, Dinu vru să o pocnească, dar ea îi prinse încheietura cu o mână fermă ca un clește, imobilizându-i brațul peste piept.

— Nu mi-e frică de țigani! îi șuieră Andreea aproape în ureche. M-am lecuit de asta de la primul viol!

Dinu încercă să se ridice într-un cot, dar ea îl trânti la loc, încălecându-1. Mâna lui liberă spintecă aerul, dar Andreea se feri de lovitură și îi imobiliză și al doilea braț la fel. Căpitanul Dinu înțelese că instalatoarea de softuri ar putea face carieră pe post de cămașă de forță: cu brațele înfășurate peste piept, într-o forțare dureroasă a articulațiilor umerilor și membrelor imobilizate, cu coapsele fetei strângându-i mijlocul într-un corset ce-i incendia măruntaiele, căpitanul Dinu trebui să capituleze pentru a doua oară în ziua aceea. Doar dacă ar putea să o răstoarne... Ochii ei se îngustară ca două săbii:

— Ai fost violat vreodată? Vrei să vezi cum e?

Până și tonul ei era metalic, de nerecunoscut. O văzu cum se apleacă spre fața lui parcă să-l sărute, însă Dinu își feri buzele întorcînd capul. Cu forța unei bile de popice, fruntea Andreei îl izbi în tâmplă.

A A A

Răstignit pe jos și gol-pușcă, Dinu revenea la realitate cu un cap de zece ori mai mare și mai greu decât și-1 știa. O mână îi aduse în dreptul buzelor un pahar cu apă. Abia după câteva înghițituri simți că apa avea un gust ciudat. Se zbătu, iar mâna cu paharul se retrase. în locul ei apăru fața Andreei. Dinu încercă să se ridice, dar mâinile și picioarele îi erau legate cu

șireturi groase de plastic, fixate la podea cu niște scoabe. Capul îi devenea ușor, gândurile i se limpezeau. O căldură bizară i se năștea în tot corpul. Simți că sexul i se întărește într-o erecție spectaculoasă. Andreea era goală, în picioare, privindu-i mădularul și plimbându-și limba peste buze; apoi încălecă trupul bărbatului și începu să-i mângâie testiculele cu labiile ei fierbinți. Dinu înțelese ce urmărea instalatoarea și gemu de ură, însă dotările lui sexuale erau de altă părere. Tensiunea dorinței îi pervertea ura într-o nevoie cumplită de a ejacula imediat, să se termine totul. Dar substanța din pahar îi interzicea căpitanului victoria printr-un deznodământ rapid și banal. Acum labiile acelea fierbinți îi dezmierdau sexul cu mișcări întârziate savant, de la bază spre vârf și înapoi... Dinu încercă să se elibereze, dar nu izbuti decât să-și lase un rând de piele pe fețele aspre ale șireturilor. Coșmarul dorinței de-a o pătrunde pe Andreea (deși prefera să-și împrăștie sperma oriunde altundeva) era întreținut de atingerile și mișcările femeii, efectuate cu o știință ce friza perfecțiunea. Dinu scoase un urlet într-o încercare dureroasă de a o penetra, însă Andreea se săltă la vreme și, privindu-1 crunt, îl strânse între coapse cu o forță cumplită, incendiindu-i iarăși măruntaiele; apoi se relaxă, închise ochii și, mișcându-se apăsat cu vulva pe pielea tensionată de erecție, începu să gâfâie ușor, în ritmul mișcării. Dinu dădu să se

smucească, însă Andreea îl stăpânea bine, alunecând fierbinte pe burta falusului în sus și-n jos, evitând să ajungă până la gland ori să-1 apese mai mult decât avea ea nevoie. întredeschise ochii și, cu privirea înceţoșată de plăcere, îi zâmbi într-un geamăt prelung, mâinile ei îi mângâiară pieptul cu mișcări largi și delicate, se crispară ușor, împungând cu unghiile, și trupul i se cutremură în spasmele orgasmului. Epuizată, se lăsă să cadă în față, cuprinzându-i trunchiul și lipindu-se de el cu o căldură pe care Dinu o cunoștea abia acum și pe care, altminteri, n-ar fi bănuit-o niciodată. Erecția i se păstra, inutilă. Ceva se întâmplase și nu înțelegea bine ce anume. închise ochii și avu imaginea unui cer înstelat, căldura unei iubiri sălbatic de dulce cu fata asta care își strivea sânii de pieptul lui... și dorința de a rămâne așa o veșnicie. Vru să o îmbrățișeze, dar șireturile de plastic îl țintuiau mai departe, dureros. Andreea se ridică în picioare fără să-l privească. Se apropie de fereastra închisă, se sprijini de pervaz. O auzi spunându-i cu o voce răgușită, fără culoare:

— V-am violat, domnule căpitan. Acum este rândul dumneavoastră.

Se întoarse către el ca împinsă de o altă voință, se aplecă și, din câteva mișcări, îi deznodă legăturile. Dinu se ridică în capul oaselor, masându-și încheieturile julite. Se ridică în picioare. Andreea se uita mai

departe la șireturile de plastic, la scoabele înfipte în parchet. Dinu se apropie de ea. Ridică mâna și îi mângâie, abia atins, obrazul. Ea continua să privească podeaua aceea. îi ridică ușor bărbia. Ochii ei erau plini de stele. O cuprinse într-o îmbrățișare lungă, lungă, legănând-o ușor ca pe un copil speriat. îi sărută părul, fruntea, obrajii. Buzele ei se feriră ca vinovate, dar ale lui le cuprinseră într-un sărut nesfârșit. O luă în brațe, o culcă pe pat. Mirosul de câmp, de iarbă, de ploi și de vară năvăli peste ei din toate părțile. Făcură dragoste sub un cer plin de stele.

ir ir ir

Afară se întunecase de-a binelea. Andreea se ghe- muise la pieptul lui și nu părea să aibă de gând să-și schimbe poziția. Cu brațele petrecute în jurul fetei, Dinu îi asculta respirația domoală și încerca să alunge din minte imaginea ei în mijlocul unui grup de tineri bine situați. O vedea venind de la școală într-o zi oarecare, trezindu-se înconjurată de ei cu fel și fel de tentații: Hei, gagico!, nu vrei să mergi cu noi?, Uite, bă, ce buze are, numai bune să i-o bagi între ele!, Cu care profi ți-ai pus-o, fă?, Nu vrei să ne înveți tabela înmulțirii?, Io îți predau muzica, ia 'te-n coa', vezi ce flaut am aciia?, Tineti-o, 'rati ai dreacu!, că nu vrea să stea!, paștele ei dă spălăcită!, Bă, Leoarcă, poate vrea

numa-n cur, c-o fi virgină, dreacu'!, I-o tragem peste tot, să știm o treabă, desfă-i crăcii, Bambilică, aoleu!!, Dacă n-o tii bine, boule!, Bă, cumetre, desfă-i, bă, bu- lanele ca lumea, că nu-mi intră gigelu', e strâmtă rău, și bagă-i-o și tu pă dindărăt, ține-o bine, cuscre, că-i flămândă, a vrut să mă muște dă instrument!, Da-n urechi n-o fute nimeni?, hai că io o țin dă păr cât i-o trag în gură, să nu mă muști, putoare, că-ți iau beregata în șundrea!, Mamă, ce gaură cumsecade!, stai, bă, Leoarcă, că-ți vine și ție rându'!, stai să umplu aici!, hei...!

— ...hei!!

Dinu o simți cum încearcă să se miște. Slăbi strân- soarea:

- Ce e?

Andreea părea speriată:

— Era să-mi rupi oasele și mă întrebi ce e?!

Dinu o cuprinse iar, dar Andreea se zbătu să se elibereze:

— Iar începi?!

— Da, iar!, și Dinu o răsturnă pe spate, gâdilând-o cu limba între sânii micuți și bucurându-se de râsul ei („Astâmpără-te, că mă omori!"), și se mai hârjoniră o vreme sub stelele unui cer doar al lor, îmbătati de aromele ierburilor și de nesfârșirea câmpiei.

A A Ar

Târziu, mâncară ceva în grabă, făcură cafea. Se priveau prin fumul țigărilor. Andreea îl întrebă deodată:

— Știi care sunt cele cinci lucruri esențiale pentru un bărbat? Un cal, o femeie, un cort, un foc, și o cauză pentru care să lupte, recită ea cu ochii strălucind.

Dinu zâmbi, spuse:

— Inchipuie-ți, am citit și eu câte ceva de Lino Al- dani. Poți să crezi că este un proverb țigănesc?

Andreea ridică din umeri:

— Aldani așa zicea.

— Dar tu?

Ea îi apucă mâna și i-o confiscă, înconjurând-o cu ambele palme ca pe o proprietate personală. Răspunse:

— Dacă privim istoria voastră, da: strămoșii tăi liberi așa gândeau. Dar dacă privim afară...

Dinu se săltă în capul oaselor și o lipi de pieptul său. îi putea simți inima sub sânul ei mic bătând puternic și egal. O sărută pe creștet, și părul ei mirosea stele și a ploaie.

— Capul tău e mult mai prețios, râse Andreea. Dublu omor: ai căsăpit-o pe madmoazel Iepure, cu musiu Romaneli cu tot! Te caută dragii tăi colegi și în Alaska, diriguiți de maiorul Pernă! Flăcăii de bine ai orașului, char și cei care nu știu să citească, bântuie străzile cercetând fiecare fată!

»

Pentru Dinu lucrurile erau foarte clare.

— Ar trebui să mă urăști, Andreea.

Fata îl privi surprinsă. El continuă:

— Ai dreptate, țiganii au cumpărat totul în țara asta: industrie, comerț, putere politică. Practică o discriminare rasială cum nu a fost, poate, nici în Africa de Sud. Sunt țigan, Andreea.

— Doamne, parcă ai fi zis: „Sunt vinovat, Andreea"!

— Și nu sunt?

Ea îl privi cu luare-aminte. Vru să spună ceva, dar el n-o lăsă:

— Când ai ieșit din lift și i-ai văzut pe ăia întinși pe jos, nemaivorbind de „călăreața" moartă la datorie, te-ai supus somației. Dar apoi?

Andreea se gândi puțin, răspunse:

— Nu știu... Din prima clipă m-ai privit ca pe un om, nu ca pe o spălăcită care trebuia să își câștige pâinea cu sudoarea minții. Și... nu mai erai țigan, doar un bărbat rănit. Ai scăpat ca prin minune, puteau să te facă strecurătoare. Iar dacă erai cu adevărat criminal...

— Te-ai fi bucurat, omorâsem deja trei țigani, plus o asimilată...

- Nu!!

Dinu se uită la ea surprins de vehemența tonului.

— Nu!, continuă ea, n-a fost asta! De la primele tale vorbe... Știi, tu... tu nu vorbești ca analfabeții ăștia care

se cred rasă superioară, dar au bani în loc de creier! Tu vorbești... ca noi!

— Știi, Andreea... adevărul e că... toate cunoștințele mele, tot ce știu... vezi... nu le-am învățat niciodată. Știi bine că țiganii nu sunt făcuți să tocească, nu prea se îndeamnă să pună creierul la treabă decât...

Andreea îl privea zâmbind.

— Hai, spune! îl îndemnă ea.

— Mă rog, înșelătorii, afaceri necurate... Toleranța lor la frustrare e foarte mică, nu le permite să se angajeze în acțiuni îndelungate sau fără un rezultat imediat și sigur.

Ea continua să zâmbească.

— Andreea, eu... am un cip în creier.

Nici o schimbare pe fața ei.

— Nu am învățat niciodată, repetă Dinu. Am un implant. De-aia vor să mă prindă.

Andreea izbucni într-un hohot de râs.

A A A

Andreea continuă să râdă, apoi spuse printre hohote:

— Descopăr... Telișor, iubitule... descopăr că ești soțul ideal! Nu știi să minți!

Dinu încerca să priceapă de unde atâta siguranță. Mirarea lui era, probabil, evidentă, căci ea îi spuse:

— Știi, astăzi... (râse din nou), astăzi ți-am citit fișierul. Ai crescut la casa de copii, dragule; ai învățat cot la cot cu spălăciții, să poți deveni un bun servitor al coloraților de-un neam cu tine! Dar... ai învățat prea multe.

- Da?

— Da. Erai prea deștept pentru colegii tăi, ăia cu... toleranță redusă la frustrare: știi, țiganul când ajunge mare, întâi pe tat'su-1 omoară! Erai nesuferit, că vorbeai ca spălăciții, așa, în vârful limbii; iar pentru că-ți mergea mintea, deveniseși cam periculos. Spune, de câte ori ai fost mituit?

— Mituit, eu?? Dinu simțea că-i ard urechile.

— Vezi? râse Andreea. Simpla idee că te-ar fi mituit cineva îți ridică sângele-n cap! Cum crezi că ai fi rămas bun coleg cu unul ca maiorul Pernă, care, în afară de a elimina în mod artistic persoanele incomode, nu știe altceva? Cerasella trebuia să dispară, pentru că Pernă bănuia că ar fi utilizat cheia cu cimpanzeii albaștri! Credea că a aflat de povestea cu cercetările spălăcitilor adunati de Romaneli! Iar tu, fiind incomod de isteț, te-ai fi prins că îl terminase și pe Romaneli, cu care urma să împartă în secret acțiunile afacerii cu „cimpanzei"! Voia să vă elimine, așadar, pe amândoi! Dintr-un foc!

— Și tu ești incomod de isteață, Andreea. M-aș gândi de două ori înainte să pun de-o căsnicie cu tine!

Andreea îi râse-n nas:

— Căsnicia e o chestie oribil de demodată, copile!, iar eu vreau să rămân o femeie liberă!

— Afurisită, nu liberă! făcu Dinu, și îi răsuci mâinile la spate, imobilizându-i picioarele între coapsele lui puternice. Poftim libertate!, și o sărută apăsat pe gură. Ea se smuci, dar el o înșfăcă mai bine, o sărută din nou - mai vrei libertate? - și o sărută iar, și iar, și iar... Acolo, sub stelele cerului lor, în iarba cu arome de zări nesfârșite, Dinu gusta iarăși măreția dăruirii, cufundându-se în străvechiul întreg al perechii, înmă- nunchindu-se cu trupul și gândurile ei și cu gândurile Universului care le consfințea unirea.

ir ir ir

Teama se înfiripa încet o dată cu zorii. Andreea scânci, deschise ochii, se ridică în capul oaselor, îl întrebă:

— Ce faci acolo?

Dinu se întoarse cu spatele spre fereastră, lumina dimineții timpurii săpa cute pe chipul ei drag de când lumea, ochii ei îl priveau îngrijorați.

— Bună dimineața, iubito. („Iubito", ce firesc rostise cuvântul ăsta desuet.)

— Andreea...

— ... „trebuie să plec", nu?

— Asta voiai să-mi spui? La asta te gândeai?

Pe toate le știe! Dinu se apropie de pat, o cuprinse în brațe, și-l cuprinse și ea tare-tare, ascunzându-și fața: »

— Merg și eu cu tine. Ăăă... ia stai puțin. Gică!

— *Ordonați, prințesă!,* mieună piezoelectric numitul.

— Trebuie să distrugem Platforma Voluntari. Am putea să o facem... de aici?

Câteva clipe de tăcere, apoi calculatorul răspunse:

- *Da.*

— Fișierele Poliției...?

— *... Da,* răspunse Gică.

— Ăăă... Și ar mai fi de zăpăcit niște fișiere strict secrete... undeva, în țară... Sunt câteva uzine...

— *Da,* făcu Gică.

— Sistemul feroviar...

— *Da.*

— Sistemul bancar...

- *Da.*

— Transporturile navale și aeriene...

— *STOP. Să raționalizăm timpul, comenzile sunt redundante. Concluzia mea: vreți să distrug întregul sistem care susține statul cu bani, informații și producție - mă rog, atâta câtă e. Am înțeles corect?* întrebă Gică netulburat.

Andreea și Dinu se uitară unul la altul.

— Da, răspunse Dinu. însă, mai întâi, am vrea să evaluezi consecințele.

Se scurseră câteva minute.

— Plec să cumpăr țigări, spuse Andreea. E un chioșc aici, în fata blocului.

Ieși, închise ușa. Cheia se răsuci în broască. Pașii se pierdură în lungul holului. Dinu zâmbi: acum era altfel. Se apropie de fereastră. Care puteau fi consecințele? Rememoră starea Andreei când venise din oraș: plânsul neputincios, disperarea în fața perspectivei ca analfabeții să se trezească peste noapte doldora de știință. El însuși era un om cult, însă nu suportase ideea că o spălăcită, o biată instalatoare de softuri, viitoare farmacistă - o anexă vie a unui cabinet medical, alături de un spălăcit cu un stetoscop atârnat de gât, și el o anexă asistemului de sănătate... da, da. Nu îndurase ideea că ea, o ființă menită să muncească din greu cu creierul pentru o bucată de pâine, ar fi putut avea dreptate. Și totuși, ăsta era adevărul pe care îl știuse și el, dar fără curaj: banii negrii îi cocoțaseră pe ai lui în rândul persoanelor de calitate, stâlpi ai unei structuri parazitare; trăind la limita subzistenței, spălăciți! gândeau și munceau pentru cei care le cumpăraseră rodul unei întregi istorii de lupte și sacrificii. Poate că el, Dinu Taleirand, deținea încă vii genele țiganilor liberi de odinioară, înfrățiți cu drumurile pământului și stelele cerului. Sufletul nu i se ticăloșise,

căci asculta de legile cele străvechi, iar știința spălăci- ților îi ascuțise înțelegerea. Conștiință, caracter, valori morale... Cine putea garanta că, o dată fabricate în cantități industriale, cipurile care urmau să protezeze orgoliile foștilor robi nu puteau împrumuta soarta dinamitei? Cum ar fi utilizat o așa proteză mentală unii ca Pernă, ca Cerasella? Dinu revăzu interiorul apartamentului din care abia scăpase cu viață, mobila dez- gustătoare, luxul de prost-gust și scump cu draci. Materialul acela minunat căzuse într-o troacă. Acum, poate că tot din biocompozite, se creau protezele mne- zice... Un Pernă, o Cerasella, ori violatorii Andreei ar fi putut plăti sume oricât de mari ca să-și împăneze mințile nevoiașe cu cipuri. Cum le-ar fi folosit ei?

Și Andreea nu mai venea odată!

Calculatorul Gică lucra mai departe, modelând consecințele unei destructurări a buticului politico- economic românesc. Cine erau cimpanzeii albaștri?

— Gică!

— *Da, să trăiți, domnule general!,* răspunse mașina.

— Uite, eu plec să văd ce-i cu Andreea.

— *Nu v-aș sfătui, domnule mareșal...*

— Taci, Gică. Și fii atent. Există ceva explozibil prin casă?

— *Nu, domnule prim-ministru, să trăiți!,* făcu Gică umil.

Dinu înjură.

— *Am înțeles, să trăiți!,* răspunse Gică.

Dinu apucă salopeta portocalie de instalator.

— *Este una mai mare în dulap, în stânga, dom'Președinte, săru' -mânai*

Dinu găsi salopeta cea mare, o trase peste pantaloni, își fixă tocul pistolului sub braț, verifică muniția: un încărcător în pistol, cu un cartuș lipsă, și altul plin în buzunar, la îndemână, total treizeci și trei de lovituri. Se mai uită o dată pe fereastră. O bubuitură grea răsună între blocuri, zguduind geamul. Dinu pomi spre ușă, se întoarse în prag:

— Gică, lasă evaluările și fă ce trebuie.

— *De acord.*

Căpitanul Dinu își trase gluga pe cap și ieși.

ir -k ir

Cartierul era locuit de spălăciți. Pustiu la ora asta, căci toți erau la muncă: ingineri, avocați, profesori, automaticieni, medici, aviatori... Fiecare cu norocul lui, își spuse Dinu pipăindu-și arma. Câțiva câini vagabonzi îl privea suspicioși.

Chioșcul de țigări era închis. Un curent de aer aduse mirosul cunoscut de explozibil. Dinu se orientă după el. Ocoli blocul și văzu un grup de băieți de familie bună, înțoliți de mama focului și cu cercei pe te miri unde, adăstând în grup compact. Trei polițiști

puneau întrebări. Mașinile tinerilor și cea a poliției fuseseră parcate alături. Cercetă atent aleea. O cheie sclipea în soare. Lângă ea, un adidas. Ceva mai încolo, o bucată de came, rest dintr-un picior de femeie.

Nu există Bine și Rău, ci doar concepții și interese diferite.

O pârghie de grenadă, o bucată de stofă.

Și, într-adevăr, fiecare se crede îndreptățit să facă ceea ce face. Se apropie de grup.

— ...doar să vedem cum să cacă pă ea dă frică!, spunea unul dintre tineri. Ne distram și noi, acolo... Zic, băieți!, hai să i-o punem aci, la colț! Dinte s-a repezit primu', a zis stai, fă, o tură și cu noi, suntem băieți sărmani, n-am văzut pizdă spălăcită decât în filmele americane!

— Știți că n-aveți voie!, e interzis! Părinții voștrii știe?

— Nu, dar îi anunțăm acu'. Mutule, e rându' tău azi la molecular, dă o trâmbiță babacilor!

— A cui a fost ideea cu dinamita?

— Nu-i dinamită, bă, poliție, e petardă!

— Petardă? Cu ce se ocupă tatăl dumneavoastră, tinere?

— Moșu' meu e homosexual...

— ... ?!

— ...adică le-o trage-n cur la polițai, ha-ha-ha! Ai auzit dă clanu' lu' Făsenete?

— Da, să trăiți! Scoate, sergent, dictafonu', să înregistrăm procesu'-verbal. Că mâncăm o pâine din mâna la domnii ăștia. Zi acolo c-au crezut că-i pocnitoare, i-au băgat-o-n bijboacă involuntar...

Dinu scoase pistolul și trase. Polițistul căzu. Grupul se răsfiră, descoperind o grămăjoară de came însângerată. Căpitanul Dinu trase din nou, și alt polițist se prăbuși ca un sac.

— Să-mi bag...

Tânărul cu cercel în nara stângă se îndoi de mijloc, holbându-se la propriul său sânge care-i curgea pe pantofi, udând aleea. Căzu așa, îndoit, capul izbind cu zgomot sec aleea. Al treilea polițist și cel din clanul Făsănete nu apucară să tragă și mușcară și ei asfaltul.

— Nu există Bine și Rău, băieți, doar concepții și interese diferite, rosti căpitanul Dinu, și-i doborî și pe ceilalți. Se aplecă și culese încărcătoarele morților. Pomi mai departe fără să privească înapoi.

O mașină de poliție opri în capătul aleii și un glas cunoscut răsună în difuzor:

— Căpitan Dinu Taleirand, predă-te! Nu mai fă pă nebunu'!

— Fiecare om face doar ce crede el că e îndreptățit să facă, maior Pernă. Așa că ai dreptul să te aperi.

Ochi cu grijă capacul de oțel al rezervorului mașinii și trase. Explozia azvârli capota cât-colo, flăcările prinseră a mistui restul vehiculul. Din spate se auziră

împușcături și câteva gloanțe trecură pe lângă Dinu. El se întoarse, își scoase gluga. Un grup se împrăștie în capătul aleii.

— Mâncați'-aș, e d'al nostru!!, țipă o voce.

— N-am fost niciodată „d'al vostru", dobitocule. Trase, omul de după colțul blocului se prăbuși cu un glonț în frunte. Căpitanul introduse un nou încărcător în crosa pistolului, mergând agale pe mijlocul aleii. Alte gloanțe piuiră. Pășind fără grabă, Dinu slobozi trei focuri, trei siluete se prăbușiră lângă pubelă.

— Cine te-a supărat, gagiule? se văicări o voce, și urmă o rafală de armă automată.

— Nu există Bine și Rău, fiecare om se crede îndreptățit să facă ceea ce face, rosti clar Dinu, și trase. Arma automată căzu, Dinu mai trase o dată, căzu și trăgătorul din spatele copacului. Ochii morți căutau în lungul aleii cu o eternă uimire.

Dinu continua să înainteze. Altă rafală, pistolul bubui de două ori - alți doi oameni scăpară armele și se rostogoliră pe asfalt. Prinse cu coada ochiului o mișcare, se răsuci prompt și întrerupse cu un glonț rafala celuilalt. Avea cămașa udă fleașcă, dar nu îi păsa.

O detunătură colosală, și piramida hotelului Tu- tankamon prinse a se frământa în zarea Bucureștiului, lăbărțându-se în forme deșucheate ca o cocă vie. Dinspre Voluntari se înălța încet o ciupercă de foc și fum. Bulevardul. Vacarmul sirenelor aproape că acoperea

împușcăturile și țiuitul gloanțelor. Noi tunete se rostogoliră peste oraș. Iar orașul părea macheta din biroul maiorului Pernă, dar se întindea spre zare cât vedeai cu ochii. Soarele străbătea, când și când, palele de fum ale incendiilor, reflectându-se larg pe acoperișuri și lacuri. Alături de căpitanul Dinu, Andreea călca hotărâtă purtând un săculeț cu grenade.

ACEEAȘI ISTORIE

*

...Acum, cele două Gemene se ridicaseră la zenit; lumina lor de metal subtia semiîntunericul cerului de t
amiază și cădea pe fețele aspre ale munților - masivul Copemic părea că zâmbește. O umbră se materializă în înălțimi, acoperind sateliții, și zâmbetul se stinse. *„Ai să te întorci la prânz, da",* îl întrebase Manra, *„Sigur, am să mă întorc",* dacă... Ea îl privise temătoare. El arătase vag spre întunericul de afară: *„într-o zi, planeta asta se va învârti cum trebuie".*

Umbra aceea continua să se apropie lin din înălțimile tulburi, precizându-se, căpătând consistență. Lum atinse în treacăt magazia sferică a termexplozo- rului atârnat la șold. Silueta creaturii se opri din nou. Așa cum stătea acolo, pe cer - o aripă ovală de mărimea unui teren de tenis -, ai fi zis că alege o pradă. Lum își pipăi obrazul neras de câteva zile, rana începuse să se vindece. *„Trebuie neapărat să te duci acolo?",* îl întrebase, ea știa, dar încă își stăpânea lacrimile, oare câte femei puseseră întrebarea asta? El își potrivea cu gesturi străvechi arma la șold. *„Chiar TRE-*

BUIE?" îl întrebase din nou, *„Da, trebuie",* iar ea aproape că strigase: *„Dar există niște autorități!",* el ridicase din umeri, *„«Autoritatea» lor e mai subțire decât raza unui termexplozor."* Ea încă mai aștepta, tremurând, un alt răspuns. El nu avea altul. Atunci o văzuse izbucnind în plâns, hohotind - *„Vă purtați ca niște copii răi" -,* Lum o luase în brațe, spusese *„De fapt, suntem niște copii răi",* dincolo de pereții acoperi ți cu aparatură învechită ai încăperii, ziua noptatică ucidea treptat întunericul dimineții. Manra continua să plângă dureros, el se străduia să-i explice: *„Dacă încerc o rezolvare cu «autoritățile» de-aici, autoritatea mea se va duce naibii chiar și în fața ultimilor angajați. întreaga echipă va lucra de mântuială și ne trezim că or să dea altora lucrarea."* Căci autoritatea în fata subalternilor tine de onoare. Iar onoarea trebuie să ți-o aperi singur, legile civilizației nu prea bat până aici. Aici legea e de partea celui mai tare.

Pe cerul ca de amurg târziu al amiezii, silueta vag fremătătoare a tyranopterului porni încet, angajân- du-se într-un viraj larg deasupra platoului. O lume suficient de sălbatică pentru a fi și frumoasă, și crudă. O planetă-maidan, încăpățânându-se să arate stelei ei mereu aceeași față, amăgind echipele de terraforma- tori din emisfera întunecată cu „zile" scurte, aduse de lumina zgârcită a celor doi sateliți naturali, și „nopți" prelungi, cu stele puține, măcinând nervii. O planetă

pe care nu au curaj să vină decât „copiii răi" ai umanității. Cei care nu se puteau adapta unui sistem social senil, anchilozat în acel noian de legi aplicate mecanic de indivizi aplatizați de compromisurile ascensiunii în rang. Cei care, neprezentând garanția alinierii la normele sistemului, erau repartizați în slujbe simbolice, plătite la fel de simbolic. Cei care, abandonând asemenea slujbe, nu acceptau să trăiască la limită din mila statului omenirii unite și refuzau să rămână ACOLO, în Spațiul Civilizat, preferând să vină AICI, în sălbăticia Frontierei; aici, unde mândria rănită se răzbuna din plin croind alte legi - nescrise, puține și nemiloase.

Aripa vie creștea, vâslind alene pe cerul unei amiezi mincinoase. Călărețul se distingea acum destul de bine. Lum își stăpâni un gest inutil și continuă să-1 observe. *„N-ar fi trebuit să venim pe planeta asta"* spusese Manra, înfrigurată. *„Ai fi preferat să rămâi acolo?"* o întrebase. Ea tăcea, adunându-1 în ochii larg deschiși. Da, *aici* e bine; aici se poate muri într-o secundă; însă acolo, în Spațiul Civilizat, se moare pe-ncetul, renunțând zi după zi la câte o parte din tine. Renunțând la vorbele, gesturile, visurile tale... Rămâi un ciot de suflet care se stinge până la urmă și el, nid să te sinucizi nu mai ai putere. Acolo o duc bine doar aceia care, încă de timpuriu, ajung destul de găunoși ca să se-ncarce cu toate diformitățile sistemului, îngus- tându-se în cumințea viermuială generală a celor care

accedă pe tăcute la situația prosperă de slujbași supuși. „Mândrie"?, „onoare"?, „demnitate"? Sunt cuvinte rostite de actori, sunt mărfuri care se vând și se cumpără. *„Aici măcar ai sentimentul adevăratei libertăți",* rostise el. înlăcrimată, ea îl privea cu aceeași lăcomie a disperării, *„Prea sălbatică «libertatea» asta!"* La naiba, *„Dincolo e prea «domestică» pentru a fi libertate."* Dincolo, în Lumile Civilizate, o omenire nivelată până la suficiență, generând Viitor prin repetarea Prezentului. O omenire vegetând în plasa unui sistem social depășit. Lum avu viziunea unui ocean fără valuri, o nesfârșire de lichid neted nu pentru că nu bătea vântul, ci pentru că apa avea rău de înălțime... De ce nu coboară ăsta odată?!

Pe cer, călărețul continua să-și conducă animalul în cercuri largi, rânjind și făcând semne obscene. Halal respect pentru Codul Onoarei! Lum se adună în sine. Trebuia să rămână calm, atent la toate acele amănunte care, ignorate, l-ar putea costa scump. Trebuia să rămână stăpân pe sine mai ales acum, când frânturi de ocări îi înțepau auzul. *„Ești sigur că va juca cinstit?",* întrebase Manra. Lum ridicase iarăși din umeri, „Nu *s-a întâmplat niciodată altfel."* Aici nu vin decât oamenii puternici, iar oamenii puternici joacă întotdeauna cinstit. Pentru că știu să-și domine frica. Pentru că sunt mândri. Sunt terraformatori - savanti, ingineri, muncitori cu înaltă calificare... Copiii semeți

și răi ai omenirii. Ei nu se apleacă în fața nimănui și nu se ascund după deget. *„CÂT poți fi de sigur?"* insistase ea, și el răspunsese: *„Codul Onoarei a fost respectat dintotdeauna."* Atunci ea strigase: *„Poate va fi încălcat"* (și lovise cu palma în masă) *„chiar AZI!"*

Savantul continua să-1 batjocorească din văzduh. Lum rămase calm. Un savant ocărând. Practic, Lumea Civilizată constituie o extremă. Lumea Frontierei reprezintă cealaltă extremă. Acolo rămân conformiștii, speriații, pămpălăii. Aici vin imaginativii, întreprinzătorii, inadaptabilii la rutină, vârful de lance al omenirii în expansiune: copiii goniți să-și facă nevoile prin vecini, de unde să fure lucruri de preț ca să le trimită acasă, eventual prin poștă - prezența în sânul familiei a unor așa odrasle nu prea e dorită, „conflictul între generații", sistemul este mult prea bătrân ca să-și înțeleagă progeniturile. Iar acestea sunt prea mândre ca să i se supună. Mândre de ce știu că pot face. Și vin - de fapt fug - clici, hăt, la marginea galaxiei, să-și potolească setea de libertate: libertatea de a fi ei înșiși. Adică libertatea de a putea pune întrebări Universului și de a găsi, cu propria lor minte, răspunsurile. Fug aici, unde, transformând neștiutul în familiar, se complac în iluzia că, în cele din urmă, puhoiul cunoașterii va molipsi cu libertate și restul omenirii, scoțând-o astfel din bârlog. Sunt oamenii de acțiune ai unei specii îmbătrânite, dar imature. Eroii ei. Care, în afara orelor

de serviciu, se joacă de-a cocoșii: un exces inerent situației, ori expresia pervertită a aceleiași imaturități?

Tyranopterul se apropia în picaj, dar Lum nu se feri. Copiii cei răi. Uriașa vietate îi trecu pe deasupra capului în chiotele și înjurăturile călărețului. Valul de aer produs de zburătoare îl izbi pe Lum cu putere. Se clătină gata să cadă, se reechilibră. De ce se preta la jocul ăsta? Văzu cum, îndepărtându-se în zbor „la firul ierbii", animalul își scotea cele două duzini de picioruțe - urma să coboare. Chiar așa: copiii cei răi. *„Tu nu ești un «copil rău»."* Lum răsese, *„Ba da, altfel nu aș fi cerut un post aici."* O sărutase și pornise spre ieșire. Simțea cum îl petrece cu ochii, neputincioasă. Ajuns afară își scoase tyranopterul din adăpost, animalul se foise întrebător, Lum îi comandase: *„La stânci",* încă- lecase. Din prag, Manra îl privea tăcută. El îi făcuse un semn vag din cap, apoi decolase cu ochii înfipți în „ceafa" creaturii. Până la amiază era ceva timp, dar nu mai răbda să aștepte acasă. Trebuia să aștepte acolo, la locul întâlnirii, înconjurat de nemișcarea platoului. Să se lase pătruns de liniștea pietrelor. Să asculte ce gândesc munții. Și să-și verifice iuțeala mâinii.

Acum, așteptarea se terminase.

Pe cer, discurile Gemenelor deveniră tangente, închipuind un „opt" culcat - un *„opt"* de lumină. In largul platoului, cam la o sută de metri, celălalt descălecase și acum făcea câțiva pași laterali, îndepărtându-se de

tyranopterul său pentru a-1 scoate din linia de tragere. Lum procedă la fel, apoi se opri. Se opri și celălalt cam un minut („Oare se roagă?"), după care o luă agale în direcția lui Lum. Păși încet, parcă măsurând un alt timp. Sau parcă pregătind un atac pe la spate: un mers *furișat.* Pomi să-l întâmpine, conform etichetei, și, ducând încet mâna la șold, apăsă senzorul de activare al termexplozorului; ostentativ. Celălalt continua să se apropie cu pașii aceia furișați, ignorând gestul; arma îi atârna într-o poziție ciudată, nu foarte potrivită pentru o utilizare rapidă.

încă nu erau suficient de aproape unul de celălalt când Lum se opri. Fără să știe de ce. O pală de vânt îi răcori fața, fluturând și mânecile neobișnuit de *largi* ale hainei savantului. Fluturând mai ales *mâneca stângă.* Lum își concentră atenția pe mâneca dreaptă. Brusc, vântul se opri - adică exact cum pornise. Da, își zise Lum, într-o zi, planeta asta se va învârti așa cum trebuie. Lumina scădea treptat - cele două discuri ale planetoizilor se suprapuneau, o contopire aparentă, înveșmântată într-un văl cețos.

— Hei, Lum, ce-ți spun semnele cerului?

Lum își coborî privirea spre adversar. Ochii omului aveau o expresie vicleană. Răspunse:

— E o prostie să ne ucidem.

Celălalt izbucni într-un hohot de râs nestăvilit. Lum așteptă să se liniștească, dar omul din fața lui

continua să râdă zbuciumat, mecanic, fără să dea semne că s-ar opri vreodată. Avea și el pielea mâinilor și a obrajilor acoperită cu cicatrice și răni provocate de utilajele uzate. Poate că nu reușea să doarmă decât folosind somnifere. Poate că femeia lui îl părăsise. Poate că nu avusese niciodată o femeie a lui...

Fulgerul armei uni pentru o clipă cele două siluete.

Billy tresări, se clătină, apoi se nărui în praful străzii. Țâșnit din mâneca mortului, micul pistol Deringer continua să se balaseze la capătul unui sistem extensibil de pârghiuțe articulate în romburi.

Kid rămase cu Coltul fumegând în mână. Amiaza dogorea, nemiloasă. Peste câteva clipe oamenii aveau să iasă, temători, din case. Obloanele urmau să se deschidă iarăși. Viața va continua și fără Billy - cu șantierul căii ferate pătrunzând tot mai adânc spre Vest, prin Teritoriul Indian, către apele Pacificului. Cu orășelul ăsta plin de scandalagii și străbătut de o stradă prăfoasă. Iar orașele Lumii Noi vor continua să sporească, mereu mai mari, cu școli, închisori, primării, biserici și saloon-uri, și doar cei însărcinați să apere legea vor mai purta arme. Și poate cândva, uriașe corăbii zburătoare îi vor duce pe oameni departe, spre stele, răspândindu-i pe toate planetele universului. De fapt, aceeași istorie.

PĂSĂRILE INSULEI

Vine o vreme când trebuie să te mărturisești - n-are importanță cui.

Totul începuse cu o vacanță. In plină vară, aveam la dispoziție două săptămâni gelusiene, adică vreo cinci sute de ore terestre, apreciate de șefii Bazei noastre ca suficiente pentru a ne obloji frustrările unei munci de-a surda.

Gelusia, cu peisajul ei aproape familiar oricărui pământean, se procopsise de ani buni cu o bază permanentă care acum începea și ea să-și arate vârsta, însă colonizarea nu putea fi inițiată încă: planeta avea bizarerii cât cuprinde și noi ne aflam acolo tocmai pentru a ne bate capul cu ele pe un câștig frumușel.

Atmosfera bine oxigenată, relieful, culorile, flora, fauna straniu de cuminte și, mai ales, mulțimea „verigilor lipsă" din lanțurile trofice pe care le cercetam și care, totuși, funcționau ca unse, toate acestea, la prima vedere, făceau din Gelusia o imagine a Pământului în viziunea unui năuc. însă după un stagiu de peste doi ani pe Gelusia puteai spune că aici totul e

cum trebuie să fie. Mai mult: construcțiile și instalațiile Bazei noastre parcă împrumutaseră un pic din austeritatea colților de piatră sidefie ai masivului Ocham și un pic din luxuriança vegetației translucide până la transparență izbucnită înalt dintre spinările de stâncă presărate în imensitatea câmpiei ce se sfârșea cu litoralul Mării Elada.

Valurile clipoceau, verzui, în lungul bordului „țestoasei". Nimic nu se compară cu o călătorie pe mare într-o ambarcațiune clasică! Eram sătui de zbor până peste urechi și, în plus, eram în concediu, nu ne grăbea nimeni. Aveam să navigăm ca Magelan.

Undeva, pe coasta estică a insulei Darlington, am ancorat într-un golfuleț care, parcă, nu avea altă treabă decât să ne aștepte.

Au apărut chiar atunci: domoale, uriașe, vâslind larg din aripi, niște păsări ca ale unui început de lume. Erau patru. Le priveam hipnotizați.

— Doamne!, cum pot fi atât de mari?!

Kwilly ieși din gura sasului prorei și se apucă să le facă semne cu șapca. Păreau niște avioane de demult, însă liniștea cu care umpluseră cerul - parcă zburau pe ecranul unui film mut - le făcea și mai impunătoare.

— De unde naiba...?

O umbră imensă ne acoperi spaima.

■fr ★ -fr

Când am deschis ochii, aveam capul greu ca după o beție. Zăceam pe nisipul unei plaje, golgoluț. Alături, nemișcat, Kwilly, iar ceva mai încolo, Alice Qwin și Myra. „Țestoasa" nu se vedea nicăieri.

M-am ridicat, încercând să ignor sunetul cinelelor care mi se zbenguiau prin țeastă, și m-am căznit să îl întorc pe bunul negrotei cu fața-n sus. Parcă dormea de cel puțin trei zile. A deschis ochii, a spus „n-am să mai beau în viața mea" și a adormit la loc. Alice Qwin și Myra s-au dovedit la fel de necooperante, și aș fi adormit și eu la loc dacă icoana trupurilor lor nu mi-ar fi stimulat imaginația. Am profitat de asta încercând să înțeleg unde suntem și ce mama dracului căutăm aici. Parcă se mai potoliseră cinelele.

Am privit nisipul din jur: nu erau urme în afara celor făcute de mine, ai fi zis că picaserăm din cer. De acolo, din înalturile albastru-verzui, Socrate - steaua sistemului - revărsa potopitor lumină și căldură. Marea fremăta ușor, nefiresc de timidă. în partea opusă, dincolo de plajă, lujerele translucide ale ierburilor sprijineau seninul.

Ne aflam, deci, pe insula vacanței noastre, Darling- ton. Din întregul arhipeleag, era singura acoperită cu vegetație. De aici trebuia să străbatem șaizeci de mile pe mare până să atingem coasta de vest a continentu-

lui, dar nu știam nici unde dispăruse „țestoasa", nici cum aveam să trăim până când, îngrijorați de tăcerea noastră, cei de la Bază aveau să înceapă să ne caute.

Soarele Gelusiei părea turbat. Am înțeles că trebuia să depun urgent „Cele trei grații" la umbră, și pe mine de asemenea.

Mi-am asumat transportul a două dintre ele (mai în brațe, mai târându-le) cam o sută de metri, adică până la marginea pădurii de ierburi. Pe cea de-a treia am luat-o la palme până am adus-o într-un regim relativ operațional, căci o namilă de talia lui Kwilly nu putea fi deplasată decât prin rostogolire dacă ar mai fi rămas așa, „deconectată". L-am trezit, deci, cât de cât, l-am înălțat pe propriile-i picioare și, sprijiniți unul de altul, am parcurs, împleticindu-ne, suta aceea de metri până la umbra subțire a ierburilor, după care ne-am năruit în vise.

Am visat-o pe Alice Qwin.

A- A A

- Hei!

Am deschis ochii. Fața aceea de prințesă cerolă, a cărei distincție înnebunise toată Baza, mă privea dintr-o depărtare incomensurabilă. Am înghițit în sec.

— Hei!, trezește-te!

Doar nu eram tâmpit, așa ceva nu visezi în fiecare noapte.

Dar era ziuă.

— Haide, hopa-sus!, continuă ea. Așa cum era, goală și îngenunchiată lângă mine, am întins mâna ca în somn și am cuprins-o de talie. S-a răsucit, sărind în picioare:

— Nu profita, purcel!, apoi strigă: Myra, micul nostru Tarzan se trezește *de jos în sus!* Vino să vezi!

Kwilly rânji cu îngăduință iar Myra izbucni în râs:

— E-n regulă, Alice, domnul prezintă semne de sănătate. II trimitem la vânătoare.

Am realizat că sunt rupt de foame și m-am ridicat în capul oaselor. Pe insula asta nu se găseau nici râme. Am întrebat:

— Unde-i ambarcațiunea?

Mă priveau fără să scoată o vorbă.

■fr -fr A

Insula Darlington era și ea în topul ciudățeniilor. Acoperită cu o vegetație specifică zonelor de litoral (predominând ierburile acelea înalte ca niște brazi, *Herba celesta),* pe ea nu trăia nicio specie animală. Niciuna. Stăteam acolo, în umbra străvezie a trun- chiurilor legănate de briză, și ne tot întrebam, ca de un an încoace, care ar putea fi factorul ce alunga vietățile umblătoare din zonele ocupate de „Herbacî". Ne aminteam cu aceeași stupoare de rezultatele ana-

lizelor: planta asta nu conținea și nu emana substanțe toxice și, în esență, putea hrăni un ierbi vor local. Nu și un om. Ne-am fi putut îndopa cu oricare părticică de *Herba,* însă ea ar fi fost mai apoi eliminată fără a suferi vreo transformare; în plus, prezența ei în stomac ar fi declanșat un calvar la care nu era cazul să ne gândim acum, aveam destule alte subiecte de meditație: CINE sau CE ne aruncase acolo, pe plajă, dez- brăcați la piele și văduviți de „țestoasă", vehiculul acela minunat, un eșantion din confortul Bazei noastre? Și ne mai întrebam cam ce interval de timp ar fi trebuit să rezistăm aici, fără hrană și apă, așteptând o echipă de salvare.

Așteptând! Eram după o primă noapte, în care frigul ne făcuse să săpăm o groapă ca un cuib și, igno- rându-ne total unul altuia goliciunea, cel puțin aparent, ne lipiserăm trup de trup, căzând până la urmă în același somn bolnăvicios. Dormisem lângă Alice Qwin, cea mai frumoasă femeie care pășise vreodată pe planeta asta, dar și cea mai rigidă în principii. Nu aș dori nuciunui alt bărbat o așa experiență.

Când spun „principii", mă gândesc la Evul Mediu. Personalul Bazei noastre, format din o sută douăsprezece suflete, nu era împărțit în cupluri stabile și aproape fiecare femeie se culcase cu aproape fiecare bărbat, parcă ne-am fi agățat de ideea că, în pustietățile astea, e bine să știi totul despre cei cu care împărți

dorurile și necazurile de tot felul. Aveam toți nevoie de asta, mai ales la început, când lungile gărzi, formale și plicticoase, ne măcinau nervii.

Ei bine, Alice Qwin era „călugărița" misiunii GE- LUSIA 5.0 vreme chiar se zvonise că n-ar fi om, ci un utilaj de supraveghere sau ceva în genul ăsta. Iar eu, sărmanul, dormisem lipit de pielea fierbinte și doldora de chemări a „utilajului".

— 'neata! »

Visam?

Kwilly îmi rânjea larg, așezat pe vine la marginea gropii-cuib. L-am întrebat dacă a găsit ceva comestibil. Nu găsise.

Am ieșit din groapă, m-am uitat în lungul plajei. Departe, silueta lui Alice Qwin se profila nemișcată pe nisip și cer. Părea o zeiță a mării venită în concediu.

— A fost bine azi-noapte? insinuă tuciuriul, cu același rânjet.

— Mi-e al dracului de foame, Kwil, i-am răspuns. Ce facem?

— Sacrificăm pe unul dintre noi. Tragem la sorți. Uite!

Avea în mână patru bețișoare sticloase. Am râs amândoi.

A A A

Cerul verde-albastru ne acoperea cu indiferența unui capac de cratiță dezinfectat. Zăceam pe nisip umăr lângă umăr, gândindu-ne că ne facem siesta în răcoarea unei zile de septembrie târziu. Răsuceam între degete câteva fire de *Herba celesta* rupte de la rădăcina unei tulpini fără capăt.

— Șaizeci de mile cu pluta?? Nu ești normal!, mă gratulă Myra pentru idee.

Avea niște ochi stranii.

M-am uitat și la ceilalți: răsturnați pe spate, se îm- bătau cu cer.

— Nu, continuă Myra. Cu cât lenevim mai mult, cu atât rezistăm mai mult. Să cauți ceva cu care să tai trunchiuri, să le duci la apă, să le legi unul de altul, să încropești o pânză din frunze, asta înseamnă efort. Oricum, or să ne caute.

— Sigur, aprobă Kwilly. Dacă stăm așa, nemișcați, o să rezistăm mai mult. Vor înțelege că ni s-a întâmplat ceva, ne caută ei până la urmă.

Savantul rațional!

Alice Qwin tăcea.

— Tu ce spui?, am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns, închisese ochii, părea că doarme. Poate chiar dormea. Sau poate că eu eram cel care doarme, acolo, departe, întins într-unul din fotoliile de serviciu, sau în liniștea camerei mele din modulul 7. Sau poate nici nu eram adevărat, ci un gând rătă-

cind prin mintea plantelor ăstora, dacă aveau așa ceva.

M-am ridicat greoi și m-am îndreptat spre liziera de tulpini înalte și mlădioase. Aveau dreptate? Poate. Dar nu suportam să zac așa, vegetând în așteptarea unei salvări, nici măcar ca idee.

Am ochit câteva trunchiuri potrivite, am căutat o rocă dură, o piatră din care să îmi pot confecționa ceva în chip de topor. O slăbiciune firească îmi înmuia gesturile, siguranța, voința: foamea și setea îmi dădeau târcoale. M-am lăsat la umbră, trebuia să mă adun. Acum nu aveam nevoie de întrebări, îmi trebuiau certitudini. Și de-astea găseam peste tot, erau chiar prea multe: slăbiciunea, foamea, setea...

De fapt, foamea era o simplă senzație. Puteam termina pluta până în zori, nopțile pe Gelusia erau foarte luminoase. Frigul nu mă mai speria - aveam să mă încălzesc muncind.

Foamea, setea...

Dacă stăteam să mă gândesc bine, organismul meu avea rezerve pentru cel puțin două sute de ore, adică rezerve apte să mă mențină activ și cu judecata întreagă pe parcursul acestui interval. Dacă viitoarea plută ar fi menținut o viteză de două mile pe oră, nu aveam nevoie decât de treizeci de ore ca să ating țărmul continentului. Puteau fi și cinzeci de ore, îmi puteam permite.

în corpul meu începuseră deja să fie luate măsurile de adaptare: din abdomen îmi parveneau zgomote misterioase. Am repetat stomacului povestea cu senzațiile. Mi-a răspuns ghiorăind semnificativ. N-am insistat: câțiva pași mai încolo, printre trunchiurile translucide, se zăreau răsărite din nisip muchii de piatră.

Am găsit un bolovan striat, l-am înșfăcat și l-am izbit cu nădejde într-un colț de stâncă. Am ales câteva așchii potrivite ca mărime și destul de tăioase. Trebuia să mă grăbesc, Socrate avea, poate, și alte treburi decât să-mi lumineze talentele ascunse; cu toate că, eram ferm convins, nu văzuse niciodată până atunci un om al cavernelor în exercițiul funcțiunii, t*

'ir "Ar

Steaua cu nume de înțelept trăgea binișor să apună când m-am prăbușit alături de cele trei victime - trei trunchiuri de *Herba celesta,* mai exact un sfert din viitoarea plută. Aveam palmele pline de bășici sparte și de tot felul de usturimi și amorțeli. Mă durea și sufletul, căci mai aveam de sacrificat alte opt-nouă astfel de minunății vegetale - și erau al naibii de greu de doborât. Asta pentru că nu puteam folosi planta în întregime, ci doar câțiva metri din vârf, unde tulpina era goală pe dinăuntru aidoma trestiilor de pe Pământ.

Eram trudit și m-am întins pe jos, lăsându-mi ochii să se închidă în vreme ce ascultam zumzetul chimic al mușchilor mei extenuați. Cred că zumzetul ăsta m-a adormit.

Când am deschis iarăși ochii, senzația că sunt urmărit avu efectul unei cafele din cele tari. Noaptea străvezie a Gelusiei mă încuraja cu cerul ei stropit sâr- guincios cu stele, roiuri-roiuri. M-am ridicat și am privit atent în jur: doar trunchiuri sticloase, lăsând pe solul nisipos umbre străvezii.

M-am răsucit brusc - în spatele meu nu era nimeni. Totuși... Am simțit în ceafă răsuflarea brizei. Alice Qwin, ce făcea oare *acum* Alice Qwin?

A A A

Ei bine, voi mai doborî câteva câteva exemplare de *Herba* și voi construi pluta aceea. Liniștea era apăsătoare. Am ochit iar câteva trunchiuri zdravene, am înșfăcat piatra cea tăioasă, am reînceput lucrul.

Mergea greu. Ca o răsuflare străină, briza - și-a schimbat direcția?? Lovitura lui Kwilly găsi locul gol, dar în rostogolire scăpasem piatra, „Ce naiba faci?!" am strigat, dar Kwilly ataca din nou și nu putea fi adevărat, m-am răsucit, matahala zbură pe lângă mine încasând-o la carotidă, eram în picioare și el se oprise luând în brațe și-n față un trunchi de *Herba,* s-a

întors către mine cu rânjetul zgâriat și un pic strivit, m-am aplecat fulgerător, piatra l-a pocnit în plin, adăugându-i rânjetul o crăpătură verticală și înmu- indu-i mădularele. Kwilly se prăbușea... când cineva m-a apucat de picioare, mă prăvăleam sub ochii Myrei, talpa ei goală țintindu-mi gâtul și crescând, crescând, alunecându-mi pe antebraț, cu dreapta i-am prins glezna și-am repezit stânga formând un clește răsu- citor, cădea peste mine și mi-am smuls picioarele din strânsoarea Alicei croind-o cu tăișul palmei, ples- nindu-i astfel coastele spre adâncul pieptului și sfârtecând cu ele cam tot ce găsiseră-n cale, o strălucire scurtă, Myra sărise-n picioare ținând în pumn o aș chie sticloasă, am văzut arcul sclipitor al loviturii și l-am frânt cu o izbitură de picior lovind-o cu celălalt în bărbie printr-o „foarfecă" disperată, ea căzu pe spate cu gâtul frânt, în ochii ei larg deschiși nu mai licăreau nici măcar stelele...

Tremuram tot. Alice Qwin se ghemuise într-un ultim horcăit, Myra zăcea ca răstignită, cu capul într-o poziție nefirească, Kwilly mai avu o convulsie moale, apoi încremeni și el. Am vomat lung tot nimicul din stomac și, clătinându-mă, am pornit în direcția unde bănuiam că e plaja. M-am împiedicat de câteva ori. Pe urmă noaptea s-a răsucit în jurul meu, cu pădure și cer cu tot, stingându-mi gândurile.

TV ***ir ir***

Lumina aceea mă orbea. Parcă fusesem golit de tot ce aveam prin mine și băgat într-un rotisor. Am întors capul și, printre trunchiurile de *Herba,* am zărit marea.

Socrate era la zenit și mă prăjea mai departe, metodic. L-am înjurat copios, pe el și pe toți ceilalți sori, m-am ridicat și am luat-o spre plajă. Simțeam furnicături prin tot corpul.

în „cuib", Alice Qwin, Myra și Kwilly somnolau cu pieile încinse de dogoare. M-am bălămbănit până la apă, m-am tolănit în undele limpezi, cred că au ieșit aburi. O colonie de insecte nevăzute executa pe pielea mea o coregrafie complexă, parcă mii și milioane de picioruțe se alergau în sus și-n jos, făcându-mi un masaj indigen, și aproape era plăcut.

M-am întors la „cuib". Rămăseseră așa cum îi lăsasem. Cu ochii închiși, negroteiul bâiguia un soi de conferință. Alice Qwin și Myra bolboroseau și ele, când și când, în aceeași gamă. Ceva nu era în regulă cu ei, nu-mi dădeam seama ce.

Apoi am înțeles: nu transpirau. Pielea li se acoperise cu un fel de solzișori minusculi. Mi-am inspectat propria epidermă: aceiași solzișori. Și refuzau să se cojească.

Nu mai aveam decât să așteptăm. Poate că și Baza noastră, Pământul și celelalte nici nu existaseră vreo-

dată. M-am surprins privind profilul Myrei: nu i-1 mai recunoșteam.

A A A

Era iarăși ziuă.

Am auzit toți patru bâzâitul știut al „țestoasei". Ne-am ridicat din cuib în același timp. Fâlfâiam alene din aripi, apropiindu-ne de ambarcațiune. Din gura sasului prorei, Kwilly ne făcea semne cu șapca.

CÂMPIILE IADULUI

După ce săvârși „ritualul" Participării de fiecare zi, Knil părăsi camera de muncă. Era încă dimineață. Atunci se hotărî să își cunoască noii vecini. Intră în încăperea-garderobă și începu să-și aleagă echipamentul de vizită, acroșându-1 unui costum adecvat. O ultimă verificare, apoi îl îmbrăcă și ieși. Astăzi și-ar fi dorit o parteneră, una cam între două vârste, cu experiență, amabilă și abilă; poate spre seară un bărbat, doi. Ușa se închise în urma lui, balansând plăcuța neagră atârnată cu o neglijență studiată: KNIL DOBAR, geolog.

Freamătul necesității i se înstăpânea încet în tot trupul. O luciditate specifică - stare de alertă și plăcere - îi luă sub control viscerele. Knil se opri în fața uneia dintre celelalte trei uși de pe palier, făcu apel, se prezentă. Ușa se deschise. Cu simțurile la pândă, Knil păși în semiîntuneric și întrebă:

— Deranjez?

îi răspunse o voce de bărbat:

— O, nu, poftiți!

Stăpânindu-și deziluzia, Knil privi în direcția respectivă, zâmbi necunoscutului, rosti formula consacrată împrejurării:

— *Doream de mult să vă fac o vizită.*

Celălalt își afirmă la rândul său intenția, conform uzanței: »

— *Vă așteptam.*

Un bărbat de statură potrivită, puțin albit la tâmple, bine făcut, cu mișcări sigure.

— Iertați-mă, n-am apucat să-mi fixez plăcuța pe ușă: Zodi Fal, arheolog.

— Ce noroc, spuse Knil, voiam să discut cu cineva problema culturii Wendel-Kam.

— Desigur. Am și eu câteva mașini care lucrează acolo. Ați fost pe Ghodaria?

Conversația se înfiripă repede în timp ce gazda trebăluia la comenzile barului. Stătea cu spatele, întor- cându-se din când în când pe jumătate spre a-și sublinia unele replici.

— Cultura Wendel-Kam derutează mult și prin utilizarea excesivă a energiei biologice, făcu insinuant Knil („Mă sfidează?, oare să aibă un palmares atât de bogat?"), și continuă: Vedeți, pe Ghodaria mă așteptam la o dezvoltare fără tehnologie. Calea mixtă, cu mașini atât de complexe, dar acționate bio, pare consecința unei imixtiuni străine timpurii în evoluția acestei lumi, nu credeți?

Zodi Fal se răsuci spre Knil, ridică din sprâncene cu o privire amuzată, spuse:

— Așadar, geolog?, și începu să toarne în pahare.

„Orgoliu profesional! Ce naiba o moșmondi atâta la bar?!"

în sfârșit, Zodi se apropie cu băuturile.

— Mă iertați o clipă? spuse arheologul, și Knil presupuse imediat că băuturile erau „curate".

— Vă rog!, zâmbi („Abia acum se duce să se pregătească de vizită!"), și amorsă dispozitivul de hiperol- facție - cine știe?

Zodi reveni în mai puțin de un minut. Avea același halat de casă, dar putea fi și un altul, identic celui dintâi; un altul, adică unul „preparat" din vreme. Knil inspectă cu un aer distrat croiala, țesătura cu figuri în culori vii, amestecându-se în arabescuri aiuritoare, și își zise că, dacă el însuși ar fi vrut să schimbe un costum cu altul fără ca interlocutorul să bage de seamă, ar fi apelat tot la un asemenea model. Hiperolfacția începu să se manifeste și, prin noianul de arome, deslușì mirosul excitant al transpirației celuilalt.

— Ghodarienii erau condamnati oricum, îl auzi Knil pe arheolog. Așa se putea întâmpla și cu noi dacă nu o rupeam cu trecutul.

— într-adevăr, un lucru remarcabil pentru specia umană.

— Din păcate, continuă arheologul, ultima „achiziție" a evoluției noastre - mă refer la *această* depen-

dență biologică, înțelegi... - interzice solitudinea. Ne obligă să trăim în colectivități mari (și arătă, prin transparența metalizată fin a peretelui exterior, întinderea nesfârșită de sclipiri verticale a orașului). Uneori mă simt strivit de atâta aglomerație.

„Aș vrea să facă el prima mutare, de ce?" se trezi Knil întrebându-se; apoi cu voce tare:

— Superioritatea omului constă și în puterea de a rezista acestei presiuni. Iar în cazul oamenilor care, din diferite motive, rămân izolati o vreme, absenta... societății, mă rog, se poate compensa cu utilizarea companiei unor animale...

— ...sau, în ultimă instanță, cu IMAGINI! se strâmbă arheologul.

Râseră amândoi, privindu-se pânditor.

— Apropo, Knil, am o înregistrare cu evenimentele de pe Ghodaria, ultimele convulsii ale civilizație de acolo. N-ai vrea să o vedem împreună?

„Deja familiari!?" se miră Knil. Freamătul de pândă al arheologului devenise, însă, perceptibil, și îl ațâța nepermis de mult, atenuându-i vigilența. „E rafinat, al naibii de rafinat." Spuse:

— Desigur, mi-ar face bine să vedem înregistrarea aceea.

Și, trecându-și mâna prin păr, activă un cip minuscul.

■A' -A-

...apoi lumina pereților se stingea treptat, ca într-un apus. Celula devenea câmpul acela imens, cu o iarbă ca de argint, sub apele unei aurore calme. Grupuri- grupuri, oameni, dar fără nimic din esența comportamentului adevăraților umani: o vegetare continuă, apatic du-te-vino în susurul unor conversații serafice purtate într-o limbă stranie.

Și se mai făcea că el, Knil, înțelegea limba aceea, și că era ca ei.

A A A

Părăsind apartamentul arheologului, Knil privi ușa închizându-se în urma lui. Apoi aplică pe locul plăcuței de identificare a locatarului micul disc fosforescent cu inscripția OMOLOGAT.

Ajuns în apartamentul său își aruncă, una după alta, piesele costumului de vizită, se îndreptă spre consola minusculă unde introduse grăbit datele omologării și, în sfârșit, se trânti pe discul alb și moale al patului pentru a-și face siesta. Fluxul sațietății, de fiecare dată cu nuanțe specifice, putea să-1 cotropească de-acum în voie. Inițial abia perceptibile, frisoanele conversiei își începură goana din creștet până-n tălpi crescând, crescând continuu. Celulele primeau vigoa-

rea trupului străin, digerau senzațiile abia înmagazinate acolo, în stomacul nevăzut al memoriei, transfor- mându-le în materie și forță. Când fluxul informațiilor atinse valoarea maximă, corpul i se contractă într-o încordare drăgăstoasă și Knil ejaculă. Apoi adormi.

ir ir A

...grea, nestăvilită, apăsarea visului, totuși dulce și de neînțeles chiar așa, privindu-se pe sine: el, Knil, pășind agale alături de femeia aceea, argintul de nicăieri al ierbii, însă atât de real, murmurul conversațiilor, grupuri cu umblet molcom sub pânza de lumini a unei aurore astrale. Seninul frunții femeii de alături, bronzul adânc al părului ei lung, violetul mineral din privire, o cuprinse cald și se reflectă în violetul acela care-i zâmbi. Era pace în Knil, și i-o spuse fără vorbe. Se îndepărtaseră de celelalte perechi sau grupuri, argintul imens al câmpiei, aurora blândă, și sufletul său odihnindu-se pe pielea femeii, obraz cald de fruct cerând sărutul. Se aplecă spre obrazul acela și îl văzu crescând, opalescent, pereții celulei, vii parcă, torceau lumină, ascunzând în grosimea lor de un roz carnal capilare, nervi, gânduri poate. Ziua închisorii se trezea încet. Knil se ridică în capul oaselor. Cu pacea din vis încă în el se înălță în picioare privind în jur. Fe-

meia aceea. Femeia *aceea.* La naiba. Intensă, foamea creierului cerea IMAGINI - un surogat, e drept, dar care încă îl puteau susține. De undeva, din luciul podelei, răsări și platoul cu micul dejun.

ir Vr A

Soarele după-amiezii juca în rețeaua fină a pardoselii, pe mobile și oglinzi. Imens, orașul apăsa transparența metalizată fumuriu a peretelui exterior. Orașul: câmpie fără capăt acoperită cu o gigantică pădure albă de sclipiri, prelungi și dese, turle strălucind vertical tăind zarea, clădiri locuite de mii și mii de oameni. Knil comandă o gustare, intră în camera de toaletă. Sub presiunea pulberii lichide a dușului, pielea i se trezea. Apelul de la intrare, o voce de femeie:

— Sunt noua dumneavoastră vecină, deranjez?

— O, nu!, deloc!, răspunse Knil, adoptând jovialitatea potrivită împrejurării, și comandă ușii exterioare deschiderea, cu ochii pe imaginea femeii care urma să intre: o damă între două vârste, așa cum își dorise încă de dimineață; un fel de togă scurtă îi punea în valoare brațele și picioarele de o tinerețe surprinzătoare, anii citindu-i-se doar în expresia feței și în ochii cu profunzimi de întuneric albastru.

— Un moment nepotrivit, cumva? Pot veni mai târziu...! făcu ea șăgalnic.

— Vai, doamnă!, se poate? răspunse Knil, simțind în glasul ei pânda poftei. Vin într-o clipă! adăugă în timp ce își trăgea pe el *un anumit* halat de baie.

îl aștepta în sufragerie. Măsurându-1 discret-admi- rativ, femeia rosti formula de rigoare:

— *Doream de mult să vă fac o vizită.*

Iar Knil răspunse la rândul său:

— *Vă așteptam.*

ir 'ir ir

...și, cutremurat de intensitatea plăcerii, fixa multă vreme ecranul stins - peretele celulei redevenit epidermă roz-gălbuie, luminoasă, vie.

Knil se ridică de pe jos într-un târziu, apelă toaleta, se spălă, ceru o nouă lenjerie. Epuizat și fericit că, cel puțin, surogatul IMAGINILOR îl mai putea menține o vreme viu și întreg, se tolăni pe jos într-o așteptare fără gânduri.

ir ir ir

— Dacă nu vă supărați, aș vrea să îmbrac ceva mai *potrivit* (Knil adoptase un ton de intimitate); ca gazdă...

— O, nu vă formalizați, domnule... pot să vă spun pe numele mic?

— Mă îndatorezi, Elsa... am retinut bine?

— Da, Knil, și îmi place cum îmi pronunți numele. De fapt, îmi placi mult, surâse ea cu ochii aprinși. Pofta femeii părea total în afara controlului, ameți-n- du-1. „Păzea, băiete!", își spuse, și zâmbi la rândul său:

— Trebuie că ți-e foame, nu glumă! Ce vrei să luăm?

Ea se tolănise într-un fotoliu larg, toga alunecase de pe pielea bronzată, dezvelind coapsa în întregime. Avea în ochi o lăcomie năucitoare.

— Păi, murmură ea, mai întâi să ne „luăm" unul pe celălalt...

Knil văzu cum toga începe să alunece lin, dezvelind umerii, sânii, pântecul... Nu mai avea nimic pe ea. Disperat, luptă cu ceața care îi umplea creierul („Câtă perfidie!", gândi), apoi lăsă și el halatul să-i cadă pe podea. Acum teama îl pătrundea încet și înțelese că va trebui să acționeze el cel dintâi. Zâmbi » » — trupului gol și se apropie de fotoliu.

A A A

...încă nedezmeticit, când pereții își retrăgeau lumina pe nesimțite, în întunericul celulei se vedea lă- țindu-se spre depărtări un câmp imens, cu o iarbă ca de argint, sub pașii unor grupuri de oameni înceți la mers vegetând sub faldurile unei aurore blânde... „Oameni"!, de fapt, *ei* nu aveau nimic din esența a ceea ce înseamnă uman: lipseau acțiunea și competi-

ția, conversațiile lor legănau o existență fără direcție. Dar toate astea le gândea Knil abia a doua zi, privind pofticios „carnea" luminoasă a pereților închisorii sale. Acum, însă, plimbându-se în vastitatea câmpiilor din vis cu alți doi bărbați alături, legați într-o discuție purtată domol în limba aceea neînțeleasă, realiza că își împărtășeau opinii importante, iar faptul că erau de aceeași părere îi lega într-o camaraderie firească. Se apropiau de un alt grup când unul dintre prietenii săi, luându-1 pe după umeri și explicându-i ceva dând din mână în ritmul desfășurării ideii, pronunțase în limba aceea ciudată un cuvânt. Ecoul minții îl repetă, sunetele i se reordonară în creier sub forma unui *alt cuvânt,* unul din LIMBA LUI CEA ADEVĂRATĂ; și acolo, pe întinderile de argint vegetal ale visului, Knil răcni cuvântul acela: PÂNDĂ! înfipt în întunericul celulei, răcni iar și iar cuvântul care dădea adevărata măsură a superiorității și măreției OMULUI: **PÂNDA!** Gustul sălciu al tărâmului cu iarbă de argint se dizolvă în foamea de IMAGINI a creierului.

Se afla din nou în lumea lui.

Răsturnat la picioarele fotoliului, Knil urmărea cu ochii întredeschiși planșeta care levita la deasupra podelei purtând-o pe Elsa. Mâna femeii atârna leneș,

aproape atingând suprafața striată a pardoselii. Da, fusese o adevărată luptă. Se ridică împleticit, însoțind-o până la ieșire. Planșeta străbătu, plutind, holul, și se opri în fața ușii apartamentului Elsei. Ușa se deschise, planșeta dispăru dincolo de ea. Ușa se închise. Răsuflă ușurat. Citi încă o dată plăcuța aurie cu litere negre: ELSA ZIGARD, EXOBIOLOG, și aplică sub ea micul disc fosforescent cu inscripția OMOLOGAT.

Soarele apusese, umbrele înserării căpătau o viață aparte, întinzând spre Knil tentacule de noapte. Ceru lumină, se îndreptă spre consolă, introduse datele omologării și se lăsă pe pat fără vlagă pentru o siestă binemeritată. O adevărată fiară femeia asta. Dar el izbutise să se descurce. Sălbatică, de-a dreptul sălbatică. Acum, întreaga lui teamă, senzațiile acelea copleșitoare și, mai ales, *ultima,* aveau să fie convertite de trupul său în substanță și energie - glucide, lipide, aminoacizi, proteine, legături macroergice... O fericire electrică îi străbătea ființa crescând, crescând conți- nuu. Culmea sosi curând, zbaterea aceea mai mult mintală și explozia organică, fierbinte... Somnul binefăcător, noaptea...

■A A A

...iar celula îi dăruia din nou lumina pereților ei vii. Knil îi privea fascinat. Da, vii, cu siguranță erau vii.

Se ridică greoi și se apropie de unul dintre ei. Părea cald. Sub epiderma aceea trebuia să existe sânge, secreții... Mirosul apetisant îi încordă simțurile. Auzi un foșnet și se întoarse: platoul cu micul dejun aburea în mijlocul celulei. Prin stomac îi trecu un fulger scurt, dar Knil nu-i dădu atenție. Se întoarse din nou spre lumina aceea ca obrazul unei femei. Elsa. Deși cu o nuanță mai deschisă, carnea peretelui îi amintea de trupul ei.

Elsa... Chiar atât de sigură fusese pe ea? Incălcase cu bună-știință legea făcându-i vizita în *starea aceea,* ori încă nu știa că...? Dar și el, Knil, cu apartamentul său atât de bine dotat...! Ar fi putut să-i facă o verificare discretă, cu femeile nu știi niciodată... Da, provocarea cărnii... Cu trupul ei puternic, tentația însăși, Elsa izbutise să-1 scoată din starea de pândă lucidă a aproapelui, aruncându-1 în hăul instinctelor. Dar căderea lui Knil în propriile abisuri fusese oprită, o scamă de conștient i s-a agățat de sclipirea unui strop de noroc, secunda-cheie l-a găsit alert, calculul Elsei dăduse greș...

Knil se clătină. De câtă vreme fusese închis? O săptămână, o lună? Cazul său era extrem de grav, pri- vându-1 de rația firească de animalele necesare omo- *t*
logării de către deținuți. Pentru susținerea - la limită! - a funcțiilor sale vitale, avea dreptul doar la IMAGINI. Simți un spasm în stomac și sughiță. Gândul

sentinței, refuzat și apoi amânat, îi dădea acum târcoale. Pereții roz-gălbui ai celulei luminau în tăcere.

încă mai aștepta IMAGINILE când vederea începe să i se întunece. Imediat înțelese: pereții; își resorbeau, treptat, lumina, amurgul artificial cobora iarăși în celulă...! Dar IMAGINILE, **IMAGINILE!!?**

Urletul îi fu înghițit de pielea întunecată a zidului odată cu ultimii stropi de lumină.

A A *A*

îl trezi apelul de la intrare. Knil se gândi să își trimită la naiba vizitatorul atât de matinal care, încălcând legea, îi tulbura somnul. Surprins, auzi pași apăsați în camera de alături și în dormitor intrară doi polițiști dotați cu echipament greu. Vocea metalică a difuzorului unuia dintre ei întrebă formal:

— Domnul Knil Dobar?

- Da.

— Sunteți arestat pentru omologare ilegală.

Knil râse. Dar vocea difuzorului preciză:

— Este vorba de omologarea ilegală a doamnei Elsa Zigarard - era însărcinată.

Knil văzu orașul: dincolo de metalul fin al peretelui exterior, mulțimea de clădiri zvelte părea o iarbă de argint înghețat, vertical, pe o câmpie nesfârșită. Metalul vocii îi întoarse privirea:

— Fără trucuri, știți că omologarea unei persoane aflate în exercițiul funcțiunii este pedepsită de lege. Conform articolului 3444, alineat...

Lumea se răsturna: el, Knil, comisese o crimă!

— Vă rugăm să ne urmați, recită profesional difuzorul.

In mâna înmănușată sclipeau cătușele tradiționale.

A- -fr *ir*

Knil tocmai se plimba în compania unei femei și a doi bărbați. Pășeau încet alături, picioarele se afundau în argintul de iarbă al câmpiei. Bărbații erau prietenoși, povesteau ceva în limba aceea melodioasă și necunoscută, dar Knil știa că o înțelege. Femeia semăna cu Elsa.

Apoi argintul ierbii păli, căpătând o nuanță roz-gălbuie. Pereții celulei îl scăpau de coșmarul acelui iad al nepăsării din vis, îi aduceau ziua. Sări în picioare, dar genunchii i se înmuiară și se trezi căzând, încet, cu mișcări ezitante, se ridică din nou, îngrozit: IMAGINILE! De ce nu îi mai dau IMAGINI? *De când* nu îi mai dau IMAGINI?

- Hei!

Pereții moi retezară ecoul.

- Dati-mi IMAGINI! »

Blândă, carnea pereților.

- E inuman!, vreau IMAGINI CU OMOLOGĂRI, blestematilor!!

Peretele celulei era luminos și mut. Nemișcare de un roz-gălbui, carnal. Uniform. Ba nu, uite, acolo, parcă este o pată! Iar pata se mișcă...! Da, da, este arheologul! Acum carnea zidului modelează încă un relief, mai multe... Sunt ghodarieni, cad pe capete sub loviturile de plasmă ale armelor pământenilor, omologare în masă, cam expeditivă, e drept, însă... IMAGINI!, arheologul se întoarce zâmbind, „A fost bună cafeaua?", iar Knil îi răspunde „Firește, o prepari grozav", și simte efectele secundare ale antidotului pe care echipamentul de vizită i l-a administrat instantaneu, otrava a fost neutralizată de la prima înghițitură... Dincolo de limita imperceptibilă a spațiului virtual de redare video, ultimii ghodarieni luați prizonieri sunt omologați de membrii echipajului unui crucișător prin procedee de o fantezie uimitoare! IMAGINI! „Aici este colecția mea de arme străvechi", spune arheologul, „...vezi, produceau moartea prin provocarea unor hemoragii puternice, prin secționarea sau zdrobirea unor organe vitale. Aceasta e o secure de călău, secolul optsprezece", „Da, frumoasă colecție", și Knil privește aparent distrat o panoplie străveche susținând oțelul a două iatagane, ehei, istorie!, boldul unui scut asiatic îi trece - vâjt! - pe lângă ureche, catapultat de un resort exact când, simțind

mișcarea și declicul mecanismului, Knil se aruncă asupra unei arbalete elveține, apucând-o ca pe un topor, arheologul rămâne în picioare cu arcul arbaletei înfipt în cap, un fir de sânge îi traversează fruntea, patul greu al armei îl trage în față dar omul continuă să îl privească, o pleoapă i se zbate puțin și, cruciși, ochii i se fixează acum pe lemnul lustruit care îl dezechilibrează spre înainte, arheologul se prăbușește ca un trunchi, patul arbaletei izbindu-se de podea, arcul ei dizlocând oasele craniului cu un zgomot surd, resturi de creier murind pe covorul turcesc... Savurând mirosul neființei, Knil se felicită pentru ideea de a folosi arbaleta în această manieră, sângele arheologului a împroșcat-o și acum se scurge pe jgheabul săgeții..., imagini cu omologări, IMAGINI care îl pot hrăni o vreme, deși nu pot înlocui gustul acru-amar al morții, este o diferență între fenomenul *captării* energiei ce se varsă din muribund și acela de *evocare* a ei prin IMAGINI, undeva, în hipotalamus, receptori specifici adulmecă agonia sau decodifică imaginile ei, informații ale căror semnificații trec printr-un convertizor neștiut care le transformă în materie și energie, poate există și neurostructuri care absorb câmpul noesic al celui omologat și, astfel, adevărații reprezentanți ai speciei Homo sapiens își mențin funcțiilor vitale în parametri optimi, purtându-și mai departe destinul, omul este o ființă activă, mereu la pândă, mereu gata

să facă orice pentru a trăi în prosperitate, și trăiesc numai cei care merită, căci, iată, unul din ei, Knil Dobar, a descoperit secretul adaptării supreme, el nu mai are dreptul la IMAGINI, dar creierul său - ce minunată mașină biologică! - lucrează ca un adevărat *furnizor de viață,* memoria îi reactualizează fidel *trecutele* festinuri ale minții, imagini care-i mențin *acum* trupul viu, IMAGINI pe care justiția i le-a refuzat, dar ele au rămas în adâncul mintii lui si, iată, continuă să-l hrănească, Elsa, da, pe zidul acesta de viață roz e chipul Elsei, și Knil o vede iarăși îndepărtându-și cu lacomă ispitire coapsele ca să-l primească-n ea, acolo unde vegetează în așteptare viermișorul acela mic de pe Handros, pH-ul spermei umane îl trezește, făcân- du-1 să elimine o otravă cu efect fulgerător, însă fe- mela-gazdă e protejată de un „baraj" de receptori dispuși pe celulele mucoasei vaginale și uterine, toxina este imobilizată și inactivată de aceștia (parazitul nu-i nebun să-și ucidă gazda!), și Knil se poate felicita că a avut acea scânteie de intuiție rece, care a străpuns dureros ceața instinctului de acuplare pe care femeia aceea i l-a răscolit cu atâta măiestrie - și își vede mâna dezmierdându-i părul pubian, ochii ei închizându-se tulbure sub mângâierea lui *pânditoare,* apoi căscân- du-și groaza, prea târziu a înțeles tresărirea care a trădat-o și acum se luptă cu el într-o înverșunare a spaimei, degetele bărbatului aprinzându-i în ochii dispe-

rați o ultimă sclipire a plăcerii când alunecă în trupul ei, țipătul asurzitor de neomenesc atunci când simte unghii sfâșiindu-i vaginul, sângele strivit al vietății din alte lumi amestecându-și otrava cu sângele femeii, ochii ei scufundându-se în apa morții, geamătul de triumf al lui Knil privind resturile gelatinoase de pe degetele înroșite, protejate de stratul comos al pielii... Oare pielea asta a zidurilor are și ea un strat cornos? Năclăit de sudoare, Knil privește pereții celulei. Dacă sunt vii, pot fi omologați!... începem cu ăsta, cu celălalt...?

Knil tuși ciudat, simțindu-și plămânii putrezi. Un val de slăbiciune îl clătină iarăși, oprindu-i gestul la jumătate. Gândul i se născu greoi: „Viermișorul acela... un creier... omenesc... mereu la *pândă...*"

Pereții celulei așteptau.

„...pentru... plodul... unei inconștiente...", articulă el cleios. „Dar eu... trebuie să trăiesc...!"

Fu doar o bolboroseală răgușită. Pereții. își imagină pe ei urmele roz ale unghiilor, un lichid gălbui scur- gându-și lumina prin rănile proaspete... Pereții *aceia.* Se văzu pe sine încercând să le muște carnea netedă și elastică, apoi simți sufocarea. Degetele i se descleș- tară din jurul gâtului - era gâtul lui. Mâinile: arme descărcate tremurând în aer, neputincioase. Ca un ghem de foc, stomacul i se ridică sub coșul pieptului o dată, și încă o dată, deșertându-se într-un acru-amar

verzui. Prin voma care-i înțepa nările zări lacom un firicel de sânge. Argintul ierbii îi primi, moale, pașii.

— Gata și cu ăsta, acum e-n iad.

Celălalt gardian sorbea din ochi imaginea trupului răsucit pe podea. Intr-un târziu opri aparatura de înregistrare, zise:

— Dacă ar fi apucat să-și vadă moartea, ar mai fi trăit vreo două zile.

Râseră, privindu-se pofticioși.

— Ce faci azi? *Doream de mult să îți fac o vizită.*

VINERI

O zi ca oricare alta.

Jos, în hăul de sub încălțări, verdele adânc al planetei într-o rotație calmă. în față, dincolo de curba pufoasă a atmosferei, în întunericul nesfârșit, puzderia stelelor se înalță încet, alcătuindu-se în discul galaxiei vecine asemenea unui scut de lumină. Jur-împrejur, aceeași falsă transparență a panoramatorului: un glob compus din hexagoanele videomonitoarelor unite prin linii subțiri, în centrul căruia plutește fotoliul de comandă, montat în capătul dreptunghiului străveziu și prelung al punții principale. Din spatele monitoarelor „fereastrei" globulare curg în toate direcțiile milioane de căi neurale siliconice, lungindu-se și ramifi- cându-se în configurații complexe printre alveole de metal tixite cu sisteme de propulsie și navigație, de apărare și supraviețuire, cu module care investighează, calculează și evaluează prin intermediul senzorilor sticloși ai blindajului extern al navei lumea verde de dedesubt. La adăpostul acestui mozaic dis- coidal, în mijlocul iadului de tehnicitate mascat de

„transparența" globului interfeței video, acolo, în extremitatea prora a punții principale, tolănit în acel fotoliul înțesat cu aparatură, închis în iluzia zborului liber și în propriile gânduri și spaime, tu: observații, calcule, evaluări, întrebări, sudoare. Viața se scurge vâscos între veghe și somn, între organic și anorganic - evaluări, calcule, observatii, întrebări, o solitudine calculată cu competență, alungată când și când de vocea navei - *„...vineri, o zi minunată în emisfera estică, vizibilitate 88%, umiditatea la sol..."* - și tot așa, pe parcursul fiecărei zile, zile și nopți create de rotația lină a enclavei tale care te apără, te transportă și îți mai și ține de urât - *„Vorbești serios?",* „Nu, am gândit cu glas tare", nava ta, alcătuire din metal, siliciu și inteligență, nava ta, plutind în întunericul înstelat, cu gânduri în susurul abia simțit al aparaturii care, atunci când ți-a venit rândul, te-a adus de departe să reprezinți omenirea și să-i aduci Cunoaștere dintr-un alt capăt al Universului... poate chiar capătul unde și-a înțărcat dracul copii.

Adică *aici.*

Privești hăul de sub tălpile tale, acolo, jos, viața verde se rotește și ea de-a lungul minutelor, orelor, zilelor tale, viață ca orice viață, fără bine și rău, doar o viață *străină,* pe care tu și ai tăi vreți să o înțelegeți și să o stăpâniți - în numele omenirii, firește. Observații, măsurători, calcule, diagrame...

calcule, diagrame și întrebări.

- CINE EȘTI?

Gânduri sunând ciudat. Uneori ajungi să-ți auzi propriile gânduri. Chiar așa, cine ești?

- DE UNDE VINE... VII?

O voce ca de sticlă.

— Ai spus ceva?

— Nu. Sunt vibrații în monitorul 28.

Vocea caldă, învăluitoare, a navei, o altă singurătate.

- CE ÎNSEAMNĂ SIN... SIN-GU... SINGURĂTATE?

— Poftim?

— N-am spus nimic, profesore.

Nava se mai joacă din când în când cu tine, trece timpul.

- TI... III... TIMPUL?

Voce de sticlă, ceva nou. Poate că face să vibreze monitoarele „ferestrei"...

- EU FAC VIBREAZĂ... SĂ VIBREZE „FERESTRE", *EU*! CINE *TU ?*

— Lasă joaca, frumoaso, avem treabă.

— Nu mă joc. Există o vibrație... Aflăm imediat.

Vocea navei. Ar fi putut fi, într-adevăr, vocea unei femei frumoase. Dar nu-i decât tehnologie: calcule, diagrame, evaluări, toate într-o câtime de secundă.

- FRUM... FRUMOASO, ÎNȚELEG!! EU SSSU... SSSSUNT...

...și poc!, un monitor se împrăștie în mii de cioburi, dezvelind matricea optică holbându-se la tine ca un

uriaș ochi de muscă rătăcit printre stele - adică printre stelele de pe monitoarele încă întregi. Iar tu uiți să-ți închizi gura.

— Profesore, CEVA de pe planeta asta emite pe frecvența de rezonanță a ecranelor. Nu știu cum, dar trece prin toate scuturile. A spart...

— Văd. Ce poate fi?

- TU!!, TU!! SSUNT... SUNT TU!!

— Acum vibrează M-ll, și am scuturile la maximum. Initiez....

— ...Ordon să nu inițiezi nimic. Mai așteptăm.

Jos, verdele planetei-junglă își continuă rotația lui domoală. Și din nou:

- SSS...SUNT EU!!

— Cine ești? întrebi fără convingere, mintea omenească o mai ia și ea razna, nu doar a mașinii.

- SUNT UN EU! CA TU... CA TINE!

— O vietate!!?

— ...care se face auzită făcând să vibreze sticla ecranelor.

— Și înțelege graiul uman!! Cum așa?!

- AȘȘ... AȘA, CA TINE! SINGUR! ȘI FRUMOASĂ!

Deși te trec sudori din cele reci, nu te poți abține:

— Ascultă, „Singur și frumoasă", ar fi bine să te hotărăști în privința sexului...!

- SSEE... EX! CE ESTE?

...și curios/curioasă pe deasupra!,

— Sexul? Ceva cu înmulțirea speciei, cu dragostea, mă rog... Voi cum vă înmulțiți? - și te gândești la parte- nogeneză, la spori sau la cine știe ce oute extraterestre...

- DOI... TREI... MULTI!! EU NU MULTI, EU CA TINE!! SINGUR-FRUMOASĂ!!

— Doar tu ești... așa? Pe întreaga planetă, doar tu?

- EU... DOAR EU! PE PLA... PLANETĂ, AI... AII... AICI... ACOLO... VOI... CUM MULȚI... CUM VĂ ÎNMULȚIȚI?

[9] »

Corect articulat.

— Profesore, planeta adăpostește o formă de viață potențial periculoasă pentru om! Vezi?, e de neoprit!

— Așteaptă, să ne lămurim. Uite, începe să vorbească bine!

- BIII-NE!! EU VORBEȘTE... VORBESC BINE! TU CU CINE VORBEȘTI?

— Cu nava asta, cu cine altcineva?! - și brusc te sperii, ce ar putea face ființa ASTA navei tale?

— Gata, profesore. Inițiez procedura de sterilizare.

— Stai!, nu te...!

- CE ESSSTE „STERILIZARE"?

Drace!,

— Nimic.

- NU!!, EU NU VV... NU VREAU NIMIC!!, NU VREAU SĂ NIMIC!! STERILIZARE NIMIC, NU!!, țipă vocea de sticlă, și poc!, ecranul 21 sare-n țăndări și el.

— Domol!, că-mi faci interfața vraiște! Controlează-te!

- CONTROL! EU POT CONTROL... SĂ CONTROLEZ!

— Cum anume?, întrebi.

- EU SUNT PRE... PRETUTINDENI! AICI, PE PLANETĂ, ORIUNDE! EU ÎNȚELEG, CONTROLEZ!

Așa poate pricepe limbajul uman, deci. Pătrunde în mintea ta și...

— *Pericol, profesore. N-o mai lungim.*

— Taci!

- EU NU TACI!!

— Nu tu!!

- EU PĂTRUNDE... PĂTRUND ÎN MINTEA TA PREA TARE, DOARE!

— Te doare dacă...

- NU, PE TINE DOARE! NU BUN... NU ESTE BINE PENTRU TINE, NU VREAU! TU BUN, EU BUN! BUNE ÎNTREB... ÎNTREBĂRILE! RĂSPUNDEM... RĂSPUNDE-MI!

Chiar învață repede!

— *Profesore, te joci cu focul...*

— Urmărești și înregistrezi, da?

- TU ÎNTREABĂ??

O întrebare... Ce întrebare să-i pui unei ființe din altă lume?, care e mai importantă?, și te auzi:

— Răul... Ce crezi tu că e <u>rău</u>?

Pauză, apoi:

- TU RĂU, EU RĂU!

Poc!, alt display!

— Stai așa!, strigi. Eu ce rău ți-am făcut?

- ACUM NU ÎNTREBI! TU TREBUIE RĂSPUNZI!

— Păi, nu m-ai întrebat!

Pauză. Profiți:

— Uite, îți pun o întrebare, îmi răspunzi; îmi pui tu apoi o întrebare, îți răspund. Așa e drept.

- DREPT? NU ÎNȚELEG! »

Să îi explici în logica binară... cum? Jos, verdele planetei se rotește abia sesizabil. Răspunzi:

— Uite: eu bun, tu bun, este drept; eu rău, tu rău, și asta e drept; dar eu rău, tu bun, sau eu bun, tu rău, nu e drept.

- ÎNȚELEG: SĂ NU MAI SPARG STICLĂ. »

— ...Printre altele. Și răspunde fiecare la întrebarea celuilalt, da?

- CELUILALT, DA!, ESTE DREPT!

— Buuun. întreabă-mă!

Tăcere, apoi:

- MIII... MINTEA TA ESTE ÎN NAAA... ASSS... ASTRONAVĂ-NAVĂ, CU... CORPUL TĂU. DE CE?

O întrebare de punctaj maxim.

— *Profesore, nu-i de glumă.*

— Vezi-ti de treabă.

- DE CE?

— De ce... ce?

Poc!, alt display undeva, în spate, Dumnezeule...

— Hei!, ușor cu geamurile astea! Ai promis că...

- RĂSPUNDE LA MINE... MIE!, NU MAȘINII! EU VIAȚĂ!, EU DREPT RĂSPUNZI!

— Bine, bine... (la naiba, toată mintea ți-e un burete ud și uitat pe jos).

- DE CE CORPUL TĂU CU BURETE... CU MINTEA ESTE?

Culmea!,

— Fiindcă așa-i la specia mea, lua-o-ar... chm!!

- NU ÎNȚELEGE... NU ÎNȚELEG SPECIA CHM.

» »

— Nu-i specie, e tuse! Un act fiziologic! Specia este...

- GATA, ȘTIU! ȘI EU SPECIE! NU MAȘINA, EU!

— Termină odată cu scormonitul prin mintea mea! Nu-i drept! Și e rândul meu să te întreb... (...doamne!, ce anume?),

— Voi... cum vă înmulțiți? Nu aveți sex?

- DOUĂ ÎNTREBĂRI, NU ESTE *DREPT.*

închizi ochii și aștepți zgomot de sticlă spartă; dar auzi doar atât:

- NU MAI SPARG. AȘA ESTE *BINE.*

Tăcere; apoi din nou vocea străină:

- EU VREAU *BINE.* ÎNTREABĂ!

— Aveți gen? Sex?

- NU ÎNȚELEG.

[9]

— In specia mea sunt două tipuri de indivizi: bărbații...

- TU BĂRBAT, ȘTIU!

— ...și femeile. Ca să apară un nou individ uman - care poate fi de sex masculin, adică bărbat, sau feminin, adică femeie - trebuie ca un bărbat și o femeie să... să facă dragoste, cum spun poeții; ori să se acupleze, cum spun biologii. Voi aveți așa ceva?

- EU NU AVEM. POEȚII ȘI BIOLOGII SUNT ALTE SPECII...?

„Intr-un fel da", ai fi tentat să-i răspunzi, însă...

- NU!, TOT OAMENI! DRAGOSTE... CE FRUMOS! TU BĂRBAT, EU FEMEIE, DRAGOSTE! VREI?

— Iar mă cauți prin minte?!

- AȘA ÎNȚELEG MAI BINE, GRIJĂ PE TINE NU DOARE. SPUNE POEZII DE DRAGOSTE!

Asta-i bună!,

— Poezii? Nu știu nicio poezie. Dar pot să caut în banca de date.

— *Gata, initiez sterilizarea.*

— Nicio sterilizare, auzi?

- NU!!, NU STERILIZARE!!, EU FEMEIE, DRAGOSTE, BINE!! NU DOARE!!

— *îți depășești atribuțiile, profesore!*

— La naiba cu atribuțiile! »

— *Chiar acum„chestia" aia îmi umblă prin banca de date! Prioritate zero, activat!*

- Nu!!

Prea târziu: acolo, jos, verdele dispare în clocotul descompunerii. Siguranța omenirii etc. Jos, sus, bine, rău - vorbe. Spaima e mai mare decât curiozitatea. Undeva, pe Pământ, un copil mănâncă o înghețată, altul i-o smulge din mână, dar nu contează: *acum* sunt amândoi în siguranță. Nu-i așa?

Acum.

Ce-i aia „acum"?

Departe, aproape, jos sau sus, acum sau cândva... O planetă vie cândva, acum stinsă, plutește mai departe în jurul unei stele oarecare din galaxia numărul mama dracului. Acolo, sub picioarele tale; sau deasupra lor, depinde cum stabilești regula - sau cum accepți să ți-o stabilească alții. Biologia dictează poeziei, nu invers, așa-i?

Până unde?

înapoi, și de la capăt: observații, măsurători, calcule, ipoteze - pentru ce?

Ar fi putut fi femeie? Poate. Te-ar fi vizitat aici, pe navă? Poate. Voia să trăiască? Sigur.

Cu ce ochi te-ar fi privit? Verzi, ca verdele care nu mai e? Negri ca nesfârșirea?

Să te fi privit, cum?

Să te simți privit. Așa, ca acum. Pivotezi cu fotoliul tău minunat și vezi o siluetă în semiîntunericul din capătul punții: EA. FEMEIE. Departe?, aproape?

Te freci la ochi și EA nu dispare.

— Faci glume sinistre. După execuția de adineauri...

— Nu *e glumă.*

Ai fi preferat să fie.

— ...și încă nu știu exact CE este. Uită-te și tu!

Un spot de lumină cade pe silueta fragilă și... într-a- devăr, este o EA; și EA clipește greu din pleoapele ca două evantaie de mărime mijlocie.

— Sunt frumoasă?

Vorbește! Și vocea asta.... de... de clopoței vorbitori...

Ca în vis, EA „pășește" spre tine - de fapt *alunecă,* parcă are pernă magnetică - și tot vine, târându-și pe jos, ca pe o trenă, părul din sârme fine de aur scrâșnind suav... Piciorușele cât palma unui copil... Coapsele... cu totul ciudate... ca de căprioară?? înghiți chinuit. Apariția este drapată cu o rochie cam străvezie, poate din raze de lună, mai știi?, ceea ce e și mai groaznic, pentru că vezi... Chiar așa, ce vezi? Și pielea EI... de fapt... e ceva ca marmura... albul cadaveric al feței... buzele ca două jumătăți de cireașă... Mijlocul, ca „tras prin inel", îi dă aparența unei furnici uriașe, cu ochii... pe un sfert din față! Femeia visurilor unui poet din secolul al XVIII-lea, al XlX-lea, cine mai știe?, și îți dai seama că, pentru ea EA, metaforele sunt realități certe, EAînsăsi e o metaforă!

...și „metafora" se tot apropie - când naiba a fost romantismul? întrebi nava:

— Căuta în banca de date?

— E totuși antropomorfa, nu?

Strecori printre dinți:

— De-aia n-o dezintegrezi?

Nava iar te ignoră:

— S-a inspirat din poeții romantici, presupun.

— Te-am întrebat de ce...

— Dacă s-ar fi inspirat din pictori...

Nu există nici BINE, nici RĂU. Nici CRIMĂ. Nu-i așa?

— Să îl fi preferat pe Picasso...

...și zvonul de clopoței vorbitori:

— îmi place Picasso.

Nu-i de mirare...

Oare de ce ești răutăcios?

„Metafora" s-a oprit. în spatele EI, discul de lumină al galaxiei vecine continuă să se înalțe solemn, ca un sunet de orgă, luminând vag lețul planetei de dedesubt. înjur miroase a crini, a zambile...

— E *drept* ce ați făcut?

Siguranță. Cunoaștere. Nesfârșirea.

Curând, cele două galaxii se vor ciocni.

VÂNTUL VERII

Ea este blondă.

El este brunet.

Ea este suplă.

El este robust.

Ea este comunicativă, sociabilă, fără a fi, totuși, o pisăloagă.

El este retras și tăcut, fără a fi, totuși, un timid.

Ea este astronaut.

El este robotician.

Și ea, și el, aparțin aceleiași lumi: o planetă colonizată cu două sute de ani în urmă. Pământul e departe.

— ...iar acolo sunt plante verzi, spune ea.

El tace.

— Iți dai seama, acolo sunt verzi și frunzele florilor, și ale copacilor, și iarba!, insistă ea.

— Da, știu, răspunde el.

Aici copacii nu sunt verzi, nici iarba, nici frunzele florilor. Chestie de lumină, pigmenți...

— Aș vrea să mă plimb într-o pădure verde!, și ochii ei râd.

— Nu văd mare diferență, spune el, și arată spre vegetația luxuriantă albăstrie ce se leagănă dincolo de cupola de energie a scutului exterior, pe suprafața lui nevăzută, vântul verii zgârie urme de strălucire...

— Liber?, îl întreabă ea.

— ...Da. Liber.

— Și eu. Am fost reactivată ieri.

Tăcere. Și ea este blondă, suplă, comunicativă, liberă și astronaut. Iar el este brunet, robust, cam tăcut (prea tăcut, nu-i așa?), liber și roboti cian; doar că uneori e cumplit de greu să te hotărăști.

— Ce servește domnul?, ce servește doamna?

A A A

— ...Specialitatea casei, decide el, în sfârșit.

— La fel, surâde ea.

Chelnerul se înclină aprobator și se îndepărtează cu demnitate - un mers uman bine imitat.

— Este o societate stabilă, nu?, remarcă el convențional.

— Da, foarte stabilă!, confirmă ea plină de convingere.

Local de modă veche: bar, mese și scaune, roboți- chelner. Consumatori destul de mulți la ora asta, discută cu glas scăzut despre știință și tehnologie, despre noile nave de transport prin subspațiu, despre cursul

dezactivărilor și reactivărilor la Banca Forței de Muncă, despre colonizare, despre vreme... Oameni de toate profesiile. Oameni ca ei.

— Tu nu simți niciodată nevoia să încâlci regula?, îl întreabă ea.

El ridică din umeri, privește vegetația albăstrie de afară, agitată de vântul verii.

— Hai să vopsim pomii, să-i facem verzi!, spune ea conspirativ, dar suficient de tare - câteva fețe se întorc sprei ei dezaprobator.

— îți place atât de mult *verdele?,* insinuează el cu oarecare brutalitate privind mlădierile tulpinilor de afară. Ea roșește până în vârful urechilor:

— Cum poți spune *astall*

— Nu!, nu m-am gândit la ce crezi tu!, se apără el râzând încet.

— întotdeauna te porți așa grosolan? Decât să spui vulgarități, mai bine ai solicita iarăși un loc în Bancă!

Furioasă. Arată spre punctul unde poți bănui, sub costum, încastrat în piele, monitorul BFM:

— Nu ai fost reactivat odată cu mine, deci aștepți de cel puțin o săptămână! Ai de gând să șomezi până ți se va da iar semnalul pentru dezactivare?

— De ce nu? Vara este un anotimp frumos pe planeta asta. în plus, există bunuri din belșug pentru toti...

— Un bun colonist nu gândește astfel!

El ridică din umeri:

— Raporturile mele cu Banca sunt ca ale oricăruia de aici. Au să mă dezactiveze iar, dacă va fi nevoie. Sau îmi vor propune un nou contract... orice este posibil.

— Și crezi că ți-1 vor propune mâine? Sau *poimâine?,* îi întoarce ea, aproape strigând, aluzia de mai înainte.

Discuțiile celor din jur încetează câteva secunde - *„poimâine"*!, grosolănia n-a trecut neobservată. Ea roșește, îngaimă:

— Iartă-mă.

El se face că nu aude, spune:

— *Poimâine?* De ce nu? Când e nevoie, se fac activări și în *Ziua de Dragoste.* Pentru Proiectul RA, de pildă...

— Nu ai puțin respect pentru ceilalți?!, țipă ea de atâta indignare, iar el:

— Eu am vorbit încet. Și nu am propus nimănui să vopsesc pomii în *verde.*

Ea se pregătește să se ridice. El o privește în ochi:

— Rămâi. Te rog.

Irizațiile domului de energie tulbură cu striuri de argint electric imaginea trupurilor vegetale albăstrii mișcate ritmic de vântul verii.

Specialitatea casei e delicioasă.

În cameră de zi este o lumină plăcută.

— Avem o societate foarte stabilă, spune ea.

El opacizează peretele dinspre grădină cu un gest. Răspunde:

— Așa e. Foarte stabilă.

Se dezbracă, se îndreaptă spre baie - umeri largi, musculatură frumos reliefată.

Ea cere un film. în aer se materializează un ecran de pânză din vremea începuturilor cinematografiei. Ecranul prinde viață: America de nord, mijlocul secolului al XlX-lea - pământul roșu al Tarei, lumea Sudului.

— Ce gusturi ciudate ai, aude ea, și întoarce capul: fără halat, ciufulit și frumos, el. îl întreabă în glumă:

— Ai lăsat apă și pentru mine?

Zâmbesc amândoi.

Pe ecran, războiul: Atlanta sub asediu, incendii; pe străzi, oameni sălbăticiți de panică. Printre clădirile incendiate, degajat și curajos, Reth Butler conduce o „trăsură" trasă de un „cal". Alături de el, îngrozită, Scarlet O'Hara. Mândrie și teamă.

Sculpturală, cu părul ud revărsat pe umerii goi.

— De ce nu ți-ai uscat părul?, întreabă el.

Ea zâmbește:

— Nu te-a prins ploaia niciodată, nu-i așa?

Orașul în flăcări, apusul. Cei doi au coborât din trăsură, vorbesc. Ea îl înfruntă. Cu o mișcare sigură, el o cuprinde și o sărută lung. Se despart.

Goală, ea se cuibărește alături. El o cuprinde pe după umeri, ea protestează:

— Ce faci?! încălcăm regula!

— Voiai să vopsim copacii!

Ea râde. Filmul continuă.

— Lucrezi la ceva anume?, întreabă ea.

— La nimic. De anul trecut. Mi-au *preluat* proiectul.

— îmi pare rău, spune ea.

Unioniștii stăpânesc Sudul; pământul Tarei - sărăcie și foamete.

— O prinde bine... „draperia", spune el.

— Acum este „rochie", nu „draperie", îl corectează ea. Nu aveau „bani" să „cumpere" îmbrăcăminte...

Arhaisme aproape uitate.

Agresiv, un soldat nordist. Și Scarlet apasă pe trăgaci, soldatul nordist cade uimit, moare.

Goi, stau alături. Ea îi privește cu coada ochiului monitorul - nimic. Nici al ei nu arată ceva - nici măcar AȘTEPTARE. îngândurată:

— Cred că am să cer, totuși, un loc în Bancă.

— Să te dezactiveze? Așa devreme? Și când ai să mai poți încălca regula?

Insinuant.

Ea roșește discret:

— Nu sunt un bun cetățean - asta vrei să spui?

— Micile abateri sunt bine tolerate, doar suntem o societate stabilă, nu?

Ea roșește până în vârful urechilor, vrea să-i spună ceva privitor la cetățenii cărora le sunt *preluate* proiectele... însă nu-i mai spune. Șampania doarme în frapieră. Pe măsuță, icrele negre tradiționale au un aspect foarte realist. Războiul a sărăcit întreg Sudul. Ferma trebuie pusă pe picioare. BFM - Banca Forței de Muncă. Dar cei din film nu au monitoare.

— „Te iubesc", spune el formula al cărei sens nu îl mai știe nimeni.

...și el o ia pe Scarlet în brațe, urcă scara largă spre „dormitor", ea se zbate furioasă.

— Ce ți-a venit?, aude șoapta ei.

— Vreau să încălcăm regula... murmură el.

ir ir 'ir

— ...Să *ce?*

Dincolo de peretele opacizat, vântul verii.

— Să încălcăm regula.

— Să vopsim copacii?, se întoarce ea spre el, însuflețită.

9

— Nu. Să aduc, știi...

— ...în timpul săptămânii de lucru?!, și îl privește intrigată.

— Nu ți-ar plăcea să devenim rebeli? De ce nu ACUM?

Ea se uită la fetița care călărește „poneiul". Spune:

— Ar fi mai spectaculos dacă am vopsi copacii în verde. Asta i-ar șoca pe toți.

Fetița își îndreaptă vijelios „poneiului" către un „gard".

El tace, ridică din umeri. Și ea adaugă:

— Aici n-am scandaliza pe nimeni.

El ia fetița în brațe. Fetița e moartă. „Poneiul" nu are nicio vină.

— Bine, am să cer vopsea.

Și chiar cere. Câteva tuburi cu vopsea verde se materializează într-o nișă.

...iar ei se ceartă, se despart. Definitiv? Cine știe?

„Și *mâine e o zi!”*

Se întind și adorm alături.

A A A

Localul este, ca întotdeauna, plin - local de modă veche: mese și scaune, roboți-chelner. Voci scăzute, subiecte obișnuite - cursul activări/dezactivări la Bancă, proiectele noi, colonizarea, vremea...

— Cu ce vă servim astăzi?

El și ea se privesc amuzați.

— Cu specialitatea casei, cere el. Și... vom bea șampanie.

Chelnerul se înclină aprobator și se îndepărtează cu demnitate - un mers uman bine imitat. Dincolo de

cupola de energie a scutului exterior, afară, vântul verii leagănă ritmic trunchiurile subțiri și prelungi ale copacilor.

— Când îi vopsim?

Ea are un zâmbet ciudat și ține o mână sub masă în vreme ce mâna cealaltă, sprijinită pe degetul arătător și pe cel mijlociu, încearcă să imite mersul chelne- rului-robot. Nu prea îi reușește.

- Hei...!

Nimic: acum degetele ei lungi și subțiri desmiardă marginea dură și rotunjită a mesei, te aștepți ca sub mângâierea aceea lemnul să redevină viu și plin de sevă.

— Tu vrei să vopsești masa? o întreabă el.

— Nuuu..., vine răspunsul ei ca din altă eră. Pe pielea frunții îi răsar picături fine de transpirație, mâna ei abandonează leneș marginea mesei, degetele ei ating nesfârșit de încet linia de lipire a jumătăților combinezonului de la gât în jos...

— ...Ti-e cald?

9

— Nuuu...

...și ele se îndepărtează dezvelind pielea... sânii... si ea tot tine o mână sub masă, ce ascunde oare în ...

mâna aceea?, și el o întreabă:

— Chiar nu ti-e cald?

— Nnnuuu..., își prelungește ea răspunsul.

— Mă rog, ridică el iarăși din umeri.

Afară, vântul verii leagănă trunchiurile subțiri și înalte. Ritmic. La mese, conversații obișnuite - cursul activări/dezactivări la Bancă, proiectele noi, colonizarea... Suntem o societate stabilă. Da, se va sfârși în curând și vara.

Un foșnet - combinezonul a căzut... și el o vede, nedumerit, goală. Piele netedă, fierbinte, obișnuită. De ce o fi făcut asta? O întreabă:

— Ce e cu tine?

îmbujorată, gâfâie ușor privind cu ochii întredes- chiși la mâna de sub masă...

— Ce tii în mână?

Ca dintr-o mare depărtare, ea își ridică ochii spre el:

— Pământul... verde..., și începe să dea la iveală mâna...

— Potolește-te!, articulează el ca din ceață. Vopseaua...

...dar mâna ei a ajuns deja la marginea mesei.

— Nu, îngaimă el, mai bine copacii...

— Da... *verde...,* și mâna ei dă la iveală un mic dreptunghi din plastic - unul *verde.*

Imaginea micului dreptunghi *verde* îl înfioară ne- permis de plăcut. își aude vocea articulând cu greu:

— N-nu azi... Mâăi-ne, te r-rog... As-cun-de-1...!, însă nu-și poate desprinde privirea de pe obiectul *acela.* în jur, voci scăzute: vremea, coloniile, Banca... Este o societate stabilă, nu-i așa? Omul - unica valoare. Cursul valorii: activări, dezactivări, este loc pentru toți. „Banul" a fost o greșeală care a ținut în loc omenirea milenii întregi.

— Ba azi...

„Banii"? Cum, nu știți ce erau „banii"? Erau niște „hârtii" *verzi,* „bancnote"... Apoi s-a inventat „cârdul de credit", nu? Ssss!, lasă că ne explici *mâine...* Chiar așa, puțină decență... nu spui *asemenea lucruri* într-o zi de muncă...! Iertati-mă, sunt istoric, la noi... Foarte bine, *mâine* poți să ne povestești mai multe... dar nu azi, înțelegi... Firește, firește...

Sub vântul verii, copacii se leagănă ritmic... hipnotic... *verde...* Cu o forțare disperată, auzul lui se încleștează, vă tos, de șoapte amestecate: noile astronave de linie, vremea, proiectul RA... Care proiect? RA, adică Roboții Autoreproducători. Roboți-pereche? Bineînțeles!, ca să evolueze mai repede prin schimbul de... Mă rog, se combină și conduc la... la crearea a ceva nou, mai complex, mai adaptabil... Ssst!, vorbim de asta mâine! Ei, ce atâta tradiție?! Suntem o societate stabilă, nu?

...și *verdele* trezindu-i un interes năucitor pentru pielea ei fierbinte, catifelată, umezită de dorință...

Cuuum? Da, da, comportamentul de... hm... este inițiat când li se arată un... în sfârșit, știți ce vreau să spun... Extraordinar!, ca la oameni!

...și mâna lui atinge, la rândul ei, linia de deschidere a costumului... și costumul său alunecă, la rându-i, de la umeri în jos, atinge podeaua cu un foșnet de iarbă... Ce-ar fi putut însemna cu secole-n urmă „dorință", „credit", „dragoste", „bani"?

Lăsați-i, domnule chelner, nu ne deranjează, lăsați-i... Dar acoperiți iute „cârdul", că de!, suntem și noi oameni... Cine, ei?? Ha-ha-ha! Nu, nu par să fie roboți autoreproducători! Doar știm cu toții, vezi „cârdul" și trupul îți dă în clocot, n-ai ce-i face!

...iar cele doua trupuri se caută... se ating... se întrepătrund...

Da, tineri și rebeli: e cald, e vară... Sigur, sigur... doar că au etalat simbolul „cârd" cu câteva ore mai devreme... Nu alertati autoritățile... O mică abatere, acolo... Doar suntem o societate stabilă, tolerantă, nu-i asa? >

Pe scutul exterior, vântul verii stârnește scânteieri prelungi, prelungi, legănând tulpinile copacilor ritmic, ritmic, ritmic...

CUPRINS

Cuvântul autorului *CÂND SCHIMBI ISTORIA 5*

PUNCT VITAL..... 8

PROBABILITATE INFIMĂ.....25

FANTASMA.....29

ISTORIE INTERZISĂ.....49

CIMPANZEII ALBAȘTRI.....75

ACEEAȘI ISTORIE.....137

PĂSĂRILE INSULEI.....145

CÂMPIILE IADULUI.....159

VINERI.....178

VÂNTUL VERII.....190